90 de minute în Rai: O poveste adevărată despre viaţă şi moarte
Don Piper cu colaborarea lui Cecil Murphey; trad.: Cristian Hanu. - Braşov: Adevăr Divin, 2009
ISBN 978-606-8080-14-7
I. Hanu, Cristian (trad.)
Editor. Cătălin PARFENE
Tehnoredactare: Marius MIHUŢO1U
Copertă: Cătălin DAVID
Corectură: Elena MÂLNAI şi Domnița RAŢIU
Tipar: S.C. Gridsolo Prinţ Company S.RX. *Tel /Fax:* 0268.313.355 | www.gsprint.ro
Tuturor celor care se roagă. Te-ai rugat; Sunt aici!

Cuprins

Mulţumiri..... I
Prolog..... V
1. Accidentul..... 1
2. Perioada pe care am petrecut-o în Rai..... 7
3. Muzica celestă..... 15
4. Din Rai, înapoi pe Pământ..... 23
5. La spital..... 31
6. începe procesul de recuperare..... 41
7. Decizii şi provocări..... 51
8. Durere şi transformări..... 61
9. Ajustări nesfârşite..... 77
10. Noi miracole..... 87
11. înapoi la biserică..... 95
12. Deschiderea..... 109
13. Strângerea mâinii..... 119
14. Noua normalitate..... 123
15. Influenţarea vieţii altor oameni..... 143
16. Găsirea scopului..... 165
17. Dorul de casă..... 177
18. întrebări care încep *cu de ce?*..... 183

f

MULŢUMIRI

Am scris această carte pentru a mă autoapăra. în anii care au urmat experienţei mele din 1989 rareori am putut mulţumi pe cineva povestindu-mi pe scurt experienţa. Deşi am participat la nenumărate emisiuni de radio, de televiziune, deşi am dat nenumărate interviuri pentru /iare şi am participat la tot felul de conferinţe, de cele mai multe ori întrebările rămase fără răspuns au fost mai numeroase decât răspunsurile pe care le-am putut oferi ascultătorilor mei. Oricât de mult le-aş fi povestit, oamenii doreau să afle mereu mai multe informaţii. Pentru a le oferi satisfacţie acestor minţi cercetătoare, mi-am descris experienţa m trei manuscrise diferite, dar pe mine niciunul nu m-a .atisfăcut pe deplin. L-am rugat atunci pe unul din cei mai distinşi autori americani să scrie împreună cu mine această **CBlte,** astfel încât să putem descrie împreună cât mai detaliat Irecefea mea de la viaţă la moarte şi apoi înapoi la viaţă. Cecil Murphey, autorul biografiilor de succes ale unor oameni care au icprezentat pentru foarte mulţi o inspiraţie, precum Franklin < iraham, Truett Cathey, B. J. Thomas, Dino Karsanakas şi dr. Ilen Carson, mi-a oferit într-adevăr perspectiva de care aveam nevoie pentru a scrie această carte pe care o ţii în mână.

MULŢUMIRI

Cec a devenit astfel prietenul meu apropiat, confidentul şi mentorul meu. De fapt, una din binecuvântările de care am avut parte scriind această carte a fost chiar posibilitatea de a-1 cunoaşte pe Cec Murphey. Vei simţi pasiunea pe care a pus-o în realizarea cestui proiect în fiecare pagină a cărţii. îţi mulţumesc, Cec! Te apreciez foarte mult. Am apreciat la fel de mult implicarea în acest proiect a lui Deidre Knight, de la Knight Agency. îi mulţumesc de asemenea lui Vicki Crumpton de la Grupul Editorial Baker, pentru dedicarea cu care a urmărit publicarea acestei cărţi.
Doresc să mulţumesc personalului de la Unitatea de Urgenţă a Spitalului Memorial Hermann şi a celui de la spitalul Episcopal St. Luke's din Houston, pentru devotamentul cu care practică meseria. în mod particular îi mulţumesc doctorului Thomas Greider, chirurgul ortoped care m-a operat în acea noapte fatidică din data de 18 ianuarie 1989.
Le datorez de asemenea mulţumiri multor credincioşi de la diferite biserici. Rugăciunile lor au fost cruciale pentru supravieţuirea mea, iar prezenţa lor a fost o binecuvântare pentru preoţia mea. Le port îndeosebi o recunoştinţă profundă enoriaşilor de la Biserica Baptistă South Park din Alvin, Texas, care practică rugăciunea în colectiv. Alte biserici ale căror credincioşi doresc să le mulţumesc sunt: First Baptist Church, Airline Baptist Church şi Barksdale Baptist Church, toate din Bossier City, Louisiana. îi datorez enorm părintelui meu superior, dr. Damon V. Vaughn, fost pastor la primele două biserici din cele trei amintite mai sus.
Doresc să îmi exprim întreaga iubire faţă de credincioşii de la First Baptist Church din Rosharon, Texas, precum şi celor de la bisericile baptiste Hunter's Glen şi Murphy Road din Plano, Texas, pentru că mi-au stat cu credinţă alături în zilele de după accident. începând din anul 1996 am început să predic la First Baptist Church din Pasadena, Texas. Le mulţumesc tuturor enoriaşilor mei pentru sprijinul lor neabătut pentru acest proiect, pentru răbdarea, iubirea şi rugăciunile lor.

MULŢUMIRI

Le mulţumesc Anitei Onerecker şi soţului ei Dick, pentru tot ce au făcut pentru mine. Le mulţumesc prietenilor şi fraţilor mei întru Christos care s-au rugat cu pasiune pentru mine. Numai Dumnezeu le cunoaşte tuturor sacrificiile pe care le-au făcut din iubire. Mai presus de orice, le mulţumesc prietenilor mei dintotdeauna, Cliff McArdle şi David Gentiles, veritabile daruri ale lui Dumnezeu în viaţa mea. Aceştia mi-au stat întotdeauna alături, zi şi noapte, indiferent dacă erau liberi sau dacă trebuiau să facă un sacrificiu pentru a-mi fi alături. Le mulţumesc tuturor pentru că m-au încurajat să scriu această carte.
în sfârşit, doresc să îmi exprim recunoştinţa profundă pentru părinţii soţiei mele, Eldon şi Ethel Pentecost, precum şi părinţilor mei, Ralph şi Billie Piper, pentru nenumăratele lor sacrificii şi pentru sprijinul lor neprecupeţit. Celor trei copii ai mei: Nicol, Chris şi Joe, doresc să le spun că... Dumnezeu mi-a oferit copii cu mult mai buni decât aş fi meritat vreodată. Sunt într-adevăr binecuvântat. Cum v-aş putea mulţumi tuturor pentru tot ce aţi însemnat pentru mine, cu atât mai mult după ;icea zi fatidică de miercuri care a avut loc cu atât de mult timp ni urmă? Soţiei mele de peste 30 de ani, Eva, doresc să îi spun că nimeni nu ar fi meritat să facă atâtea sacrificii câte a făcut ea pentru mine. Dar ea le-a făcut, cu devotament, cu compasiune şi Iiiră să ezite. Dintre toţi prietenii şi membrii familiei mele, numai Eva ştie cât de dureroasă a fost această călătorie pentru mine, în fiecare zi, întrucât ea a îndurat aceste greutăţi alături de mine. Eva, pentru mine tu eşti un dar de la Dumnezeu.
Doamne, tu ştii că nu am înţeles întotdeauna motivele **tale,** dar nu am încetat niciodată să am încredere în tine. Mă rog (ie, Tată *Abba,* ca acest efort umil al meu, de a descrie ce mi s-a întâmplat, să îţi fie pe plac şi să le fie de folos cât mai multor oameni. Amin.
DON PIPER Februarie 2004

PROLOG

Am murit în ziua de 18 ianuarie 1989. Echipajul medical a ajuns cu ambulanţa la locul accidentului în numai câteva minute, dar medicii au constatat că nu mai aveam puls şi m-au declarat mort. M-au ;icoperit cu o pânză, pentru ca trecătorii să nu se uite la mine în timp ce ei se ocupau de ceilalţi răniţi. în ceea ce mă privea, eram complet inconştient de prezenţa medicilor şi a celorlalţi în iurul meu. Imediat după ce am murit, am ajuns direct în Rai.
în timp ce eram în Rai, un pastor baptist a venit la locul accidentului. Deşi ştia că sunt mort, el a

îngenuncheat lângă **corpul** meu neînsufleţit şi a început să se roage. Cu toate ironiile personalului medical de pe ambulanţă, el a refuzat să înceteze să se roage.
La cel puţin o oră şi jumătate după ce personalul medical m-a declarat mort, Dumnezeu a răspuns la rugăciunile acelui om.
Am revenit astfel pe Pământ.
Paginile care urmează descriu povestea mea.

1

ACCIDENTUL

Aşa că putem zice plini de încredere:
„Domnul este ajutorul meu;
nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?"
Evrei 13:6[1]
Convenţia Generală Baptistă din Texas (CGBT) ţine în fiecare an conferinţe lunare în diferite oraşe din stat. în luna ianuarie a anului 1989, Convenţia a ales ca locaţie partea de nord a Lacului Livingston, unde Asociaţia Uniunii Baptiste, alcătuită din biserici baptiste din întreaga zonă a I loustonului, deţine un mare centru de conferinţe numit Trinity l'ines. Conferinţa s-a focalizat îndeosebi pe extinderea bisericii, iar eu am luat parte la ea deoarece aveam intenţia serioasă să deschid o nouă biserică.
Conferinţa a început într-o zi de luni şi urma să se încheie CU un prânz comun în ziua de miercuri. în noaptea zilei de marţi spre miercuri, m-am alăturat unui prieten pe nume J. V. Thomas ţi am plecat la plimbare. J. V. obişnuia să facă plimbări prelun-**gite** pe jos după ce a suferit un atac de cord, aşa că am decis să mă alătur lui pentru a face puţină mişcare înainte de ultima noapte a conferinţei.
Citatele sunt din Biblia tradusă de D. Canilescu în 1921, tipărită în Germania în anul 1990.

Cu câteva luni mai devreme, am început să mă gândesc din ce în ce mai serios să iniţiez o nouă congregaţie. înainte de a mă angaja însă într-o asemenea aventură, am încercat să citesc toate informaţiile pe care le-am putut găsi. Ştiam că J. V. are foarte multă experienţă şi că ştie foarte multe lucruri despre înfiinţarea de noi biserici, la fel ca ceilalţi participanţi la CGBT. A înfiinţat el însuşi numeroase biserici în Texas, aşa că era recunoscut ca o autoritate în domeniu. în timp ce ne plimbam împreună în acea noapte, am discutat despre intenţia mea de a înfiinţa o nouă biserică, inclusiv despre momentul şi locul cele mai potrivite. Doream să ştiu dinainte toate dificultăţile şi eventualele capcane, pentru a nu cădea inutil în ele. J. V. mi-a răspuns la toate întrebările şi mi-a descris o serie de aspecte la care nu mă gândisem.
Am continuat astfel să ne plimbăm şi să discutăm timp de o oră. în pofida vremii reci şi ploioase, ne-am simţit foarte bine împreună. J. V. îşi aminteşte cu aceeaşi plăcere ca şi mine de acea noapte petrecută împreună.
Şi eu îmi amintesc perfect acea noapte, dar dintr-un cu totul alt motiv: acelea au fost ultimele momente în care am putut merge normal.
În dimineaţa zilei de miercuri, vremea s-a înrăutăţit. A început să plouă mărunt. Dacă temperatura ar mai fi scăzut doar cu câteva grade, nu am fi putut călători cu maşina, întrucât pe străzi s-ar fi format polei.
Şedinţele de dimineaţă au început la ora programată. Ultimul vorbitor a făcut chiar ceva ce foarte puţini pastori baptişti fac: a încheiat mai devreme. De aceea, în loc de prânz, personalul de la Trinity Pines ne-a servit un *brunch*[2] la orele 10:30. îmi făcusem deja bagajele cu o noapte înainte, aşa că acestea mă aşteptau deja în Fordul meu Escort de culoare roşie, anul de fabricaţie 1986.
Combinaţie între cuvintele *breackfast* (mic dejun) şi *lunch* (prânz). Indică o masă servită între ora micului dejun şi cea a prânzului, care le înlocuieşte pe amândouă, (n. tr.)

De îndată ce ne-am terminat *brunch-ul,* mi-am luat rămas **bun** de la prietenii mei şi m-am urcat în maşină, cu intenţia de a **mi** îndrepta către biserica la care predicam, South Park Baptist (hurch din Alvin, Houston.
Când am pornit motorul, mi-am adus aminte că cu numai li ci săptămâni în urmă am primit o amendă de circulaţie pentru **Ofi** nu îmi prinsesem centura de siguranţă. în acea zi, mă **grăbeam** să ţin o predică în locul unui prieten care urma să îşi **Facă** o operaţie la gât, iar un poliţist m-a prins. Amenda se mai jilla încă pe bordul maşinii, pentru a-mi reaminti să o plătesc de mdată ce mă întorceam în Alvin. Până când am primit acea inicndă, nu prea obişnuiam să îmi prind centura de siguranţă. I)e atunci însă, mi-am schimbat complet acest obicei.
Văzând amenda de pe bordul maşinii, m-am gândit imediat: *„Nu doresc să mă mai oprească vreun poliţist".* De **iceea,** mi-am prins imediat centura de siguranţă. Acest gest **iparent** minor avea să se dovedească mai târziu o decizie < mcială pentru mine.
Erau două rute pe care mă puteam întoarce la Houston şi || Alvin. De îndată ce ieşeam pe poarta sediului Trinity Pines, IHileam să aleg fie şoseaua Livingston şi autostrada 59, fie să **merg** spre vest către Huntsville şi să intru pe autostrada 1-45, numită de mulţi şi Autostrada Golfului. Niciuna din rute nu era **mai** lungă decât cealaltă. De fiecare dată când am fost la Trinity **Pines** am luat-o pe autostrada 59. în acea dimineaţă m-am **hotărât** însă să o iau pe Autostrada Golfului.
Mă simţeam uşurat pentru că am putut pleca destul de **devreme.** Era abia 11:00 şi câteva minute, aşa că aveam **lllficient** timp pentru a ajunge la biserică până la ora 2:00. '.n|)criorul meu plecase cu un grup la Ierusalim, aşa că m-a lăsat **pe** mine să ţin predicile din cursul săptămânii. M-a rugat de ' menea să ţin predicile în următoarele două duminici. în plus, In .caia zilei care tocmai începuse trebuia să ţin o şedinţă de **rugăciune,** care nu necesita prea multă pregătire, dar în schimb **trebuia** să lucrez pentru predica de duminică.

90 DE MINUTE IN RAI

înainte de a pleca din Alvin, îmi scrisesem deja câtev idei pentru prima predică de duminică, intitulată „Cred într-ui Dumnezeu măreţ". De aceea, în timp ce conduceam, mă gân deam să revăd aceste idei şi să le evaluez.
Mai târziu, aveam să mă gândesc de multe ori de c< m-am decis în acea dimineaţă să o apuc pe Autostrada Golfului Este uimitor cât de puţină atenţie acordăm noi deciziilor pe can le luăm, în momentul în care facem acest lucru. Şi totuşi, aş£ cum îmi reamintesc frecvent de atunci, chiar şi cele mai mic decizii ale noastre pot avea consecinţe dramatice pentru viaţi noastră. Aceasta a fost exact una dintre aceste ocazii.
Am ieşit aşadar cu maşina din incinta Trinity Pines, an făcut dreapta şi m-am îndreptat către Autostrada Texas 19. Mi îndreptam astfel către Huntsville, dar urma să mă intersectez ci Autostrada 1-45, care duce la Houston. Nu aveam mult de men până la Lacul Livingston, un lac artificial creat prin construi rec unui baraj pe râul Trinity. Fosta albie de altădată s-a transforma astfel într-un lac frumos şi mare. Pe lângă lac s-a construit c şosea cu două benzi, deasupra nivelului apei. Şoseaua nu are apărători laterale şi este extrem de îngustă. Trebuia aşadar sâ conduc pe lângă un lac uriaş, pe o şosea foarte îngustă, pani când ajungeam pe partea opusă a lacului. Nu am avut ni ci o presimţire legată de călătoria mea, deşi ştiam că merg pe o şosea fără apărători laterale.
La capătul autostrăzii se mai află încă podul original care traversează râul Trinity. Imediat după pod, drumul începe să urce abrupt, pe o porţiune în care vizibilitatea şoferilor din ambele direcţii este foarte redusă.
Aceasta era prima dată când vedeam podul, care mi s-părut curios de nelalocul lui. Nu ştiam cât este de lung, dai lungimea acestuia s-a dovedit considerabilă. Podul este vechi *şi* are o suprastructură ruginită din metal. în afara porţiunii de drum aflată strict în faţa mea, nu vedeam practic nimic. De altfel, mai târziu aveam să aflu că podul este periculos şi că foarte multe accidente s-au petrecut de-a lungul timpului pe el.

ACCIDENTUL

(Deşi nu mai este folosit, podul se află încă la locul lui. Statul a construit un alt pod, chiar lângă el).
Am redus viteza la aproximativ 80 km pe oră, întrucât nu runoşteam drumul. în maşină era răcoare. Vântul făcea ca dimineaţa să pară încă şi mai răcoroasă. Ploaia iniţială se transformase într-o rupere de nori. Abia aşteptam să ajung din nou la Alvin. Pe la 11:45, chiar înainte să ies de pe porţiunea

estică a podului, un camion masiv cu 18 roţi condus de un puşcăriaş de la Departamentul de Corecţie al Statului Texas, **care** venea din direcţie opusă, a trecut pe banda mea şi mi-a **Izbit** frontal maşina. Aceasta a fost strivită între schela metalică ;i podului şi cabina şoferului camionului. Toate cele 18 roţi ale ;iccstuia au trecut peste micuţa mea maşină, facând-o zob.
Deşi îmi mai amintesc parţial crâmpeie din scena accidentului, majoritatea informaţiilor le-am luat din raportul iiccidentului şi de la oamenii care au asistat la scenă.
Din descrierea oferită de martorii oculari, am aflat astfel i .i imensul camion şi-a continuat drumul către partea opusă a podului şi a mai lovit două maşini. Acestea se aflau în faţa lui şi **tocmai** mă depăşiseră, mergând în direcţia opusă. în raportul poliţiei se afirmă că şoferul camionului mergea cu viteză]foarte mare (cel puţin 95 km la oră) când mi-a lovit maşina. Şoferul **era** lipsit de experienţă şi nu a reuşit să oprească bolidul decât l n puţin înainte de ieşirea de pe pod.
Una din celelalte două maşini lovite era condusă de un **tânăr** vietnamez, iar cealaltă de un alb mai în vârstă. Deşi li udentele au fost destul de grave, cei doi şoferi au scăpat doar I II câteva zgârieturi şi cu răni uşoare. Ei au refuzat ajutorul I» isonalului medical şi nu au acceptat să fie duşi la spital.
Din cauza vitezelor cumulate ale camionului şi maşinii
mele, în raportul poliţiei se afirmă că impactul s-a produs cu o
Iteză de 180 km la oră. Puşcăriaşul a primit mai târziu o citaţie
pentru incapacitate de a-şi controla vehiculul şi pentru viteză
Io.nte mare. Am aflat ulterior că el nu avea carnet de conducere
nu vehicule atât de mari. Paznicii de la închisoare au cerut

un voluntar care să îi ajute să aducă alimente şi alte articole cu ajutorul unui camion. Fiind singurul voluntar care s-a oferit, l-au lăsat să conducă imensul vehicul. Camionul era păzit din spate de doi paznici care veneau cu o altă maşină.
După accident, şoferul camionului a scăpat fără nicio zgârietură. Camionul închisorii a rămas aproape intact. în schimb, mi-a strivit complet micuţul meu Ford şi 1-a împins de pe drum. Singurele obstacole care m-au împiedicat să cad în lac au fost barele metalice ale podului.
Din relatările martorilor, am aflat că paznicii închisorii au chemat ambulanţa, care a sosit la câteva minute după accident. Un medic m-a examinat, a constatat că nu mai am puls şi a declarat că am fost ucis pe loc.
Personal, nu păstrez nicio amintire a impactului şi a evenimentelor care s-au întâmplat în continuare. într-o singură secundă fatidică, am murit.

2

PERIOADA PE CARE AM PETRECUT-O ÎN RAI

Lui i-a fost frică şi a zis: „Cât de înfricoşător este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!"
Geneza 28:17
După ce am murit, nu am trecut prin niciun tunel întunecat şi lung. Nu am trăit sentimentul de tranziţie şi nu m-am simţit atras de lumină. Nu am auzit voci care să mă cheme, şi nici alte sunete. în prima fracţiune de secundă după ultimele imagini ale podului şi ale ploii, am fost învăluit de o lumină a cărei strălucire depăşea orice posibilitate de descriere sau de înţelegere pământească. Asta este tot ce s-a întâmplat.
în următorul moment în care am devenit conştient, mă aflam deja în Rai.
în timp ce priveam în jur, m-am simţit cuprins de o bucurie fără margini. Subit, am devenit conştient de faptul că sunt înconjurat de o mare mulţime de spirite. Ne aflam cu toţii ta faţa unei porţi strălucitoare şi frumos împodobită. Nu-mi dădeam seama cât de aproape sau de departe de mine se aflau aceste spirite. în Rai, distanţele nu contează. în timp ce mulţimea m-a înconjurat, nu l-am văzut

pe Iisus, dar am recu-

noscut câteva cunoştinţe. Mi-am dat seama pe loc că toţi aceşti oameni au murit în timpul vieţii mele pământeşti. De aceea, prezenţa lor mi s-a părut absolut naturală.
Aşa cum spuneam, aceste spirite m-au înconjurat. Toate îmi zâmbeau şi toate îl slăveau pe Dumnezeu. Deşi nu mi s-a explicat acest lucru, am înţeles intuitiv că aveam în faţă un comitet celest care dorea să mă întâmpine. Era ca şi cum aceste spirite s-ar fi adunat în mod deliberat în afara porţii Raiului, ca să mă aştepte.
Prima persoană pe care am recunoscut-o a fost Joe Kulbeth, bunicul meu. Arăta exact aşa cum mi-1 aminteam, cu părul alb răzvrătit şi cu nasul ca o banană. S-a oprit în faţa mea, cu un zâmbet întipărit pe figură. Este posibil să îi fi spus pe nume, dar nu sunt sigur.
„Donnie!" (aşa mi-a spus întotdeauna bunicul). A făcut ultimii paşi către mine, cu ochii strălucind, şi m-a îmbrăţişat strâns. Era din nou bunicul meu robust şi puternic pe care mi-1 aminteam din copilărie. Când bunicul a suferit un atac de cord, eram alături de el, aşa că l-am însoţit în ambulanţa care 1-a luat. Eram pe coridor, în faţa salonului în care a fost introdus, când un doctor a venit la mine şi mi-a spus cu blândeţe: „Am făcut tot ce ne-a stat în puteri."
Când bunicul mi-a dat drumul din îmbrăţişare şi i-am putut vedea faţa, am fost cuprins de o bucurie extatică. Nu mi-am adus aminte de atacul lui de cord şi de moartea lui, întrucât bucuria revederii era prea mare. Felul în care fiecare dintre noi a ajuns în Rai părea irelevant în aceste clipe.
Nu am nicio idee de ce prima persoană pe care am întâlnit-o în Rai a fost bunicul meu. Poate din cauza faptului că şi eu i-am fost alături atunci când a murit. Bunicul nu a fost niciodată unul din ghizii spirituali importanţi din viaţa mea, deşi nu pot să contest că a jucat un rol pozitiv în această direcţie. După prima îmbrăţişare, nu-mi amintesc cine au fost cei care au urmat. Mulţimea m-a luat pur şi simplu pe sus. Unele

persoane mă îmbrăţişau, altele m-au sărutat pe obraji, iar câţiva nii-au strâns mâna. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de iubit ca atunci.
Unul din membrii acelui comitet de bun venit era Mike Wood, bunul meu prieten din copilărie. Mike era un prieten **ipecial** pentru mine, întrucât a fost primul care m-a invitat la Şcoala de Duminică şi a jucat un rol important în decizia mea **le** a deveni un creştin practicant. Mike era cel mai devotat **creştin** de vârsta noastră pe care îl cunoşteam. în plus, era foarte popular la şcoală şi a excelat timp de patru ani la fotbal, baschet ţi atletism, lucru absolut uimitor. în cel mai scurt timp, a devenit eroul meu personal, întrucât chiar trăia în maniera **Creştină** pe care o predica. Imediat după liceu, Mike a primit o bursă integrală la Universitatea de Stat din Louisiana. La vârsta de 19 ani, a murit într-un accident de maşină. Când am aflat de moartea lui, am fost devastat şi mi-a luat foarte mult timp ca să uni revin. Practic, moartea lui a fost experienţa cea mai dureroasă pe care am trăit-o vreodată până la acea vârstă.
în timpul înmormântării sale, nu m-am putut opri din plâns, întrebându-mă de ce 1-a luat la el Dumnezeu pe acest discipol atât de devotat al lui. De-a lungul anilor care au urmat, nu am putut să uit niciodată durerea pe care am simţit-o în acele **momente.** Nu că m-aş fi gândit tot timpul la el, dar atunci când
0 laceam, eram imediat copleşit de tristeţe.
Acum, l-am regăsit pe Mike în Rai. în clipa în care mi-a
1 uprins umărul cu braţul, toată durerea mea de odinioară a ilispărut. Nu l-am văzut niciodată pe Mike zâmbindu-mi atât de i.Klios. Fericirea mea era atât de mare încât nu am simţit nevoia ..i îi pun vreo întrebare. Totul părea perfect în acel moment.
Au urmat apoi alţi şi alţi oameni, care au continuat să mă îmbrăţişeze şi să mă strige pe nume. Eram copleşit de numărul **celor** care au venit să mă întâmpine. Nu numai că erau foarte mulţi, dar nu mi-aş fi putut imagina niciodată că cineva poate fi **fttfit** de fericit cum păreau ei atunci. Feţele lor emanau o stare de pace pe care nu am văzut-o niciodată pe Pământ. Cu toţii erau **plini** de viaţă şi străluceau de bucurie.

Timpul nu avea nicio semnificaţie în acea lume. Totuş pentru mai multă claritate, îmi voi relata povestea dintr-perspectivă temporală.

L-am văzut aşadar pe bunicul, care m-a îmbrăţişat şi mi spus cât de mult se bucură că m-am alăturat lor, în Rai, ap l-am văzut pe Barry Wilson, care mi-a fost coleg de şcoală i liceu şi care se înecase într-un lac. Barry m-a îmbrăţişat, iar di zâmbetul Iui emana o fericire pe care nu o credeam posibilă. Ş el, la fel ca toţi cei care au urmat, i-a mulţumit lui Dumnezeu ş mi-a spus cât de fericit este că m-am alăturat lor în Rai.
Chiar atunci, am zărit doi profesori care m-au îndrăgi foarte mult pe timpuri şi care mi-au vorbit adeseori de Iisu Christos. în timp ce mă îndreptam către ei, mi-am dat seama că de mare era varietatea vârstelor celor care mă înconjurau: erai oameni tineri, bătrâni şi de vârstă mijlocie. Mulţi dintre ei ni s-au cunoscut pe Pământ, dar toţi mi-au influenţat viaţa într-un fel sau altul. Chiar dacă pe Pământ nu s-au întâlnit, ei păreau sij se fi cunoscut în această lume.
în timp ce încerc să explic aceste lucruri, cuvintele mi sej par complet nepotrivite, întrucât sunt nevoit să folosesc termen^ pământeşti pentru a descrie stări neverosimile de spirit, cum aa fi o bucurie, o fericire, un entuziasm şi o căldură sufletească) duse la apogeu. Toţi cei prezenţi continuau să mă atingă, să mă îmbrăţişeze, să mi se adreseze, să râdă şi să îl slăvească pq Dumnezeu. Au continuat astfel multă vreme, dar acest lucru nu m-a obosit deloc; dimpotrivă.
Tatăl meu a avut zece fraţi şi surori. O parte din aceştia au avut nu mai puţin de 13 copii. Când eram mic, reuniunile noastre de familie erau atât de mari încât eram nevoiţi să închiriem un întreg parc din Monticello, Arkansas. Toţi Piperii sunt oameni plini de afecţiune, care obişnuiesc să se îmbrăţişeze şi să se sărute ori de câte ori se întâlnesc. Totuşi, niciuna din reuniunile noastre familiale nu m-a pregătit pentru această sublimă adunare a sfinţilor de la poarta Raiului.
O bună parte din cei cu care obişnuiam să mă întâlnesc **lai** reuniunile noastre de familie mă aşteptau acum la poarta Raiu-

lui. Probabil că Raiul poate fi definit în multe feluri, dar pentru mine însemna cea mai mare reuniune de familie posibilă.
Toate senzaţiile pe care le-am experimentat atunci erau un veritabil festin al simţurilor. Niciodată în viaţă nu am simţit îmbrăţişări atât de puternice şi de emoţionante, şi nu am văzut atâta frumuseţe. Lumina şi texturile din Rai sfidează orice descriere pământească şi nu pot fi comparate cu echivalentul lor terestru. Eram scăldat într-o lumină blândă, dar strălucitoare. Culorile erau incredibil de vii şi de nuanţate, iar ochii mei neobişnuiţi cu ele de-abia puteau să le deosebească. Fiecare nuanţă depăşea orice văzusem vreodată până atunci.
Dată fiind acuitatea ieşită din comun a simţurilor mele, mi se părea că lucrurile pe care le vedeam, le auzeam sau le simţeam erau incredibil de reale. Nu am gustat nimic, dar eram conştient că dacă aş fi făcut-o, gusturile celeste ar fi fost la fel de impresionante ca şi celelalte senzaţii, necomparându-se cu nimic din ceea ce am mâncat sau am băut pe Pământ. Cea mai potrivită explicaţie pe care o pot da este că mă simţeam într-o ;iltă dimensiune. Nici chiar în cele mai fericite momente pe care Ic-am trăit pe Pământ nu m-am simţit vreodată atât de viu ca acum. De aceea, am rămas incapabil să rostesc vreun cuvânt în **faţa** acestei adunări de suflete dragi, încercând să absorb cât mai multe senzaţii. I-am ascultat astfel pe cei prezenţi repetându-mi de nenumărate ori cât de fericiţi erau să mă vadă şi pentru faptul Că m-am alăturat lor. Nu ştiu sigur dacă rosteau efectiv aceste cuvinte sau dacă doar le auzeam în mintea mea, dar nu am avut nicio clipă vreo îndoială că m-au aşteptat (deşi, repet: în Rai nu există senzaţia trecerii timpului, la fel ca pe Pământ).
Am privit din nou şi din nou toate aceste feţe dragi şi in i-am dat seama că toţi aceşti oameni m-au ajutat să devin **Creştin** sau m-au încurajat să îmi continui evoluţia pe calea credinţei. Fiecare dintre ei m-a influenţat într-o manieră pozitivă. Fiecare a avut un impact spiritual asupra mea şi m-a ajutat să devin un credincios mai bun. Am realizat intuitiv (în Rai afli Uuirte multe lucruri în această manieră directă, fără să ştii cum II ajuns să le cunoşti) că prezenţa lor în acest moment alături de

mine se datora exact influenţei pe care au avut-o pe Pământ asupra mea.
Nu am discutat nicio clipă despre ceea ce au făcut pentru mine. Singurele conversaţii pe care le-am avut s-au referit la bucuria lor de a mă vedea şi de a fi din nou împreună cu ei.
Profund emoţionat, nu ştiam cum să le răspund acestor cuvinte de bun venit. „Şi eu sunt fericit că sunt cu voi", le-am spus, conştient că aceste cuvinte nu descriu nici pe departe întreaga fericire pe care o

simţeam alături de ei.
Nu îmi aminteam nimic din cele lăsate în urmă şi nu aveam niciun regret pentru despărţirea de familie sau de posesiunile mele. Era ca şi cum Dumnezeu mi-ar fi şters din conştiinţă orice grijă şi orice gând negativ, ca să mă pot bucura plenar de reîntâlnirea cu aceşti prieteni dragi.
Cu toţii arătau exact aşa cum mi-i aminteam, doar că străluceau şi erau mai fericiţi decât au fost vreodată pe Pământ.
Străbunica mea, Hattie Mann, a fost o indiană de origine americană. Când eram copil, am apucat să o cunosc, dar numai într-o fază avansată de osteoporoză. Avea coloana încovoiată şi părea cocoşată. Faţa ei, aşa cum mi-o aminteam, era extrem de ridată. în plus, avea o proteză dentară pe care nu prea obişnuia să o poarte. Când am revăzut-o în Rai, străbunica mi-a zâmbit cu gura până la urechi, dezvăluindu-mi o dantură impecabilă. Ştiam că aceşti dinţi îi aparţin, iar zâmbetul ei mi s-a părut cel mai frumos din lume.
Am remarcat imediat că nu mai era deloc cocoşată. Avea statura dreaptă, iar pielea feţei sale era perfect netedă. Era imposibil să îţi dai seama ce vârstă are. De altfel, acest gând nu mi-a trecut nicio clipă prin" minte. în timp ce îi priveam faţa strălucitoare, mi-am dat seama că în Rai vârsta nu contează.
Conceptul de vârstă exprimă trecerea timpului, iar în această lume nu exista timp. Toţi cei pe care i-am întâlnit aveau exact vârsta pe care au avut-o ultima dată când i-am văzut pe Pământ, dar nu aveau întipărite pe feţe ravagiile pe care le lasă de regulă în urma lui timpul. Chiar dacă pe Pământ anumite

iiasături ale lor nu păreau foarte atrăgătoare, în Rai acestea erau I u i **fecte** şi frumoase, fiind o desfătare să le priveşti.
Chiar şi astăzi, la mulţi ani după accident, încă mai pot \ **edea** dacă îmi închid ochii acele feţe şi acele zâmbete perfecte < **are** mi-au oferit cea mai caldă prietenie şi afecţiune pe care II II aş fi putut-o imagina vreodată. Simplul fapt că am putut fi **llături** de acei oameni a reprezentat pentru mine un moment sncru şi rămâne cea mai frumoasă amintire a mea.
Când am ajuns în Rai, grupul de spirite se afla în faţa mea ,i s-a repezit către mine. M-au îmbrăţişat cu toţii şi oriunde aş fi |>iivit, nu vedeam decât oameni pe care i-am iubit şi care mă iubeau. Fiecare m-a îmbrăţişat pe rând, lăsându-i apoi pe alţii să mii ureze bun venit în Rai.
în acele momente m-am simţit iubit cum nu m-am simţit niciodată pe Pământ. Nimeni nu mi-a declarat verbal acest **lucru,** dar văzându-le privirile, am înţeles ce doreşte să spună Hiblia atunci când vorbeşte despre iubirea perfectă. Această iubire emana din toţi cei care mă înconjurau.
I-am privit pe rând şi am simţit că le absorb toată această iubire. La un moment dat, am privit în jur şi ceea ce am văzut 111 a copleşit. Totul strălucea. Poarta Raiului era deschisă şi din-• nIo de ea se afla o lumină care o depăşea cu mult pe cea în care **eram** scăldaţi noi. De îndată ce mi-am desprins privirile de la **feţele** celor din jurul meu, mi-am dat seama că totul străluceşte CU o intensitate uimitoare. Cuvintele terestre nu sunt suficiente **pentru** a descrie această scenă, întrucât nu pot exprima uimirea li încântarea pe care am simţit-o în acele momente.
Totul strălucea cu o intensitate incredibilă. Tot ce pot ipune este că am început să mă deplasez către acea lumină. Nimeni nu mi-a spus că a sosit timpul să facem acest lucru, dar im pornit cu toţii în acelaşi timp. în timp ce priveam înainte, **totul** părea să se înalţe, la fel ca o colină pe care urci şi care nu ie termină niciodată. Mă aşteptam să văd şi umbre dincolo de poartă, dar oricât de departe mi-aş fi aruncat privirile, nu **vedeam** decât lumina cea mai strălucitoare cu putinţă.

1

90 DE MINUTE ÎN RAI
Prin comparaţie cu ea, lumina extrem de puternică dl care m-am trezit înconjurat atunci când mi-am reîntâlnit priej tenii părea un veritabil întuneric. Intensitatea luminii din faţj mea creştea încontinuu cu fiecare nou pas pe care îl făceam Nu-mi dădeam seama cum este posibil să devină încă şi mal luminoasă (de fiecare dată, luminozitatea ei mi se păreq maximă). Mă simţeam de parcă aş fi deschis

uşa şi aş fi ieşi dintr-o cameră întunecoasă în lumina soarelui de afară. îa primele momente, în care ochii încearcă să se obişnuiască cu lumina de afară, aceasta te orbeşte.
Deşi lumina din această lume nu mă orbea, creştereJ continuă a intensităţii ei nu înceta să mă uimească. Oricât da ciudat ar părea, dat fiind că totul era scăldat în această lumină cu fiecare pas înainte, această splendoare devenea din ce în ce mai mare. Cu cât avansam mai departe, cu atât mai strălucitoarei devenea lumina. Aceasta mă invada din toate părţile şi trăiarn sentimentul că sunt atras în prezenţa lui Dumnezeu. Sprej deosebire de ochii mei pământeşti, care trebuiau să se adapteze treptat de la întuneric la lumină, ochii mei spirituali puteau vedea totul cu o claritate desăvârşită. în Rai, fiecare din simţurile noastre este mult mai acut, putând absorbi oricej impresie. De aceea, întreaga experienţă mi s-a părut un veritabil festin al simţurilor!
Pe măsură ce mi-am continuat drumul înainte, am începu să fiu cuprins de un respect sacru din ce în ce mai mare. Ni ştiam ce se află în faţa mea, dar trăiam sentimentul că cu fiecar pas pe care îl fac, mă apropii de ceva minunat.
Atunci am auzit muzica.
:
14

3

MUZICA CELESTA

M-am uitat şi în jurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii şi în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri; şi numărul lor era de zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii.
Apocalipsa 5:11
Când eram copil, am petrecut foarte mult timp la ţară, cutreierând prin păduri. Mergând prin iarba înaltă până la brâu, surprindeam adeseori păsări cuibărite la sol pe i **are** le zburătăceam. Când acestea îşi luau precipitat zborul, se ui/.ea de fiecare dată un fâlfâit puternic de aripi.
Cea mai vie impresie cu care am rămas din Rai a fost una • •noră. Nu pot descrie această experienţă decât ca pe un fâlfâit **Mcru** de aripi.
Pentru a-ţi face însă o impresie corectă legată de acest **Ilinet** celest, ar trebui să amplifici acest fâlfâit de mii de ori.
Era cel mai frumos şi mai plăcut sunet pe care l-am auzit (**reodată** în viaţă, şi nu a încetat nicio clipă. Era ca un cântec
15
90 DE MINUTE ÎN RAI
care durează la infinit. în primul moment, m-ara simţit şocai nemaidorindu-mi altceva decât să ascult în continuare. Expd rienţa era complexă: nu numai că ascultam muzica, dar facean parte integrantă din ea. Era ca şi cum aceasta ar fi răsunat în intej riorul corpului meu, care devenea astfel un instrument în mâinii ei. Am rămas liniştit, dar m-am simţit îmbrăţişat de muzică.
Deşi eram plenar conştient de sunetele sublime car) umpleau aerul, acestea nu îmi distrăgeau atenţia. Era ca şi cuiL celestul concert îmi pătrundea fiecare parte a fiinţei, dar acest lucr| nu mă împiedica să mă concentrez asupra lucrurilor din jurul meu..
Nu am văzut nimic care să producă aceste sunete. Avearj sentimentul că sursa lor se afla chiar deasupra mea, dar nu arj privit în sus. Nu ştiu de ce. Poate pentru că oamenii din jurul meu îmi erau atât de dragi, sau poate pentru că simţurile meld erau atât de captivate de realitatea din jurul lor încât nu ma puteam opri să savurez tot ceea ce mă înconjura. Nu simţeam nevoia să pun nicio întrebare şi să cer nicio lămurire. Totul ml se părea perfect. Intuitiv, simţeam că ştiu totul şi că nu are se să pun întrebări. .
Este greu să explic senzaţiile pe care le-am trăit în tima ce miriade de sunete mi-au umplut mintea şi inima. Dintre] toate, cel care m-a impresionat cel mai tare a fost fâlfâitul

aripilor îngerilor. Nu îi puteam vedea, dar sunetul era minunatJ
ca o melodie sacră cu o cadenţă ce nu părea să se oprească
vreodată. Impresia generală era de rugăciune care nu încetează
niciodată. In timp ce ascultam, pur şi simplu *ştiam* care esta
semnificaţia acestui sunet.
O a doua categorie de sunete pe care le-am auzit rămână până astăzi amintirea cea mai vie pe care am păstrat-o în urma experienţei mele celeste. Deşi numesc această categorie dej sunete „muzică", experienţa nu poate fi comparată cu nimic din ceea ce am auzit sau mi-aş fi putut imagina vreodată pe Pământ! Melodiile se succedau una după cealaltă, ca nişte imnuri da slavă, iar intensitatea şi varietatea lor m-au copleşit.
Cel mai impresionant era faptul că toate aceste imnuri de slavă erau cântate simultan, şi toate îl adorau pe Dumnezeu. îii

1

MUZICA CELESTĂ

li mp ce mă apropiam de magnifica poartă a Raiului, am auzit din toate direcţiile aceste voci care cântau, slăvindu-L pe I Hunnezeu. Spun *voci,* dar păreau mai mult decât atât. Unele sunete erau instrumentale, dar nu pot fi sigur, iar la cea vreme aceste detalii nu mă preocupau. Era o simfonie a slavei, alcătuită dintr-o multitudine de melodii şi de sunete cum nu mai auzisem vreodată.
Muzica era inclusiv vocală. Când şi când, auzeam cuvinte precum: „Aleluia!", „Slavă!", „Lăudat fie Dumnezeu!" sau „Slăvit fie Regele regilor!" Nu-mi dădeam seama dacă aceste cuvinte erau cântate de îngeri sau de oameni. Eram atât de Fascinat de experienţa pe care o trăiam încât nu am privit deloc in jurul meu. în tot acest timp, inima mea era plină de o bucurie inimaginabilă. Deşi nu făceam parte integrantă din corul celest, mima mea cânta alături de el cu aceeaşi exuberanţă şi bucurie.
Dacă am pune mai multe CD-uri cu muzică religioasă în acelaşi timp, am obţine o cacofonie muzicală care ne-ar înnebuni, în Rai, lucrurile se petreceau cu totul altfel. Sunetele se ;i mestecau armonios unele cu celelalte şi fiecare voce sau instrument se împletea perfect în corul general.
Oricât de ciudat ar părea, puteam auzi distinct fiecare sunet în parte. Era ca şi cum îmi era predestinat să aud fiecare imn de slavă, în timp ce mă apropiam de poarta Raiului.
Multe din imnurile pe care le-am cântat la viaţa mea laceau parte integrantă din acest cor, alături de sute de alte melodii pe care nu le-am auzit niciodată până atunci. Erau imnuri de slavă, coruri moderne şi melodii antice, care îmi umpleau urechile şi inima, transmiţându-mi nu doar o stare de pace profundă, ci şi cea mai mare fericire pe care am simţit-o vreodată, în timp ce stăteam în faţa porţii, nu mă gândeam la acest lucru, dar mai târziu mi-am dat seama că nu am auzit imnuri precum „Vechea Cruce" sau „Mâna ţintuită în cuie". Niciunul ilm imnurile care umpleau aerul nu vorbea despre moartea sau despre sacrificiul făcut de Iisus. Nu am auzit nicio melodie in stă şi am realizat intuitiv că în Rai nu există astfel de melodii.

La urma urmelor, de ce ar exista? Toate erau cântece de slavă la adresa domniei lui Christos ca Rege al regilor, care descriau cât de minunat este acesta şi îi mulţumeau pentru tot ce a făcut pentru noi. Sunetele celeste depăşeau tot ce mi-aş fi putut imagina vreodată. Nu puteam calcula numărul de imnuri care erau cântate simultan - cu siguranţă, erau de ordinul miilor - dar acestea nu creau deloc haos. Dimpotrivă, puteam discerne perfect atât cuvintele cât şi melodiile lor.
M-am minunat cât de sublim răsună această muzică. Deşi nu am fost niciodată înzestrat cu o voce ieşită din comun, ştiam că dacă aş cânta la rândul meu, vocea mea s-ar încadra în armonie perfectă cu celelalte.
Chiar şi astăzi, după ce m-am întors pe Pământ, încă mai aud câteodată ecoul slab al acelei muzici celeste. Când sunt extrem de obosit şi mă întind pe pat cu ochii închişi, mi se întâmplă uneori să adorm auzind aceste sunete celeste. In | astfel de momente, oricât de grea a fost ziua care tocmai s-a încheiat, sunt invadat de o stare de pace care îmi umple întreaga fiinţă. Aşa cum spuneam, încă mai aud crâmpeie din ' această muzică celestă, care ar putea fi etichetate drept amintiri, deşi diferă de

amintirile noastre obişnuite terestre. Principalele amintiri pe care le-am păstrat din lumea de dincolo nu sunt vizuale, ci auditive.
Am reflectat uneori la acest aspect, care nu încetează să mă uimească. Dacă m-ar fi întrebat cineva înainte, aş fi crezut că cele mai memorabile amintiri în urma unei asemenea experienţe ar trebui să fie cele vizuale sau îmbrăţişările celor dragi. Şi totuşi, amintirea cea mai nepreţuită este cea a sunetelor celeste, *pe care abia aştept să le aud din nou.* Aceasta este principala mea aspiraţie la ora actuală. Desigur, doresc să îi văd şi pe ceilalţi, dar sunt conştient de faptul că nimic nu ne va mai putea despărţi vreodată. Doresc să experimentez toate senzaţiile sublime care există în Rai, dar mai presus de toate de-abia aştept să aud din nou acele imnuri de slavă care nu încetează niciodată.

MUZICA CELESTĂ
Deşi nu am de unde să ştiu ce simte Dumnezeu, îmi face I.iivre să cred că acesta se bucură la rândul Lui la auzul acelor ninni continue de slavă la adresa Lui.
în acele minute pe care le-am petrecut în Rai (şi care mi
.111 părut eterne la vremea respectivă), am simţit numeroase
tingeri ale celor dragi, care mi s-au părut cât se poate de reale.
un văzut culori care nu mi-aş fi imaginat niciodată că există.
I scurt, m-am simţit mai viu ca oricând.
Eram acasă. Aceea era dimensiunea căreia îi aparţineam.
ni doream să rămân acolo mai mult decât mi-am dorit vreo-
.ii;i pe Pământ să ajung într-un loc anume. Timpul trecea pe
Ulimţite, iar eu eram pur şi simplu prezent în Rai. Toate grijile,
(iixietăţile şi celelalte preocupări au dispărut. Nu aveam niciun
'l de nevoi şi mă simţeam perfect.
îmi vine întotdeauna foarte greu să descriu senzaţiile pe urc le-am simţit în Rai, întrucât imaginilor, sunetelor şi celor-nllc percepţii de acolo nu le corespund cu adevărat cuvintele cu Ut suntem obişnuiţi noi pe Pământ. Totul era absolut perfect, iu cu eram pe deplin conştient că nu aveam niciun fel de nevoi i **ci** nu voi mai avea vreodată. Nu m-am gândit nicio clipă la **pimânt** şi la cei pe care i-am lăsat în urma mea.
Nu l-am văzut pe Dumnezeu. Ştiam că era acolo, dar nu im văzut niciun fel de imagine şi nicio sferă de lumină care să inii indice prezenţa divină. I-am auzit pe oameni spunând că au **Ifltrai** şi au ieşit pe poarta Raiului, dar eu nu am trecut prin II i;istă experienţă.
Tot ce am văzut a fost o strălucire fantastică dincolo de **pOATtă.** Am încercat să privesc prin ea, încercând să văd ce se afla **dincolo,** dar fără vreun fel de anxietate. Pur şi simplu mă simţeam **împăcat** şi dornic să experimentez toate bucuriile celeste.
Descrierea cea mai corectă a acestei părţi a experienţei MU U' este că dacă l-aş fi văzut pe Dumnezeu, probabil că nu MU aş fi dorit niciodată să mă mai întorc în această dimensiune. In totdeauna am avut convingerea că cine îl vede pe Dumnezeu,
nu îşi mai doreşte să se întoarcă pe Pământ, întrucât orice ai, experienţă pare tristă şi lipsită de semnificaţie prin comparaţi cu prezenţa divină. ,
Pentru mine, chiar şi faptul că am ajuns până la poarj Raiului a reprezentat o experienţă uimitoare. A fost ca şi cui mi s-ar fi oferit un preambul al marii fericiri divine care îl aşteaptă în Rai. Cuvintele sunt prea sărace pentru a descrie *U* ce am simţit atunci. ,
în calitatea mea de pastor, am participat la multe înmoj mântări şi am stat lângă multe sicrie, spunând: „Cine pleacă di corp ajunge lângă Domnul şi lângă cei care îl cunosc şi îl iubesci|
Am crezut întotdeauna în aceste cuvinte, dar la ora acti ală nu mai am nici cea mai mică îndoială în ceea ce priveşl adevărul lor.
După o vreme (folosesc din nou limbajul terestru), ne-a pus din nou în mişcare, apropiindu-ne şi mai mult de poart. Deşi nimeni nu mi-a precizat acest lucru, eram convins c Dumnezeu i-a trimis pe toţi acei oameni pentru a mă conduce î; interiorul Raiului.
Chiar deasupra capetelor celor din comitetul meu d primire se afla o poartă maiestuoasă, construită în mijlocul uni) zid a cărui lungime părea infinită, în ambele direcţii. Ceea c m-a izbit a fost faptul că intrarea propriu-zisă părea micuţă pri: comparaţie cu poarta, care era masivă. Am privit în dreapta şi îi stânga, dar nu am putut vedea capătul zidului în nicio direcţie Am privit de asemenea în sus, dar înălţimea lui depăşe orizontul privirilor mele.

A mai fost un lucru care m-a surprins: pe Pământ, ori **dfl** câte ori mă gândeam la poarta Raiului, îmi imaginam o poarţjl din perle, întrucât Biblia face referire la această imagine. Poart) pe care am văzut-o eu nu era formată din perle, dar avea < nuanţă sidefie, cu irizaţii luminoase. Era ca şi cum cineva ar ***t*** presărat mici periuţe de gheaţă pe o prăjitură. Poarta strălucei cu putere.

Am făcut o pauză şi am privit numeroasele nuanţe lumi-**oase.** Strălucirea lor m-a uimit la culme. Eram atât de fericit, **ICât** aş fi putut rămâne o veşnicie în acel loc. Totuşi, mi-am nntinuat drumul, conştient că sunt escortat către prezenţa lui ►**umnezeu.**
Ne-am oprit chiar în faţa porţii, prin care puteam vedea în **iteriorul** Raiului. Am văzut atunci un oraş cu străzi pavate. **Ipre** marea mea uimire, totul părea construit din aur pur. Dacă [i **poţi** imagina o stradă pavată cu cărămizi din aur, această magine se apropie destul de mult de ceea ce am văzut eu prin **©arta** întredeschisă.
Totul strălucea în nişte culori intense, a căror luminozi-**Ite** nu ar fi putut fi suportată de niciun ochi fizic.
In faţa acestei scene fabuloase am continuat să mă apropii || poartă, cu gândul să trec prin ea. Prietenii şi rudele mele se iliiiu în faţa mea, invitându-mă cu ochi surâzători să îi urmez şi .i intru.
Apoi scena s-a schimbat complet. întregul grup a trecut **Bitantaneu** în spatele meu, ca şi cum ar fi dorit să păşească il.iluri de mine în momentul intrării pe poartă.
Unii oameni cărora le-am povestit experienţa m-au nliebat: „Cum te-ai deplasat? Ai mers? Ai plutit?" Sincer să fiu, ni ştiu. Pur şi simplu mi-am continuat drumul, în mijlocul **ICelui** grup de suflete dragi. în timp ce ne apropiam de poartă, nu/ica a crescut în intensitate şi a devenit încă şi mai vie. Mă ni iţeam de parcă m-aş fi apropiat de nişte oameni care **irbătoresc,** după ce i-am ascultat mai întâi de la mare distanţă. l'u cât ne apropiam mai mult, cu atât mai intensă devenea **Kperienţa,** din toate punctele de vedere. Când am ajuns la **BOArtă,** toate simţurile mele erau la intensitate maximă, iar In icirea pe care o simţeam era indescriptibilă.
Am făcut o nouă oprire (nu prea ştiu de ce) chiar în faţa **Biţii.** îmi doream sincer şi de-abia aşteptam să intru prin ea. I **fam** convins că întreaga experienţă avea să devină încă şi mai Miblimă de îndată ce mă voi afla în interiorul Raiului. Mă aflam

pe punctul de a-mi îndeplini aspiraţia supremă a inimii mei Mă aflam în Rai şi eram gata să intru pe poarta sidefie.
în timpul acelui moment de pauză, experienţa mea s-schimbat din nou. Acum nu numai că auzeam miile de voci car îl slăveau prin imnurile lor pe Dumnezeu, dar am devenit a însumi parte integrantă din acest cor. Mă aflam chiar în locul p< care mi-am dorit întotdeauna să îl vizitez, aşa că mi-am propu să arunc o privire înainte de a-mi continua drumul.
Din păcate, la fel de brusc cum am ajuns în Rai, l-am ş părăsit.

4

DIN RAI ÎNAPOI PE PĂMÂNT

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morţii,
Nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine.
Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.
Psalmi 23:4

De îndată ce au ajuns la locul accidentului, medicii din ambulanţă m-au declarat mort. Ei au declarat că am murit instantaneu. Potrivit raportului lor, accidentul s-a **petrecut** la orele 11:45. Ocupaţi cu ceilalţi răniţi, medicii nu in au putut deplasa decât la orele 1:15.
Mi-au verificat din nou pulsul, dar inima mea nu înce-|MISC încă să bată din nou.

Fondul Escort al lui Don după accident.
curtea firmei
Acoperişul a trebuit să corpul lui Don şi a fost ***pus*** *care colecta maşini LaHate.*
fie înlăturai la Ic
Scena accidentului.

Legea statului Texas le cerea medicilor să mă declare în M KI oficial mort înainte de a-mi putea muta corpul de la locul cidentului. Dacă un accidentat nu este declarat mort, ambu-nţa este nevoită să îl ducă la spital. In regiunea respectivă nu \ista un medic legist, ci doar un judecător care mă putea declara |n mod oficial mort, astfel încât corpul meu să poată fi mutat.
La scena accidentului au sosit mai multe ambulanţe, una penitenciarului, alta regională şi una din Huntsville. Primele |li)iiă s-au întors fără niciun pacient, iar cea de-a treia se pre-'fllea să plece. Din informaţiile pe care le-am adunat ulterior, i ineva a făcut aranjamente pentru ca trupul meu să fie luat de o particulară, care urma să îl ducă la morgă. Medicii au solicitat firma de descarcerare *Jaws of Life* ||ii'iitru a-mi extrage corpul din maşina strivită. Dat fiind că eram li'durat mort, nimeni nu s-a grăbit în mod deosebit să facă acest |lucru. Principala grijă a autorităţilor era degajarea traficului şi ^stabilirea circulaţiei pe pod.
Când uriaşul camion a trecut peste maşina mea, el a turtit icopcrişul maşinii, iar bordul acesteia mi-a strivit piciorul drept. l II rândul lui, piciorul stâng îmi era prins în două locuri, între «imnul şoferului şi bord. Braţul stâng îmi era complet dislocat ilin umăr, şi atârna fără vlagă în spate, trecând pe deasupra nipului meu. De-abia dacă se mai ţinea de restul corpului.
Dat fiind că am condus cu mâna dreaptă pe volan, braţul tlung stătea iniţial pe lângă corp, uşor sprijinit de portieră. Din i'iitc aveam să aflu mai târziu, principalele oase îmi lipseau t omplet din el, aşa că braţul nu mai era acum decât o bucată de nune care îmi ţinea palma agăţată de restul braţului. în aceeaşi Niluaţie se afla şi piciorul meu stâng. O mare parte din femur a ilispărut şi nu a mai fost găsită niciodată. Singur ţesutul de ik'iisupra genunchiului a rămas, continuând să pompeze sângele t Alic gambă şi către talpă. Medicii nu au reuşit să explice nici pAnă astăzi cum de nu mi-am pierdut tot sângele.
în interiorul maşinii, cioburile de sticlă se amestecau cu Pingele meu. Din cauza cioburilor, întreaga faţă îmi era tăiată.

1

90 DE MINUTE ÎN RAI

Volanul maşinii mi-a intrat în piept, iar sângele mi-a ţâşnit d: ochi, din urechi şi din nas.
Văzând rezultatele accidentului, medicii din cele **trf** ambulanţe şi-au dat instantaneu seama că aveam răni grave cap şi că organele mele interne erau complet devastate. După primul medic mi-a verificat pulsul, ceilalţi m-au acoperit **cuj** prelată, pe care au întins-o peste acoperişul maşinii. Medicii **n** au făcut nicio tentativă să mă mute. De altfel, nu ar fi avut **nici** şansă fără ajutorul celor de la descarcerare.
Venirea atât de rapidă a echipajelor de salvare s-a daton în principal celor doi paznici din spatele

camionului pen tenciarului, care au sunat imediat la 911. Dacă ei nu ar fi **faci** acest lucru, probabil că echipajele de salvare ar fi ajuns prJ târziu la locul accidentului.
Medicii i-au examinat inclusiv pe ceilalţi doi şoferi i maşinilor avariate, dar aceştia nu aveau răni grave şi au **refuzi** să fie transportaţi la spital sau să primească îngrijiri. **Nil** şoferul camionului nu era rănit în vreun fel. De îndată ci medicii s-au convins de acest lucru, el a fost transportat imediat înapoi la penitenciar. Poliţia a oprit întregul trafic pe pod, aşteptarea ambulanţelor. Când acestea au ajuns, cozile d maşini se întindeau pe kilometri întregi în ambele direcţii, *ds* mai ales în direcţia din care venisem eu. Aşa cum am spus ma devreme, şoseaua avea doar două benzi înguste şi nu permite nici măcar întoarcerea maşinilor de pe o bandă pe cealaltă. Di altfel, chiar dacă ar fi întors, şoferii ar fi trebuit să mai meargi circa 80 de kilometri. în jurul lacului pentru a ajunge la uii al drum care i-ar fi putut conduce la destinaţie.
Aflaţi în acest trafic blocat, Dick şi Anita Onerecker ai mers pe jos cel puţin 800 metri, până când au ajuns la locul accidentului. Cei doi au înfiinţat o biserică în Klein, la nord de Houston. Amândoi au luat cuvântul la conferinţa la **cari** tocmai participasem şi eu. Nu ştiu sigur dacă i-am întâlnii efectiv la Trinity Pines, dar este posibil. Auzisem de mult de Dick Onerecker, dar conferinţa a fost primul prilej de a-1 ve| **dea în** persoană.

DIN RAI ÎNAPOI PE PĂMÂNT
în dimineaţa zilei de miercuri, soţii Onerecker au plecat **de** la Trinity Pines la numai câteva minute înaintea mea. Aşa **CUm** spuneam, acea dimineaţă de ianuarie era extrem de răco-**foasă,** după standardele regiunii. De aceea, la scurt timp după ce **IU** plecat, Anita i-a spus soţului ei: „Mi-e frig. Putem să ne **Oprim** să luăm o cafea? Cred că o cafea fierbinte m-ar încălzi."
Dick a oprit în faţa unui restaurant de pe malul Lacului I **ivingston.** Se pare că acesta a fost momentul în care i-am depăşit.
De foarte multe ori după aceea, aveam să îl văd pe Dick **Ingropându-şi** faţa în palme şi spunând: „Am fi putut foarte bine i fim noi în locul tău. Tu ne-ai depăşit atunci când ne-am oprit, şi astfel ai fost lovit în locul nostru."
înainte ca cei doi Onerecker să ajungă la pod, accidentul i **blocat** traficul. Oamenii au ieşit din maşini, întrebând ce s-a **întâmplat** şi făcând schimb de informaţii.
Când Dick şi Anita s-au dat jos din maşină, ei le-au pus i **elorlalţi** şoferi aceeaşi întrebare: „Ce s-a întâmplat în faţa?"
Şoferii i-au răspuns că s-a petrecut un accident grav, dar nimeni nu ştia altceva decât că „Un camion a trecut peste o
Dick şi Anita au aşteptat tip de câteva minute, dar nu s-a mlâmplat nimic în afara faptului că în spatele lor coada de **maşini** a luat proporţii considerabile. De aceea, între orele 12:30 i 12:45, ei s-au decis să avanseze pe jos către locul acci-**dentului.** Când a întâlnit primul ofiţer de poliţie, Dick i-a spus: **„Sunt** pastor. Pot ajuta pe cineva? Mă pot ruga pentru cineva?"
Ofiţerul a scuturat din cap şi i-a răspuns: „Şoferii celor t loiiă maşini sunt puţin speriaţi, dar nu au păţit nimic grav. **Puteţi** vorbi cu ei, dacă doriţi."
„Ce s-a întâmplat însă cu celălalt vehicul, cel acoperit cu
0 prelată?"
„Şoferul din maşina roşie este mort." în timp ce Dick vorbea cu ofiţerul de poliţie, Anita s-a îndreptat către cele două maşini avariate. I-a oferit imediat
1 ilcaua fierbinte de care abia dacă se atinsese şoferului mai în **vârstă.**

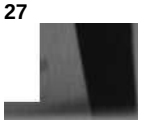
90 DE MINUTE ÎN RAI
Mai târziu, Dick avea să povestească astfel ceea ce s-a petrecut în continuare: „Dumnezeu mi-a vorbit şi mi-a spus: „Trebuie să te rogi pentru bărbatul din maşina roşie." Dick era un pastor baptist de excepţie, dar nu mai auzise vreodată ca cineva s.. se roage pentru un mort. *„Nu pot face acest lucru,* s-a gândit el *Cum aş putea să mă duc acolo şi să mă rog? Acel om este mort. "*
Ploaia cădea acum în averse, dar Dick nu era atent 1 acest lucru. El 1-a privit pe ofiţer, ştiind că ce urma să spun avea să îi pară acestuia de neînţeles. Totuşi, Dumnezeu i-vorbit extrem de clar, aşa că nu

avea nicio îndoială că trebuia *o*< se roage pentru acel bărbat mort. Oricât de bizar i se părea aces lucru, Dick nu a avut nicio clipă vreo îndoială că cel care i-cerut să se roage era Sfântul Duh.
„Aş dori să mă rog pentru bărbatul din maşina roşie", i-sus Dick ofiţerului.
„Aşa cum vă spuneam, este mort", i-a răspuns acesta.
„Ştiu că sună ciudat, dar totuşi doresc să mă rog pentru el'
Ofiţerul 1-a privit multă vreme, după care i-a spus: „Dac; asta doriţi să faceţi, nu aveţi decât, dar vă avertizez că prive li stea este oribilă. Bărbatul nu numai că a murit, dar corpul să se află într-o stare deplorabilă. Totul este acoperit cu sânge şi c cioburi de sticlă, iar cadavrul este complet strivit."
Dick, care pe atunci avea 40 şi ceva de ani, i-a răspuns „Am fost medic în Vietnam, aşa că puţin sânge nu mă mai poat speria."
„Eu v-am avertizat, i-a spus ofiţerul, ridicând din umeri Nu aveţi decât să faceţi ce doriţi, dar vă spun că nu cred să văzut vreodată un cadavru atât de mutilat."
„Mulţumesc", i-a spus Dick, după care s-a îndreptat către maşina acoperită cu prelată.
Deşi pare greu de crezut, Dick a reuşit să intre cumva în interiorul Fordului meu strivit. Nu a dat la o parte prelata de deasupra, aşa că în interiorul maşinii era un întuneric deplin. Dick s-a târât lângă mine, a lăsat pe spate scaunul maşinii şi şi-a pus mâna pe umărul meu drept.

A început apoi să se roage pentru mine. Din câte mi-a
ut vestit mai târziu: „Am simţit un impuls clar de a mă ruga. Nu
,.ii;im la acea vreme cine era bărbatul din interiorul maşinii şi
l'I.K-â acesta credea în Iisus Christos sau nu. Tot ce ştiam era că
lumnezeu mi-a spus să mă rog pentru el."
în timp ce se ruga, Dick a fost cuprins de o mare emoţie •a a izbucnit de câteva ori în lacrimi. Apoi a început să cânte. >nk avea o voce minunată şi obişnuia să cânte adeseori în public. De aceea, şi-a întrerupt de câteva ori rugăciunea şi a uniat mai multe imnuri.
Dick nu numai că era convins că Dumnezeu i-a cerut să *w* roage pentru mine, dar s-a rugat chiar pentru vindecarea iflnilor mele invizibile, respectiv la cap şi la organele interne.
Poate părea ciudat, întrucât Dick ştia că eram mort. Nu numai că ofiţerul de poliţie i-a spus acest lucru, dar mi-a mi ficat personal pulsul de îndată ce s-a urcat în maşină. De iii'cca, nu ştia nici el de ce se roagă pentru mine, în afară de Iul că Dumnezeu i-a cerut acest lucru. Nu s-a rugat nicio **t*li**pil pentru rănile vizibile, ci doar pentru cele interne. Mai lAr/iu, mi-a povestit că s-a rugat cu ardoare şi că aceea a fost probabil cea mai emoţionantă rugăciune pe care a rostit-o vreodată. De altfel, aşa cum aveam să aflu mai târziu, Dick este In sine o persoană extrem de emoţională.
A început apoi să cânte din nou. „O, cât de uşor alungăm noi pacea! O, câtă durere suportăm, pentru simplul motiv că nu ilrpunem întreaga noastră povară la picioarele lui Dumnezeu!"' Singurul lucru sigur pe care îl ştiu este că atunci când Dick a liircput să cânte imnul „Ce prieten avem în Iisus", am început i cânt împreună cu el.
în acel prim moment când mi-am recâştigat cunoştinţa, mu devenit conştient de două lucruri: primul, că tocmai cântam, Im al doilea, că cineva mă ţinea de mână. Vocea mea era diferită tli[1] vocile celeste pe care le auzisem până atunci şi ea m-a ajutat **Nfl** îmi dau seama că am revenit pe Pământ. Pe de altă parte,

mic din imnul „Ce prieten avem în Iisus." (n. tr.)

mâna puternică a lui Dick îmi oferea din nou senzaţiile tacti
cu care eram obişnuit din viaţa mea terestră. i
Avea să treacă mai bine de un an până când urma s
înţeleg semnificaţia profundă a acelei strângeri de mână.

5

LA SPITAL

I)ar doreau o patrie mai bună, adică una cerească. De aceea, Dumnezeu nu se ruşinează de ei, să fie

numit Dumnezeul lor, căci le-a pregătit un oraş ceresc.
Evrei 11:16
Nu ştiu sigur care este recordul mondial pentru ieşitul dintr-o maşină avariată, dar sunt convins că Dick Onerecker 1-a depăşit în acea zi de miercuri. De îndată auzit mortul cântând alături de el, Dick a ieşit ca din puşcă **din** maşină şi s-a repezit la primul medic care i-a ieşit în cale. „Omul acela trăieşte! Nu este mort! Este în viaţă!" Cine l-ar fi crezut însă? La urma urmelor, nu era decât un r * lor puţin nebun, care s-a apucat să se roage pentru un bărbat **mori** de mai bine de o oră şi jumătate! Dick a început apoi să **Itrige:** „Acel bărbat s-a întors la viaţă!"
Medicul i-a aruncat o privire neîncrezătoare.
31
90 DE MINUTE ÎN RAI
„Trăieşte! Mortul s-a întors la viaţă şi a început să câ cu mine!"
Cuvintele nu sunau prea inspirat, făcându-I să pară şi nebun, dar Dick nu se putea opri din strigat: „Cântă! trăieşte!"
„Nu mai spune", i-a răspuns medicul flegmatic.
„Sunt cât se poate de serios, i-a spus Dick. Bărbatul ac trăieşte."
„Noi suntem medici profesionişti şi ştim foarte bine recunoaştem un mort atunci când vedem unul. Acel individ 1 *mort. "*
„Dar eu vă spun că tocmai a cântat împreună cu mi deci este *viu!"*
„Judecătorul se află pe drum şi urmează să îl decla mort." Medicul i-a explicat apoi lui Dick că, potrivit legii, n îmi puteau muta corpul până când o autoritate nu avea să ri declare în mod oficial mort. „Un lucru vă pot spune însă sigui acel individ este mort." După care medicul i-a întors spatele h| Dick şi a refuzat să se apropie de maşina mea.
Mai multe ambulanţe veniseră şi plecaseră deja.
Dick s-a apropiat de singura ambulanţă rămasă la fa locului şi i-a spus şoferului: „Acel bărbat este în viaţă. Du-te verifică."
Şoferul 1-a privit ca şi cum ar fi avut de-a face cu un săr; cu duhul, după care i-a răspuns cu blândeţe: „Ştiţi, ne cunoa tem meseria. Acel om este..."
„Ascultă-mă, omule! şi-a pierdut Dick răbdarea. Am sj mă pun pe jos în faţa maşinii şi o să trebuiască să treci pesi mine."
„E mort!"
„Nu contează! Fă-mi pe plac. Nu îţi cer decât să îi iei pulsul."
„Bine, haide să mai verificăm o dată", a cedat omul, mal mult ca să scape de insistenţele lui. S-a îndreptat apoi către ma-j
32
LA SPITAL
IIi.i mea, a ridicat prelata şi mi-a luat braţul drept. Mi-a simţit imediat pulsul.
Alertaţi de strigătele lui, ceilalţi medici au intrat imediat in acţiune. Primul lucru care s-au întrebat era cum să mă scoată 'Im maşină. Dacă m-ar fi tras pe laterală, aş fi rămas fără piciorul stâng, care era prins de bordul maşinii şi care de-abia se mai ţinea de restul corpului. Nici în ceea ce privea piciorul meu drept situaţia nu era cu mult mai bună. Pe scurt, ar fi trebuit să uni amputeze ambele picioare. M-ar fi scos astfel din maşină, dai lăsând în urmă anumite porţiuni din trupul meu! De aceea, modicii s-au decis să aştepte echipajul de descarcerare. Au luat imediat legătura prin telefon cu cei de la *Jaws of Life,* filiala din I luntsville, şi i-au rugat să se grăbească. Huntsville era situat la l ii ca 50 de kilometri distanţă. Sunt convins că au făcut tot ce Ic ;i stat în puteri pentru mine, dar nu-mi mai amintesc nimic. [Jram vag conştient de faptul că tot felul de oameni se agită în preajma mea, că mă ating şi că discută. Le auzeam vocile, dar nu înţelegeam ce spun. Dick a refuzat să mă părăsească. A intrat Mm nou în maşina mea, a îngenuncheat în spatele meu şi a • nntinuat să se roage până când au ajuns cei de la *Jaws of Life.* l (ick nu m-a părăsit decât după ce medicii m-au transportat în uiihulanţă şi au închis uşa în urma mea. Când m-au scos din maşină, am văzut că în jurul meu se aflau cel puţin şase sau lapte oameni. în timp ce mă mutau, i-am auzit vorbind de piciorul meu. Unul dintre ei le spunea celorlalţi să fie atenţi, • .i Ici încât piciorul să nu mi se desprindă de corp.
întregul meu sistem fiziologic se afla într-o stare de şoc. Nu simţeam nici cea mai mică durere (cel puţin, nu atunci). Durerea avea să vină ceva mai târziu, în continuare, medicii m-au aşezat pe o targa cu rotile şi ni au deplasat către ambulanţă. Faţa îmi era scăldată de ploaie şi DU vedeam altceva decât

suprastructura din metal a podului. Eram incapabil să îmi mişc capul. Auzeam oameni roind în imul meu şi cioburile de sticlă pe care le striveau sub tălpi. Vorbeau în şoaptă, aşa că nu puteam auzi limpede ce spuneau.

90 DE MINUTE ÎN RAJ

îmi

îmi am' - ~

' *A am ^"uiala că Zi TTîntâLV? lntâmPlat*

cont r &m Că Sunt ™at h amblat - o6Ş1 6n contoare lipsit de orice ^^

ambulanţa, ma simţeam

LA SPITAL

Treptat, copiii şi ceilalţi membri ai familiei noastre au * să înţeleagă cât de **oribil** a fost **accidentul** şi cât de

la două spitale *"âi^belTr^* ™ aceasta *m ra* transportat suci" Unul din medicii de Pe ambulanţă mi-a spus: „Am ajuns.

-Nu putem face nim.V Şt£ SimPıe Cırinid mrale_ ' v oi faCe bineıı

spunând după ce m a e ' *lıam* auzit Pe un doct Eram constient de faPtul că eram transPortat cu tarşa Pe

Chiar dacă l-aţi scos vi STlatıı ııNu are cum să supravieţuiasc lkıı Prin spitaL Iııam privit ***"* Sa înteleg pe tOţi oei oare So

la nimic. Nu mai există n " maŞmăı acest lucru nu îi foloses ll>au la o parte pentru aıımi face looı Vedeam în treacăt difeıı

M-au pus apo; î—-10 speranţă Pentru el". feţe, iar privirile noastre se intersectau pentru o fracţiune de

departe. Îmi aminte{' *""""" curtea spitalului din

destul de mare. Erau între

este

Mıau dus întrıun salon în care un medlc ma aştePta_ Este

anunţa de accident.

s

j .- Şi au *nlecat*

de momentul în care *l* ■ ▪ '▪ii- dre au oprit M

un centru medical **regionJ"'at'** dar singurul lucru pe care mi-1 amintesc în legătură cu

osta este faptul că era chel. Medicul a petrecut destul de mult np examinându-mă. „Domnule Piper, vom face tot ce ne va în puteri pentru a vă salva viaţa", mi-a spus el, de mai

o anunţaseră pe soţia mea Ev'" * sunat la şcoală pentru a '

*« cât de grave erau *2,,7*™ 'U C ,!teva ore mai devrem J"cn pentm a"™ reda S P?ranţa *Ş[*

membrii biserici, mele au începuT^ ^ "" S£ Ştia ' .....

Ş>-au sunat inclusiv col,.,,- *1T'* Sa Se roage această

la şcolile la care mem'-1' "Aveţi rani foarte grave, dar vom face tot ce vom putea'; " ai bisericii i-au luai **J'l[R]la** cuvintelor sale, aveam să aflu mai târziu că nu credea că

mai Poate face ceva Pentru mine_A *mout* însă tot ce *{ra* Stat în

il tM

agenta mea H?

South pTrî a adus8""""

sese'mutată ^

ceva vreme până când a accidentului. Ea a adăugat că a nref asupra ştirilor cele mf T

pe care i-au rugat să li se alăture *u,*

faptul că am murit decât două săptămâni >nerecker, care m-a vizitat la spital. A bit cât de gravă a c~ ' iuta de a lupta pentru viaţa mea. Mai mulţi medici au început lucreze pe corpul meu. în mod evident, încercau să îmi .ilveze viaţa, dar eu tot nu simţeam nicio durere. Mă aflam niictic într-o zonă crepusculară în care nu simţeam nimic. De ■i eea, nu-mi amintesc decât vag ce s-a întâmplat atunci. „Soţia dumneavoastră este la telefon", m-a anunţat nicva. Au adus telefonul în salonul de urgenţă

şi o asistentă mi lângă ureche. îmi amintesc că am vorbit cu
maf
asupra
maşinii avariate, care între ' târziu că a
gravitatea se focalizeze
34
ni si ce ne-am spus atunci.
în schimb, Eva îşi aminteşte perfect conversaţia pe care
un avut-o atunci. Se pare că singurul lucru pe care l-am spus a
■ ist: „îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat."
„Este în regulă, Don, mi-a răspuns ea. Nu este vina ta." După care eu am continuat să repet la infinit: „îmi pare
imite rău. Nu doream decât să ajung acasă. Te rog, du-mă
35

J

acas^*încl*$_m$ - ^'W^NKA/
reu?*h* să *răm*~ ~ Cred câ ^ă *si*$_m$ ' LASP‹TAL
n J" câmin$_u$] ffleu t U ffle u ce/est, fm; $_d$ C0P'J: dac rea zece minute de mers, am început să simt o anumită
6Stru- °rearn să a,; L$_a$ început, am devenit conştient de o uşoară durere în
râtului stâng. A urmat piciorul stâng, apoi capul. După câteva minute, simţeam dureri în tot corpul. Nici nu le uteam localiza pe toate. întregul meu corp agoniza şi după ajutor. Dintr-odată, am devenit conştient de trauma :are trecusem. Parcă trecuse un buldozer peste fiecare
doi
sţ C
1/1 Prea jos Starea m«
era
^ou
st$_{On}$
se
iU1 Până în

ata°4z^a;i^{mM2a}«e;;;r

credea
- aza $_a$ / e
? râre '^*Portantă* Z'Ie' Totu Ş' anfa pân â la Honct ' a°eea de a fi *tJ,*
"Ce?"

nostm
«*■
spus
v°m încerca
°rabiJâ şi n/i'$^{ca\ a\ cor}$P^{um}i nieu. Nu cred că exista un singur loc din \ meu care să nu ţipe de durere. Bănuiesc că am început să dar nu sunt foarte sigur. Cu fiecare bătaie a inimii, sim-mii de săgeţi ascuţite care îmi străbăteau întregul corp.
„Faceţi ceva, vă rog!" i-am spus în cele din urmă medi-
nsoţitor. „Daţi-mi un medicament, ceva."
„V-am dat deja tot ce am avut."
„Mi-aţi dat deja tot ce aţi avut?" Cuvintele medicului nu ti să aibă vreun sens. Dacă mi-a administrat medicamente, simţeam nişte dureri atât de mari? „Vă rog...".
„Nu pot să vă aduc în stare de inconştienţă, mi-a spus

ui. Trebuie să faceţi această călătorie în stare de trezie."
„Vă rog, daţi-mi ceva...".
Nu înţelegeam de ce trebuia să rămân treaz. Dacă m-ar fi urnit, durerea ar fi dispărut. „Vă rog...", l-am implorat din nou.
„îmi pare rău, sincer, dar nu vă pot administra altceva, primit deja suficiente medicamente. Altcineva ar fi intrat în
sebi
cu
acea
repede
^Z^^lde
sa aju/iglună până acum. Nu pot să vă aduc în stare de leşin."
3Sta?"
Podea/ Trebt
Cred că am continuat să gem de-a lungul întregii călă-ui. Tortura pe care o simţeam era indescriptibilă. Ambulanţa i croia drum printre celelalte maşini şi a parcurs întreaga '•.lanţă cu sirena pornită. A fost cu siguranţă cea mai dureroasă ilătorie pe care am făcut-o vreodată.
Chiar şi astăzi îmi mai pot aminti curbele pe care le lua mbulanţa şi izbiturile pe care le simţeam cu aceste ocazii. Unul ni medicii însoţitori a spus ceva despre trafic, care devenea din ■ în ce mai aglomerat. Trebuie să fi fost în jur de ora 5:00. Pe t, m-am întrebat cum de poate fi atât de târziu.
37

I

90 DE MINUTE ÎN RAI
Călătoria mi s-a părut interminabilă, deşi cred că am li nat de câteva ori de-a lungul ei. în cele din urmă, am ajun secţia de urgenţă a spitalului Hermann din Houston.
Era 6:20. Trecuseră şase ore şi jumătate de la mome: accidentului.
Când am ajuns la spitalul Hermann, mii de oameni; rugau deja pentru mine. Membrii bisericii mele răspândis vestea şi printre celelalte biserici, ai căror enoriaşi au începu se roage pentru recuperarea mea. în următoarele zile, vestea j răspândit şi mai mult, aşa că numărul celor care au început săi roage a continuat să crească, cu atât mai mult cu cât s-a afla: despre gravitatea rănilor mele. De-a lungul anilor care au urr i-am cunoscut pe mulţi dintre cei care s-au rugat atunci pen ca Dumnezeu să îmi cruţe viaţa. Poate chiar şi unii din cititq acestei cărţi s-au numărat printre aceştia. Tot ce pot spune e că rugăciunile voastre au funcţionat. Am supravieţuit!
Când medicii m-au scos pe targa din ambulanţă, am văj faţa Evei. Lângă ea se afla diaconul de la biserica noastră. Câ/ au văzut în ce hal eram, arătau amândoi ca nişte căţelq pierduţi şi speriaţi. Erau într-o stare de şoc, dar nu au a nimic.
Eva m-a privit. Până atunci, nu fusesem decât vag *a* ştient de ceea ce se întâmpla cu corpul meu. Durerea i dispăruse, dar încă nu o asociam cu accidentul prin care trec sem. Pe scurt, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte faptul puteam să mor.
Privind faţa soţiei mele, am recunoscut în ochii ei tero] rea. Probabil că mi-a spus ceva ca să mă reconforteze; numai aduc aminte. Singurul lucru pe care mi-1 amintesc este i-am simţit durerea şi teama că nu voi supravieţui.
Abia atunci mi-am dat seama de starea în care mă aflai Pieptul meu era complet vânăt, iar medicii îmi bandajase aproape întregul corp. Pielea feţei, pieptului şi capului îmi ei crestată de cioburile de sticlă, din care unele căzuseră şi rămăS' seră pe targa cu care mă transportaseră.
38
LA SPITAL
Nu trebuia să îmi spună nimeni cât de groaznic arăt. l< io cunoştinţă nu m-ar fi putut recunoaşte în acele momente, am întrebat chiar cum de m-a recunoscut Eva.
Durerea pe care o simţeam era insuportabilă. Când am jiins în salon, o asistentă mi-a administrat de mai multe ori |i H lină, dar nimic nu putea să-mi alunge durerea.
La scurt timp după sosirea mea la spitalul Hermann, am al în salonul de operaţii, unde am rămas timp

de 11 ore. în Iursit nu mai simţeam nicio durere, din cauza anesteziei.
Bunul nostru prieten, Cliff McArdle, a rămas tot timpul luină Eva. Alături de David Gentiles, Cliff şi cu mine am rămas unii prieteni încă de când am absolvit seminarul teologic.
Când am redevenit conştient, era marţi dimineaţa. De ată ce mi-am deschis ochii, am ştiut intuitiv că eram primul ient al unei secţii de-abia inaugurate. O asistentă îmi curăţa 1111Io, în timp ce o alta îmi prindea aţele în jurul gleznei şi al 'laţului stâng. Am ţipat de durere.
„V-am făcut o radiografie cu scannerul MRJ", mi-a spus un medic. Până atunci nu-mi dădusem seama că şi acesta se afla In salon. „Aveţi răni foarte grave, dar partea bună este că nu Niinteţi rănit la cap şi la nivel toracic."
La vremea respectivă nu prea îmi păsa ce fel de răni uvi'iim. întregul corp mi se părea o rană vie. Nu mi-aş fi imagi-niciodată că se poate suferi de dureri atât de intense.
Singurul lucru pe care mi-1 doream era să scap de aceste
Când Dick Onerecker a venit să mă viziteze două săptă-"i ini mai târziu, tocmai fusesem mutat din salonul de urgenţă iun un salon obişnuit al spitalului. Dick mi-a povestit cum i 'iimnezeu i-a cerut să se roage pentru mine şi cum a făcut acest im i n timp de câteva minute.
„Partea bună este că nu am răni la cap sau leziuni inter-
i-am spus eu.

Dick a chicotit. „Sigură că nu ai! Exact pentru asta m| cerut Dumnezeu să mă rog! Din fericire, Dumnezeu mi-a puns la rugăciuni."
„Chiar crezi acest lucru? Crezi că Dumnezeu ţi-a răspl la rugăciuni?"
„Sigur că da, mi-a spus Dick. Am ştiut din prirJ moment că Dumnezeu îmi va răspunde la rugăciuni, în pofiT tuturor celorlalte răni pe care le aveai."
Au trecut câteva secunde bune până când am realizat ce ce îmi spunea. Dată fiind forţa impactului, ar fi trebuit într-ade^ să am leziuni interne grave. Toţi medicii mi-au spus însă, uimit că nu aveam leziuni la cap sau la nivel toracic.
„Ştii ce cred eu? i-am spus lui Dick. Eu cred că am a\| leziuni interne, dar pe traseul dintre pod şi spital acestea mi s-f vindecat în mod miraculos."
Pe faţa lui Dick au început să curgă lacrimi. „Ştiu. Mi-I dori să mă pot ruga aşa de fiecare dată."

6

ÎNCEPE PROCESUL DE RECUPERARE

Şi putem avea încredere că el ne va asculta de fiecare dată când îi vom cere ceva în conformitate cu dorinţa lui. Şi dacă Ştim că ne ascultă atunci cînd cerem, putem fi siguri că ne
va da ceea ce îi cerem.
1 loan 5:14-15

urerea a devenit însoţitoarea mea permanentă. Mult (timp, nu am mai ştiut ce înseamnă să nu te doară tot corpul.
Totuşi, la câteva zile după accident, am început să-mi dau mia cât de multe miracole s-au întâmplat. Eu le spun mira-olc, deşi alţii le-ar putea considera doar nişte circumstanţe norocoase. Personal, nu cred că există coincidenţe sau accidente ni faţa lui Dumnezeu.
Primul miracol a constat în faptul că mi-am pus centura
de siguranţă înainte de a pleca la drum. Trebuie să recunosc,
pre ruşinea mea, că până să primesc acea amendă nu prea obiş-
niiiam să îmi prind centura. în acea dimineaţă, mi-am prins-o
ni ..i în mod conştient şi deliberat.

1

90 DE MINUTE ÎN RAI

în al doilea rând, accidentul s-a petrecut pe un pod. Di s-ar fi petrecut pe şoseaua de pe marginea lacului, care nu a apărători laterale, aş fi fost aruncat în lac şi m-aş fi înecat siguranţă.

în al treilea rând, nu aveam niciun fel de leziuni la c;

Orice om care m-ar fi văzut atunci sau care ar fi citit rapon medical ar fi spus că era imposibil să nu fi suferit Iezii cerebrale. (Câteodată, Eva face glume pe seama mea, spunân că nu este prea sigură că nu am suferit anumite leziuni la cap! Spre uimirea tuturor medicilor care m-au examinat după acei dent, nu am suferit nicio leziune internă majoră. Acest Iu sfida orice explicaţie medicală.

în al patrulea rând, chirurgul ortoped dr. Tom Greid care era de serviciu în acea zi la spitalul Hermann, a reuşit să îm| salveze piciorul. „întâmplarea" face ca dr. Greider să fie unu| din puţinii specialişti din Statele Unite care operează astfel di cazuri neobişnuite. în acea zi, el a optat pentru o proceduri nouă, cu care nu era familiarizat, numită procedura Ilizarov' Medicul a efectuat operaţia la o săptămână după accident. Disj pozitivul Ilizarov pe care mi 1-a montat atunci nu numai că mi-i salvat piciorul, dar le-a permis medicilor să îmi prelungeascill inclusiv femurul piciorului stâng, din care dispăruseră circ; zece centimetri în timpul accidentului. Femurul este cel m;n mare os din organismul uman şi este extrem de greu de spart.

Când dr. Greider m-a examinat, el a fost pus în faţa unei alegeri dificile. Avea de ales între un implant Ilizarov şi o amputare a piciorului. Chiar dacă alegea procedura Ilizarov, nu exista nicio garanţie că nu mi-aş fi pierdut ulterior piciorul. Do altfel, Ia acea vreme, medicul nu era prea sigur nici măcar că voi supravieţui. Cu siguranţă, un medic mai puţin experimental şi mai puţin curajos ar fi decis pe loc să îmi amputeze piciorul,

[1] Dispozitivul Ilizarov este folosit în proceduri chirurgicale pentru a lungi sau modelji oasele, sau pentru a trata fracturi complexe şi / sau deschise, în cazurile în care nu A' pot folosi tratamente convenţionale. Se introduc nişte tije în osul fracturat, caa[1] depărtează zilnic capetele oaselor ce trebui sâ se sudeze, forţând organismul si fabrice ţesut osos încontinuu, în felul acesta osul lungindu-se până la dimensiune*! dorită, (n. ed.)

ÎNCEPE PROCESUL DE RECUPERARE

uimind de la premisa că oricum nu conta prea mult, încât era vulcnt că nu voi supravieţui.

în al cincilea rând, foarte mulţi oameni s-au rugat pentru nine. Am primit între timp mii de scrisori, vederi şi formulare Ic rugăciune, multe de la oameni pe care nu i-am cunoscut iu îndată, aflaţi în locuri pe care nu le-am vizitat niciodată, dar |K s-au rugat pentru mine după ce au auzit de accident. Foarte **Mulţi** dintre ei mi-au spus mai târziu că experienţa le-a schimbat luimatic viaţa interioară, amplificându-le enorm credinţa în **Ulterea** rugăciunii.

în noaptea în care am intrat în operaţie la secţia de iiţă a spitalului Hermann, am fost operat timp de 11 ore. în lol acest timp, medicii mi-au pus la loc osul piciorului drept, mi au stabilizat antebraţul stâng, din care lipseau cinci centimetri de os şi mi-au legat în aţele piciorul stâng, din care au zece centimetri de femur. în timpul operaţiei, ei mi-au llllrodus din greşeală un tub de aer în stomac, care mi s-a umflat l'oarte tare, apăsând pe plămâni. Au trecut câteva zile până când ni descoperit care era cauza umflării stomacului meu. Din cau-i poziţiei dificile în care trebuia să stau tot timpul, am făcut o IHirumonie care aproape că m-a ucis a doua oară.

Din cauza numeroaselor răni şi vânătăi, la început medi- II nu ştiau nici măcar de unde să înceapă. Diferite probleme ire nu păreau foarte grave iniţial s-au agravat pe parcurs. De pildă, au trecut câţiva ani până când au descoperit că am suferit **llo** o fractură la pelvis care le-a scăpat.

Am zăcut astfel foarte mult timp pe patul de spital, cu ace Introduse pretutindeni în corp, incapabil să fac vreo mişcare şi li ı'Mizând în totalitate de aparatele medicale. Nu vedeam nimic llti eva decât masca de oxigen pe care o aveam pe faţă. în zilele i" rare le-am petrecut în salonul de urgenţă, mi-am pierdut \ ent cunoştienţa. Uneori mă trezeam şi vedeam tot felul de

.....icni în faţa patului meu. Mă întrebam atunci fără să vreau:
(*huv chiar mă aflu aici, sau doar îmi imaginez acest lucru? "*
Eram înconjurat de tot felul de monitoare, iar un oximetru ii de deget îmi verifica în permanenţă nivelul oxigenului din

corp. Dat fiind că mă sufocam adeseori, alarma suna frecvent, iJ asistentele veneau în trombă să îmi regleze aparatul.
Secţia de urgenţă a spitalului Hermann se află chiar lâna pista pentru elicoptere. Acestea decolau şi aterizau la toate or* zilei, aşa că mă simţeam în permanenţă ca într-un film desrw Vietnam. în salon nu existau ceasuri, aşa că nu ştiam niciodai cât este ora.
Lângă mine se aflau mai multe paturi pe care zăceau ala bolnavi, de care nu eram despărţit decât de o perdea subţire. Dl multe ori mă trezeam şi vedeam asistenţii transportând pe I targa câte un cadavru acoperit cu un cearşaf. Fiind pastor, craii perfect conştient de faptul că foarte mulţi bolnavi părăsesc seci ţia de urgenţă numai după ce mor.
„ *Oare eu voi fi următorul? "* mă întrebam adeseori. Sincer să fiu, nu-mi păsa prea tare, întrucât durerile erai atroce şi nu îmi doream decât să scap cu orice chip de ele. *JM* aceea, moartea mi se părea o soluţie convenabilă.
Fusesem deja în Rai, mă întorsesem pe Pământ, după cari am trecut printr-un veritabil iad. în mod evident, avea să treacl multă vreme până când starea mea de sănătate se va îmbunată™ şi atitudinea mea odată cu ea.
De-a lungul zilelor şi nopţilor petrecute în spital, am *auzm* multe gemete şi urlete groaznice ale celorlalţi bolnavi caJ aveau dureri. Acestea mă trezeau din somn şi îmi dădeau o starB de angoasă profundă. Adeseori, o asistentă medicală venea lângă patul meu şi mă întreba: „Vă pot ajuta cu ceva?"
„Ce vreţi să spuneţi?" îi răspundeam eu nedumeri™ Uneori o priveam pur şi simplu tară să-i răspund, incapabil sfl înţeleg ce doreşte de la mine.
„Păreţi să aveţi dureri foarte mari", îmi spunea asistenta. I „ *Chiar am ",* îi răspundeam eu. Cum v-aţi dat seama?" „Tocmai aţi ţipat."
Abia atunci îmi dădeam seama că o parte din ţipetele pfl care le auzeam erau scoase de mine. Era suficient să încerc si îmi mişc mâna sau piciorul pentru a urla de durere. Pe scurS perioada petrecută în secţia de reanimare a spitalului a

nl'ilă. Medicii au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a mă Muta, dar durerea nu a încetat nicio clipă.
„Doamne, pentru asta m-am întors în această lume?" ni iun plâns de multe ori. Pentru *asta* mi-ai permis să mă întorc |M I"amant?"
Starea mea a continuat să se deterioreze multă vreme.
Din cauza lipsei osului din piciorul stâng, eram nevoit să stau
i"i Innpul pe spate. (Apropo, bucata de os lipsă nu a mai putut fi
• ilă. După toate aparenţele, se pare că a fost aruncată în lac în
llllip ce piciorul îmi era strivit de bord). Din cauza poziţiei
■nfortabile, plămânii mi s-au umplut cu lichid. Nedându-şi
mia de acest lucru, medicii şi terapeuţii respiratori încercau
i mă forţeze să respir într-un aparat din plastic special
onceput, numit spirometru, pentru a-mi îmbunătăţi astfel capa-
■ Itatea respiratorie.
în cea de-a şasea zi, eram atât de aproape de moarte încât • malul spitalului mi-a sunat familia ca să vină să mă vadă. l H iiscm o dublă pneumonie şi nimeni nu credea că voi supra-Icţui peste noapte.
Reuşisem să trec de fatalul accident, iar acum muream de pneumonie!
Medicul meu a sunat-o pe Eva.
„Vom fi nevoiţi să intervenim, i-a spus el. Fie va trebui să-i imputăm piciorul, fie va trebui să facem altceva, la fel de drastic."
„Cât de drastic?"
„Dacă nu facem ceva în noaptea aceasta, soţul dumnea-tră nu va reuşi să supravieţuiască până mâine."
Dar miracolul rugăciunilor colective a continuat să func-(loneze. începând din ziua accidentului, sute de oameni s-au rugat i" iiit LI mine, iar eu ştiam acest lucru. Totuşi, la momentul res-pBCtiv, nimic

din toate acestea nu părea să mai conteze.
Eva 1-a sunat pe cel mai bun prieten al meu, David [1] ■' uliles, un pastor din San Antonio. „Te rog să îi faci o vizită lui I)on, i-a spus ea. Are nevoie de tine."
Fără să ezite nicio clipă, prietenul meu şi-a anulat orice litfi activitate şi s-a urcat în maşină. A condus aproape 300 km

u

ca să vină să mă vadă. Personalul medical nu i-a permis să ini în salonul meu decât timp de cinci minute.
Aceste minute mi-au schimbat însă viaţa.
Deşi nu am luat nicio clipă în mod conştient decizia dej
muri, realitatea era că nu îmi mai doream să trăiesc, cu atât mai mi
cu cât nimeni nu mi-a spus vreodată până atunci că îmi voi puB
relua viaţa normală. Pe de altă parte, după scurta vizită pe care ■
făcut-o în Rai, eram nevoit să îndur acum toate durerile iadului. CI
aceea, nu îmi mai doream nimic altceva decât mă întorc în acel 1<J
glorios al perfecţiunii absolute în care am stat atât de puţin tirm
„Ia-mă înapoi, Doamne, mă rugam adeseori. Te rog, ia-mă la tine.'L
Amintirile mi-au revenit în minte şi mi-am dorit ci
ardoare să stau din nou la poarta Raiului. „Te rog, Doamne."
Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea mea a fost: „Nu.l
Când David a intrat în camera mea, mă simţeam confiJ
din cauza medicamentelor şi a durerilor. De fapt, mă simţeai
atât de năuc încât la început a trebuit să mă asigur că imaginj
lui David era reală şi că nu sufeream de o halucinaţie. _
Chiar în acel moment, David mi-a luat mâna în a Iui şi i-al
putut simţi atingerea. Da, se părea că imaginea lui era reală...
David m-a apucat de degete, întrucât era singura porţiune dl trupul meu pe care o putea atinge. în rest, aveam atât de multe aci de seringi înfipte în corp, încât venele mele cedaseră. Aveam un tul înfipt în piept, care îmi monitoriza inima. Obişnuiam să îmi ima ginez că acele de seringi erau nişte soldaţi aliniaţi pe coipul mei Aveam astfel de ace înfipte chiar şi în venele de la degetele piciqfl relor. Ori de câte ori priveam în faţă, le puteam vedea. îmi dădea» seama că mi-au înfipt ace în degetele de la picioare deoarece nu m*m* existau alte locuri în corp disponibile.
„O să reuşeşti, mi-a spus David. Trebuie să reuşeşti. ^1 ajuns deja atât de departe."
„Nu trebuie să reuşesc. Nu sunt sigur... Sincer să fiu, nici măcar nu îmi doresc prea tare să supravieţuiesc."
„Trebuie să supravieţuieşti, dacă nu pentru tine, măcar di dragul nostru."
ÎNCEPE PROCESUL DE RECUPERARE
„Nu mai am putere. Am făcut tot ce am putut. Nu mai am
.....ic de oferit." Am făcut o pauză şi am respirat de câteva ori,
tlltrucât cele câteva fraze pe care le-am rostit m-au secătuit de ■ie.
„Trebuie să reuşeşti. Nu te vom lăsa să pleci dintre noi." „Dacă o să reuşesc să supravieţuiesc, acest lucru se va i ilora în întregime dorinţei voastre. Eu unul nu îmi mai doresc i i i lucru. Am obosit prea tare. Am încercat tot ce am putut, In icum sunt pregătit să mor".
„în acest caz, nu mai trebuie să faci nimic. Vom face noi lOtul în locul tău."
Fără să înţeleg ce vrea să spună, l-am privit în ochi. \i cşlia îi străluceau cu putere.
„Nu te vom lăsa să mori! înţelegi, Don? Nu te vom lăsa i .ikindonezi lupta."
„Lăsaţi-mă să plec..."
„Nu. Trebuie să trăieşti. Mă auzi? O să trăieşti. Noi nu te "in lăsa să mori."
„Bine, dacă voi supravieţui, am repetat eu, acest lucru vi i datora vouă..."
„O să ne rugăm pentru tine". Ştiam că foarte mulţi oa-'i s-au rugat deja, dar el a insistat: „O să ne rugăm toată lltinptea. O să îi sun pe toţi cei pe care îi cunosc. Toţi cei care |lll la tine vor rămâne treji în noaptea aceasta şi se vor ruga i" nlru tine." „Bine."

„Vom face acest lucru pentru tine, Don. Tu nu trebuie să iaci nimic."
Sincer să fiu, nu-mi prea păsa de rugăciunile lor. Durerile i in prea mari, aşa că nu îmi mai doream să trăiesc.
„Vom prelua noi controlul de aici înainte, Don. Tu nu mai II ic să faci nimic pentru a supravieţui. Tot ce trebuie să faci > ttc să stai în patul tău şi să aştepţi ca miracolul să se producă, foi ceilalţi, ne vom ruga pentru acest lucru."
46
47

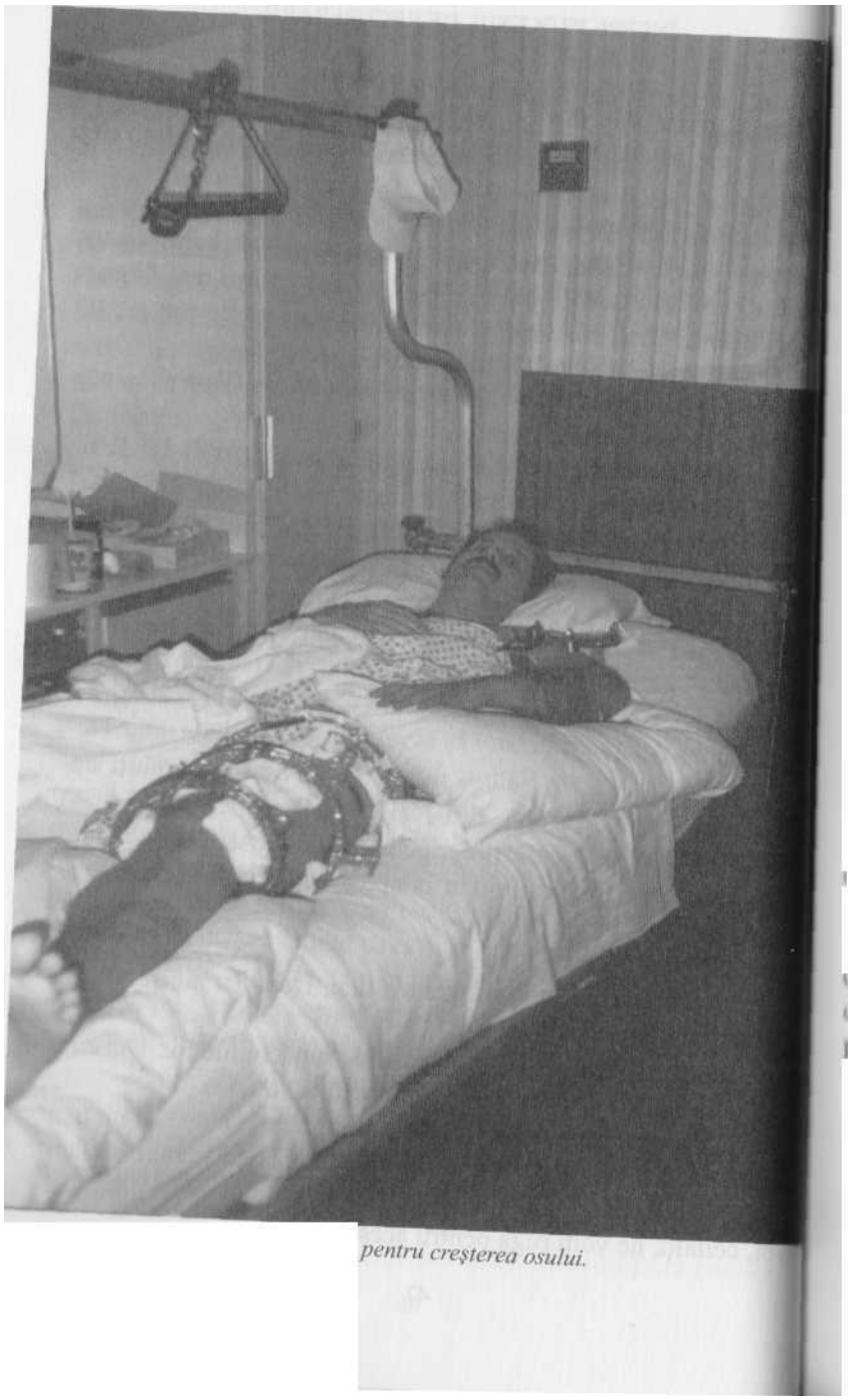

pentru creşterea osului.

''<m /'urlam/ dispozitivul Ilizarov

ÎNCEPE PROCESUL DE RECUPERARE

Mi-a vorbit astfel timp de un minut sau două. Personal, nu < ial că am mai spus ceva. Durerea a devenit încă şi mai intensă, i in că nu m-am mai putut concentra pentru a asculta ce spune.
„Vom face noi totul în locul tău", mi-a spus pentru ultima "iii a David, după care m-a sărutat pe frunte şi a plecat.

Astfel a început o rugăciune colectivă ce a durat o noapte iilicagă. Momentul a declanşat o serie de miracole şi un mo-'iii'iit de cotitură în tratamentul meu.
De pildă, pneumonia mea a dispărut chiar a doua zi dimi-Mi'iiţă. Puterea rugăciunii a fost mai mare decât cea a bolii. în urcaşi zi, personalul medical a descoperit tubul respirator uitat ni stomacul meu. Tot în acea zi (a şaptea după accident), dr. Greider a decis ii îmi monteze aparatul Ilizarov astfel încât să mă pot ridica în Mi lipul tratamentelor respiratorii. Cu această ocazie, medicii mi-au ■ Ic/umflat şi stomacul, fapt care a redus presiunea asupra plămânilor mei.
în mod normal, spitalele impun şase luni de consiliere umilite de a autoriza folosirea unui cadru Ilizarov. în cazul meu, medicii nu i-au putut oferi Evei nicio garanţie că acest procedeu «'Kperimental va funcţiona. I-au spus în schimb că aparatul îmi MI spori durerile şi îmi va provoca un disconfort emoţional şi |wihologic ieşit din comun. Mai mult, au avertizat-o că toate ucste neplăceri nu garantau în niciun fel faptul că îmi voi putea prtstra piciorul.
„Procedeul este extrem de dureros, iar recuperarea poate lina luni sau chiar ani de zile", i-a spus chirurgul Evei, după mc i-a reamintit că era posibil să îmi pierd piciorul. „Pe de altă ui ii e, dacă nu vom încerca acest tratament, singura opţiune care iu- mai rămâne este amputarea."
Dr. Greider i-a explicat Evei că dacă îmi vor amputa piciorul, voi putea merge cu ajutorul unei proteze.
Eva nu îşi făcea iluzii prea mari legate de capacitatea mea tic a mai suporta şi alte dureri suplimentare. Neştiind ce decizie ift ia, s-a rugat în tăcere să fie călăuzită către decizia cea mai

bună pentru mine. în cele din urmă, ea i-a spus chirurgulu „Bine, voi semna formularul."
A doua zi dimineaţa, când m-am trezit după alte 12 ore dl operaţie chirurgicală, mi-am privit îngrozit piciorul acoperit <*M* cearşaf. Acesta mi s-a părut uriaş. Mi l-am dezvelit imediat I am văzut că întreaga coapsă, de la şold şi până la genunchi, el înconjurată de nişte cercuri metalice. O asistentă a venit şi I început să umble la aparat, fără ca eu să înţeleg prea clar ce *a* întâmplă.
Apoi am văzut-o pe Eva, stând lângă pat. „Ce este chestii aia? Am întrebat-o. Ce face asistenta?"
„Trebuie să avem o discuţie, mi-a răspuns ea. Am semna ieri un formular prin care i-am autorizat pe medici să îţi monteze acest aparat. Este un dispozitiv pentru creşterea osului. I se spum fixator. Este singura soluţie pentru a-ţi salva piciorul stâng. DJ aceea, am considerat că merită să ne asumăm acest risc."
Nu cred că i-am răspuns nimic. La urma urmelor, ce i-al fi putut spune? Eva a luat cea mai bună decizie pe care o putl lua în circumstanţele date, şi din păcate a fost nevoită să o *m* singură, fapt care a fost destul de traumatizant pentru ea.
Chiar atunci, am văzut că din aparat pleacă nişte firel „Firele acelea trec prin piciorul meu?" „Da".
Am scuturat din cap, fără să înţeleg ceva. „Chiar trea *prin* piciorul meu?"
„Este o tehnică nouă. Medicii încearcă în acest fel să îţi salveze piciorul."
Neştiind ce să mai spun, am dat din cap şi am încercat s9 mă relaxez.
„Eu cred că va funcţiona", a adăugat Eva.
Nu puteam decât să sper că avea dreptate. Ce nu ştiam lafl vremea aceea era că un an mai târziu încă aveam să po™ aparatul în jurul piciorului...

7

DECIZII SI PROVOCĂRI

l'oate cineva să ne despartă de dragostea lui Hristos? Oare nu ne mai iubeşte El dacă avem parte de necazuri sau calamităţi, sau suntem persecutaţi, sau suntem infometaţi, sau ne c frig, sau în pericol, sau ameninţaţi cu moartea? Chiar şi Scripturile spun „Pentru Tine suntem daţi morţii în fiecare /i; suntem măcelăriţi precum oile."
Romani 8:35-36
j n afara durerilor fizice pe care eram nevoit să le suport în-I continuu, unul dintre cele mai dificile lucruri pentru mine în 1 ;icea perioadă a fost să văd reacţia membrilor de familie şi a prietenilor

apropiaţi. Părinţii mei locuiesc în Louisiana, la circa H io kilometri de Houston, dar au sosit chiar a doua zi după pi una mea operaţie. Mama mea este o femeie puternică şi întot-lli nuia am crezut că se poate descurca în orice situaţie, păs-ii uidu-şi autocontrolul. Când a intrat însă în salonul meu de la h .mimare şi m-a văzut, aproape că a leşinat. Tata a fost nevoit in prindă în braţe şi să o scoată afară. Reacţia ei mi-a demonstrat o dată în plus în ce stare jal-nii .I mă aflam.

I)

90 DE MINUTE ÎN RAI

Nu am păstrat prea multe amintiri din primele zile de dupl accident, şi chiar şi acestea sunt învăluite într-un fel de ceaţă. NI eram niciodată sigur dacă oamenii pe care îi vedeam chiar na vizitau sau erau doar o halucinaţie. De altfel, din câte mi-au spJ Eva şi asistentele, uneori aveam într-adevăr halucinaţii.

Spitalul avea zilnic anumite ore de vizite, dar în salonil meu nu se putea intra decât pe rând (câte un mic număr dl persoane o dată). Cei care veneau să mă vadă nu prea ştiau *M* să-mi spună. De altfel, privirile lor triste şi pline de compătij mire îmi spuneau exact ce simt. Cel puţin, aceasta era percepţia mea. Poate că greşeam... De altfel, dorinţa mea de a muri eil atât de mare în acea perioadă, încât nu este exclus să fi văzut îl privirile lor numai ce proiectam eu asupra lor.

Cert este că nu puteam scăpa deloc de sentimentul ci vizitatorii mei priveau un trup schilodit, şi nu un om în viaţă] Mai mult, mi se părea că, în pofida asigurărilor lor, cu toţii sd aşteptau ca eu să mor dintr-o clipă în alta. Uneori mă întrebam chiar dacă nu veniseră numai pentru a-mi aduce omagiul lor înainte de a-mi închide pentru totdeauna ochii.

Chiar şi după dispariţia pneumoniei, medicii încă mal trebuiau să îmi trateze urmările acesteia. Asistentele veneau la fiecare patru ore şi făceau împreună cu mine exerciţii de respi-j raţie. Mă ciocăneau pe piept şi mă forţau să respir printr-un tub de plastic cu un miros şi un gust teribil de neplăcut, care ar ■ trebuit să îmi cureţe plămânii. Scopul era să împiedice revenirea pneumoniei şi să mă ajute să îmi refac capacitatea respiratorie. Ori de câte ori mă trezeam şi vedeam oameni în halate albe intrând în salonul meu, mă gândeam: *„O, nu, iar începemm Iarăşi o să trebuiască să suflu în chestia aia oribilă; iar o să mă ciocănească şi o să mă pună să scuip flegma din piept!* Ţ Deşi erau dureroase şi neplăcute, tratamentele au dat rezultate. Dr. Houchins, şeful secţiei de traume a spitalului, mă consuli de mai multe ori în fiecare zi. Chiar dacă nu se purta întoi deauna cu mănuşi, trebuie să recunosc că era ferm hotărât să n piardă niciun pacient din secţia sa.

DECIZII ŞI PROVOCĂRI

Medicul a insistat să îmi practic exerciţiile de respiraţie, i enunţa chiar acum. Continuă să încerci!" Aşa bolnav cum i MU, mi-am dat seama ascultându-i cuvintele că încerca să alături de mine. „Nu renunţa. Continuă să încerci!" De multe ori, nu aveam energia necesară pentru a respira, i renunţam chiar şi să mai încerc.

Vedeam atunci expresia de tristeţe de pe faţa medicului, se transforma imediat în mânie: „Ai auzit ce ţi-am spus? i că să respiri! Acum! Respiră şi tuşeşte! Haide!" Eu îmi scuturam capul. Pur şi simplu, nu mai aveam **ie.**

„Hei, nu negociem aici! Fă ce ţi-am spus, chiar acum! K< ipiră!"

„Nu pot".

„Bine, fă ce vrei! Poţi să te consideri deja un om mort! i nu încerci să respiri, o să mori! Nu-ţi intră odată în cap lucru?"

Oricum nu-mi prea doream să trăiesc, dar trebuie să recu-că ţipetele medicului au avut efectul scontat. Am început pir.

La scurt timp, medicii au încercat să îmi ridice în aşa fel nil Knul încât să pot sta în fund. Acesta a fost un mare pas îna-pcntru mine. Până atunci, nu crezusem că o să mai pot sta n odată în fund, pe o parte sau pe burtă.

Odată, pe când mă aflam încă la reanimare, mi s-a părut i uri de câte ori îmi deschid ochii şi clipesc, cineva încearcă să Imi bage o lingură în gură.

„Deschide gura mare."
Am auzit vocea unui bărbat.
Am deschis ochii şi am văzut într-adevăr un bărbat pli-\cesta mi-a ridicat masca de oxigen şi mi-a vârât cu delica-i' (c lingura în gură. „Bravo! Acum înghite."
L-am ascultat şi am înghiţit, în timp ce mintea mea ame-lii.i de medicamente încerca să înţeleagă ce se întâmplă.

u

Treptat, mi-am dat seama că vocea îi aparţinea lui î Mauldin, principalul antrenor şi directorul sportiv al Jacheti Galbene de la Liceul din Alvin. în timpul perioadei melej convalescenţă, fiica mea avea să locuiască împreună cu Stad cu soţia acestuia, Suzan, precum şi cu cei doi copii ai ■ Antrenorul Mauldin auzise că nu mănânc nimic şi că slăbj într-un ritm alarmant (în timpul primelor şase săptămâni petijl cute la spital, am slăbit într-adevăr aproape 25 de kilograme). I Auzind de această situaţie, Stan şi-a făcut timp (deşi avf un program extrem de încărcat) şi mi-a făcut o vizită la spital Hermann. Nu s-a mulţumit însă doar să îmi spună câtel cuvinte încurajatoare. Le-a cerut asistentelor mâncarea pe caii urmau să mi-o servească, după care s-a aşezat pe pat lângă mii şi a aşteptat să mă trezesc.
Când a văzut că ra-am trezit, Stan a început să *m* servească lingură după lingură, vorbindu-mi în permanenţă, | timp ce eu mă străduiam să înghit şi să îl ascult în acelaşi tiir Gesturile sale pline de delicateţe, venite din partea unui bărl atât de masiv, au reprezentat unul din cele mai emoţion; momente din perioada recuperării mele. într-adevăr, Stan per nifică simultan puterea şi gingăşia, într-o combinaţie care îl fi să fie un om cu totul excepţional.

M-am referit ceva mai devreme la procedura medicală cffl prelungire a osului cu ajutorul unui cadru Ilizarov. Poate că ;II ; crezut că este o procedură normală sau obişnuită. Nici vorbii[1] Sărmana Eva a fost nevoită să ia o decizie pe care nimeni nu ni trebui să o ia de unul singur. Neavând cu cine să se sfătuiască, ea a decis să accepte implementarea procedeului experiment;il Ilizarov.
Iniţial, aparatul a fost folosit pentru întinderea picioarelor Scopul pentru care a fost inventat era să îi ajute pe indivizii care aveau un defect congenital, respectiv un picior mai scurt decnl celălalt (diferenţa putea ajunge chiar şi la 25 de centimetri), fiind nevoiţi să recurgă la cârje, cărucioare sau proteze. Cadnil

forţează osul piciorului să crească, păstrând însă intact "iul înconjurător. Corpul reacţionează la forţa mecanică ce îi iplicată de către aparat, formându-şi noi ţesuturi osoase. Aparatul de creştere a oaselor Ilizarov este cunoscut sub le de fixator extern. Numele său provine de la medicul imn care 1-a inventat.
l)r. Ilizarov a făcut experimente pe oi pentru a concepe o nlâ de creştere a oaselor lipsă sau de a prelungi oasele prea din motive congenitale. în cazul oaselor lipsă, aşa cum era limţiu mea, procedura presupune inserarea unor fire de grosi- i -oardelor de pian prin os, până când ies pe partea opusă. Aparatul Ilizarov pentru femur este ataşat de şold cu nişte ilc grosimea unor creioane. Medicii au fost nevoiţi să dea i in osul şoldului meu stâng, pentru a putea introduce cele II tije. în final, aveam cel puţin 30 de găuri în piciorul meu Unele îmi străbăteau întregul picior, ieşind prin partea i a acestuia. Cele mai mari intrau în pelvis şi prin ele au ' introduse tijele. După circa şase luni, puteam vedea llli ulmente în interiorul piciorului meu prin aceste găuri.
în fiecare zi, o asistentă venea şi mai strângea puţin ilnirile aparatului Ilizarov, pentru a-mi întinde oasele. Mai ni, când am ajuns acasă, această sarcină neplăcută i-a nit Evei. Timp de aproape un an, femurul meu stâng a •niuniat să crească, completând ţesuturile care lipseau. Aparul este ingenios, dar teribil de dureros, iar recuperarea este de

i.....;i durată. Este în acelaşi timp „minunat şi hidos".
Alte şase tije mi-au fost introduse în braţul stâng, pe
aga lungime a acestuia. Deasupra şi dedesubt, braţul era
i ihilizat cu ajutorul unor tije mari din oţel inoxidabil (dat fiind
I uni lipseau ambele oase ale antebraţului). Tijele erau de
unea unui creion şi i-au permis doctorului Greider să îmi
cteze ţesut osos din zona pelviană şi să îl plaseze în
i ionii antebraţului meu stâng. Medicul mi-a explicat că
edura poate fi comparată cu luarea unor mostre de petrol
Hmici când se fac foraje. Medicii mi-au colectat de asemenea

circa 75 de centimetri pătraţi de piele de pe piciorul drept penlrt a-mi acoperi enorma rană pe care o aveam la braţul stâng Mi-au implantat apoi o fâşie de teflon între noile oase ale al tebraţului, pentru ca acestea să nu se lipească şi să crease! împreună.
Din păcate, această procedura nu a funcţionat. într-adevăr, oasele au crescut, dar s-au lipit între ele. De aceea, nu îmi pi întinde nici astăzi braţul din cot şi nu îmi pot întoarce palma in sus sau în jos. Ori de câte ori îmi întind înainte braţul, palmii mea stă în poziţia specifică atunci când vrei să strângi mâna cuiva. Mi-e imposibil să o îndoi către dreapta sau către stângii, Ştiu că sună destul de grotesc, şi o vreme chiar aşa mi s-a părul şi mie. Cert este că la ora actuală îmi pot folosi braţul, şi înc| într-un mod destul de eficient.
Aşa cum spuneam, aparatul Uizarov a funcţionat, dar I fost şi procedura medicală cea mai dureroasă din toate cele ***caM*** mi-au fost aplicate.
Cadrul din oţel inoxidabil al fixatorului extern ataşat de piciorul meu cântărea circa 15 kilograme, iar cel de pe braţ **aveB** şi el circa 10 kilograme. în timpul celor opt luni în care am stat în căruciorul meu cu rotile, apoi în timpul celor trei luni jn **carB** m-ara deplasat cu cadrul, şi în sfârşit în timpul celor patru luni în care am folosit cârjele, am fost nevoit să port pretutindeni cu mine această greutate suplimentară.
Cred că nu este greu să îţi imaginezi privirile pe care le atrăgeam oriunde mă aflam în societate. Oamenii rămâneau cu gura căscată ori de câte ori vedeau ciudatul om din căruciorul cu rotile, din corpul căruia ieşeau tot felul de tije metalice.
Ori de câte ori îi făceam vizita de rutină doctorului Greider în căruciorul meu cu rotile, reacţia celorlalţi pacienţi era i de fiecare dată aceeaşi. Deşi toţi purtau cârje sau protezei aceştia se uitau de fiecare dată uluiţi la dispozitivul pe care ÎJ purtam şi la tijele care îmi ieşeau din toate părţile. Inevitabil, se găsea de fiecare dată unul care să facă remarca ironică: „Uau, şi eu care credeam că *eu* am probleme!" Unii chiar adăugau **sarcastic:** „După ce te-am văzut pe tine, mă simt automat mai

liliii'." Mult timp, se pare că am fost standardul suprem al rănile mai dureroase.
Uneori, făceam eu însumi glume pe seama mea, spunând ică arheologii viitorului aveau să îmi descopere corpul, vor ii I tnivinşi că au descoperit o specie nouă! într-adevăr, anatomia i era complet rearanjată, nemaisemănând cu cea umană.
Cu siguranţă, de acum înainte nu voi mai rămâne nici-
I**ii** inconştient în faţa abilităţilor fizice cele mai neînsemnate.
III iimpui procesului meu de recuperare, chiar şi cele mai mi-
ule mişcări mi se păreau un miracol. Ori de câte ori învă-
[1] MU să fac un nou gest, mi se părea o mare realizare.
Abia mult mai târziu am înţeles cât de mult a muncit **doctorul** Greider pentru a-mi salva braţul şi piciorul. îi voi fi Miiuidcauna recunoscător pentru că nu m-a abandonat, luptând llnturi de mine până la capăt.
Genunchiul meu drept era zdrobit, aşa că am fost nevoit
i port o vreme o proteză deasupra lui. Medicii mi-au ataşat
Uti mic dispozitiv care îmi susţinea rotula, până când aceasta
vindecat. Singurul membru care nu păţise nimic era braţul
MI. II drept.

Deşi, aşa cum spuneam, aparatul Uizarov a fost un succes, linierile nu m-au părăsit nicio clipă.
Nu mai ştiu de câte ori i-am întrebat pe medici: „Până i And mai trebuie să suport?" Doream să ştiu cât timp mai n chuia să port aparatul, cât timp mai trebuia să aştept pentru a illa dacă acesta va funcţiona şi dacă voi putea merge vreodată **din** nou.
Din păcate, nimeni nu îmi putea da răspunsurile dorite. I Ic aceea, am continuat să le pun medicilor aceste întrebări.
De cele mai multe ori, răspunsul primit era: „Timp de ' **Iteva** luni".
„Câte, mai exact?" întrebam eu.
în cele din urmă, un medic mai sincer mi-a spus: „Foarte **multe.** Poate chiar mai mult."
„Vrei să spui, câţiva ani?"

„Da, nu este exclus să dureze câţiva ani."
„Şi nu există nicio garanţie că îmi voi putea păstra piciorul?"
„Niciuna. Oricând poate apărea o infecţie, caz în care arn fi nevoiţi să îţi amputăm piciorul".
„Vrei să spui că aş putea fi nevoit să suport acest aparaj luni de zile, după care aş putea să îmi pierd totuşi piciorul?" Medicul mi-a confirmat din cap.
De bună seamă, nu acesta era răspunsul pe care doream să-1 aud. Deşi Eva mi-a spus acelaşi lucru de la bun început, probabil că între timp în mintea mea s-a instalat negarea. îmi doream să primesc o garanţie că mă voi vindeca pe deplin.
îmi doream răspunsuri, dar nu orice fel de răspunsuri, ci asigurarea că totul va fi bine în final, că voi fi din nou normal. îmi doream să pot ieşi din spital pe propriile mele picioare şi să îmi pot relua viaţa mea de dinainte. Din păcate, nieiun medic nu I îmi putea oferi o astfel de asigurare.
Au trecut astfel foarte multe luni, dar a sosit şi vremeal când am putut intra pe picioarele mele în spital şi când am îmbrăţişat toate asistentele.
De-a lungul lunilor în care am purtat aparatul Ilizarov, au I apărut şi alte probleme. De câteva ori am făcut infecţii. Cu j fiecare astfel de ocazie, eram terorizat la gândul că acestea se I puteau extinde în tot corpul şi că aveam să rămân fără picior.
Am continuat să fac infecţii şi după ce medicii mi-au scos aparatul. De trei ori a trebuit să fiu din nou spitalizat, izolat în I carantină şi îndopat cu antibiotice pentru a scăpa de infecţie.
Chiar şi după ce mă vindecam, continuam să mă rogB adeseori: *„Doamne, ia-mă înapoi în Rai. Nu ştiu de ce a trebuit* I *să mă întorc pe Pământ. Te implor, nu mă lăsa aici. "*
De fiecare dată, răspunsul lui Dumnezeu la aceste rugă- I ciuni a fost: „Nu".
Deşi nu cunosc nici astăzi toate motivele lui Dumnezeu, I în lunile şi anii care au urmat am început să înţeleg cel puţin o pute din acestea.

Aşa a început procesul meu de vindecare. în timp ce zăIMi pe patul meu de spital, am început să mă conving zi după i I Himnezeu m-a trimis înapoi pe Pământ cu sarcina de a rălici. Nu înţelegeam de ce trebuia să suport suferinţe fizice l atroce, dar îmi reaminteam mereu cuvintele lui David lllilcs. Alături de mulţi alţii, acesta s-a rugat necontenit pentru II să trăiesc. De vreme ce Dumnezeu le-a răspuns la rugăi însemna că acesta avea motive serioase să mă lase să trăiesc.
I)e-a lungul zilelor de agonie intensă care nu păreau să se termine, îmi aminteam frecvent cuvintele lui David " lllilcs, ca să mă liniştesc. De multe ori, singurul gând care i.icut să merg mai departe a fost acela că Dumnezeu avea ni Ic sale cu mine.
Am rămas în secţia de reanimare a spitalului Hermann ■ de 12 zile. Am mai rămas încă patru sau cinci zile la ilul Hermann, după care am fost mutat la un spital din ipicre: St. Luke's. Ambele spitale fac parte integrantă din cel mare centru medical al lumii. în continuare, am rămas la St.

i 's 105 zile. După ce medicii m-au externat şi am ajuns
am continuat să zac în pat timp de 13 luni, timp în care
mai suportat 34 de proceduri chirurgicale la spital. Fără
Io îndoială, datorez faptul că sunt în viaţă rugăciunilor altor
i mine, începând cu cele ale lui Dick Onerecker şi continuând
numeroase persoane din întreaga ţară, din care pe multe nici
II nu le cunosc.
Probabil că acesta a fost cel mai mare miracol din toate ini s-au întâmplat: *oamenii s-au rugat şi Dumnezeu le-a uns la rugăciuni.*
Privind retrospectiv, îmi dau seama de câţi oameni s-a
ii Dumnezeu pentru a mă salva. Dick Onerecker mi-a
[1] ni viaţa prin rugăciunea sa continuă la locul accidentului.
< iieider mi-a salvat braţul şi piciorul în timpul primei
iuţii chirurgicale la care am fost supus. Dr. Houchins mi-a
H din nou viaţa după operaţie, prin fermitatea cu care s-a

ţinut de capul meu, silindu-mă să respir. Curajoasele asiste» medicale de la secţia de ortopedie a spitalului St. Luke's ml îngrijit zi şi noapte. Toate aceste persoane au jucat un rol cruj în procesul meu de vindecare.
Dacă am părăsit în viaţă secţia de reanimare, Ic datore acest lucru lui David Gentiles şi celorlalţi care s-au rugat penflH mine în acea noapte. „De acum înainte, tu nu mai trebuie să tiu nimic. Vom prelua noi controlul asupra vindecării tale. Te v<Ş ajuta să te vindeci cu ajutorul rugăciunilor noastre."
In clipa când am auzit aceste cuvinte din gura Iui David am ştiut că nu voi muri.
Oamenii lui Dumnezeu nu doreau acest lucru.

8

DURERE ŞI TRANSFORMĂRI

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, Pici Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în .iliitor. Eu te sprijin cu mâna dreaptă a dreptăţii Mele.
Isaia 41:10
Deşi nu îşi dădeau seama de acest lucru, vizitatorii mei îmi înrăutăţeau şi mai mult situaţia. Cu toţii ţineau la mine şi doreau să îmi dovedească acest lucru. Ca larea afecţiunii lor, făceau cel mai natural lucru din lume: mă I ii.m la spital. Exact aceasta era însă problema.
Inepuizabilul flux de oameni care intrau şi ieşeau din «itlon mă epuiza. Nu mă simţeam deloc bine zăcând pe pat şi IiiMinclu-i pe ei să îmi vorbească. în calitatea mea de pastor, sim-I ■im nevoia şi obligaţia de a-i întreţine. Nu doream să rănesc «t'iitimentele nimănui cerându-i să plece şi să nu mai revină.
Multe zile la rând, am continuat să zâmbesc şi să discut i'ii nceşti oameni, când de fapt nu îmi doream altceva decât să

adorm. Uneori, durerea atroce mă făcea să-mi pierd minţile, <■ chiar şi în asemenea momente încercam să fiu amabil. în aci scop, îmi reaminteam întruna că oamenii îşi exprimau afecţtll nea faţă de mine şi că făceau un efort pentru a mă vizita.
Fiind tot timpul înconjurat de prieteni, membri de familii şi enoriaşi, mi se părea că aceştia stăteau la coadă ca să intreB salonul meu şi că această coadă se întindea până la ieşirea din spital. într-o zi, Eva a venit şi şi-a dat seama cât de mult mă <*m* ranjau aceste vizite. Ba m-a mustrat pentru că le permit *oanM* nilor să vină să mă vadă.
Dându-şi seama că nu voi avea niciodată lipsa de delica» tete să le spun oamenilor să nu mai vină, Eva le-a cerut mccli-cilor să reducă numărul de vizitatori cărora le era permis *m* intre în salon. Măsura nu a redus numărul vizitatorilor, darB redus totuşi fluxul înspre şi dinspre camera mea.
Din cauza durerilor şi a fluxului necontenit de vizitatori, mă simţeam tot timpul deprimat. Probabil că

în marc parte, depresia mea se datora traumelor corporale şi reacţiei mele I faţa medicamentelor cu care eram îndopat. La toate acestea *m* adăuga şi incertitudinea legată de viitor. Sincer să fiu, la aci vreme nu prea credeam că o să mai am un viitor. în cea nuii mare parte a timpului, nu îmi mai doream să trăiesc.

De ce a trebuit să părăsesc perfecţiunea Raiului pentru f mă întoarce să trăiesc această viaţă dureroasă pe Pământ? Oricfil de mult aş fi încercat, îmi era imposibil să mă bucur ele revenirea mea pe Pământ. Nu îmi doream decât un singur lucr« să mă întorc în Rai.

După accident, durerea a devenit parte integrantă din viaţa mea, aşa cum se întâmplă în cazul multor oameni. Estfl curios cât de mare este puterea de adaptare a omului, care se obişnuieşte să trăiască inclusiv în asemenea condiţii. Chiar şi astă/i mi se întâmplă uneori, când mă trezesc din somn, să mii minunez că nu mă doare nimic. îmi reamintesc apoi că trăies| in durere celelalte 23 de ore şi 55 de minute ale zilei.

A trecut ceva vreme până când mi-am dat seama cât de lund îmi afecta emoţiile starea mea de sănătate.

Deşi atâţia oameni se rugau pentru mine (inclusiv eu),
plat, în mintea mea a început să se insinueze o disperare
i. „Merită să suport toate aceste lucruri?" - mă întrebam de
.....multe ori pe zi.
Medicii şi asistentele continuau să mă îndoape cu medi-
nte împotriva depresiei, dar eu refuzam să le iau. Nu ştiu
sigur de ce. Poate pentru că luam oricum atâtea alte medi-
inicnte. De altfel, oricum nu credeam prea mult în puterea
. amentelor de a-mi face bine.

Nu îmi doream decât să scap de această existenţă mize-Ifl şi să mor. Nu mă simţeam capabil să fac faţă acestor 11 continue. La ora actuală, ştiu că eram un caz clasic de u-sie, parcă desprins dintr-un manual medical.

în scurt timp, toată lumea şi-a dat seama de acest lucru. „Vrei să vorbeşti cu un psihiatru?" m-a întrebat doctorul meu. „Nu", i-am răspuns eu.

Câteva zile mai târziu, o asistentă m-a întrebat: „Vrei să lin un terapeut? Pe cineva cu care să vorbeşti?" I-am răspuns din nou negativ.

întrucât refuzam să accept deschis un psihiatru, mi-au
RtNl aduşi terapeuţi „sub acoperire". Unul dintre ei m-a întrebat,
llupâ ce mi-a consultat fişa medicală: „înţeleg că ai suferit un
li I ident grav." în mod evident, încerca să mă tragă de limbă,
■i minându-mă să vorbesc despre ceea ce simt.
„Nu vreau să discut despre accident", i-am răspuns. De
lllf'el, nici nu aş fi putut. Ce le-aş fi putut spune oamenilor
lli ipre cele 90 de minute în care am părăsit acest tărâm? Ce
mte puteam găsi pentru a exprima inexprimabilul? îmi
i nea greu să le spun că am făcut o vizită în Rai. Eram convins
i'ft dacă aş face acest lucru, toată lumea m-ar crede nebun sau ar
nune aceste cuvinte pe seama medicamentelor puternice care
lini erau administrate. Cum aş fi putut descrie faptul că am trăit
rienţa cea mai sublimă şi mai intensă din viaţa mea? Cum

aş fi putut părea raţional dacă le-aş fi explicat oamenilor că îni doream să mor?

De aceea, nu aveam nici cea mai mică intenţie de a-| spune vreunui psihiatru (sau oricărei alte persoane) ce mi fl întâmplat. Experienţa pe care am trăit-o în Rai mi se părea preţ intimă şi prea intensă pentru a o împărtăşi altor persoane. Nu i-am povestit nici măcar Evei ce s-a întâmplat în timpul accidentului, deşi sunt foarte apropiat de soţia mea.

Urcarea la Rai a fost o experienţă prea sacră şi prea speciJ ală pentru a o descrie altcuiva. La acea vreme, mi se părea câ dacă aş vorbi cuiva despre ea, aş pângări într-un fel această experienţă. în tot

acest timp, nu am pus nicio clipă la îndoiahl autenticitatea amintirilor mele. Experienţa a fost atât de vie ■ de reală încât nu puteam avea îndoieli că nu s-a petrecut în$_s$ realitate. Pe de altă parte, nu doream să o împărtăşesc nimănui, întrucât a fost prea intensă şi neobişnuită.
Refuzul meu de a vorbi nu i-a împiedicat pe psihiatri ■ se perinde prin salonul meu, încercând să mă ajute. Dup;! primele vizite, ei au renunţat să îmi mai spună că sunt psihiatri, La ora actuală mi se pare de-a dreptul amuzant, dar se pare că psihiatrii spitalului erau hotărâţi să mă ajute cu orice preţ. Chiar şi după refuzul meu de a vorbi, ei au continuat să se furişeze în salonul meu şi să mă observe. Uneori, veneau în timp ce <*M* asistentă de ocupa de mine. Alteori, veneau pur şi simplu, îmi citeau fişa medicală şi nu spuneau nimic. Am înţeles că aşteptau ca eu să iniţiez o conversaţie cu ei.
Adeseori, câte unul intra în salon şi îmi spunea ceva de genul: „Sunt dr. Jones", fără să mai adauge nimic. îmi verifica apoi pulsul şi mă întreba: „Cum se simte stomacul tău?" îmi cerceta fişa şi îmi punea întrebări obişnuite. Mai devreme sau mai târziu, îşi trăda însă identitatea întrebându-mă: „Cum te mai simţi astăzi?"
„La fel", îi răspundeam eu.
„Ce simţi în legătură cu această experienţă?" Indiferent pe ce căi ocolite începeau conversaţia, ajungeau întotdeauna în *i* acesl punct: doreau să ştie ce simt *cu adevărat.*

„Sunteţi psihiatru, nu-i aşa?" îl întrebam eu. „Hm, da, sunt."
„Bun. Ce doriţi să ştiţi, de fapt? Doriţi să ştiţi dacă sunt ilcpi imat? Sunt *foarte* deprimat, dar nu doresc să vorbesc despre | i i i'"
Medicul încerca apoi să continue conversaţia, dar eu
III am să îi mai răspund. Deşi ştiam că dr. Jones şi ceilalţi nu
i doreau decât să mă ajute, eu nu credeam că mai am vreo
i antă. îmi detestam propria depresie, dar nu ştiam cum să
| iip de ea.
Cu cât zăceam mai mult timp în pat, cu atât mai tare mă ingeam că nu mai am niciun viitor. îmi aminteam din ce în mai des de perfecţiunea din Rai. De aceea, nu îmi doream k'i'ât să mă eliberez de durere şi să mă întorc acolo.
„Cine şi-ar dori să mai rămână în această lume după ce a mii experienţa Raiului? îl întrebam pe Dumnezeu. Te implor, ' i mă înapoi."
Nu am murit, dar nici nu am scăpat de depresie. De fapt, nu refuzam să vorbesc numai cu psihiatrii. lic, nu doream să vorbesc cu nimeni, despre nimic. Nu un să văd pe nimeni. Eram convins că m-aş simţi mult mai Im dacă nimeni nu ar fi venit să mă vadă.
în depresia mea, nu îmi doream decât să fiu lăsat în pace, I încât să pot muri liniştit, fără ca cineva să mai încerce să esusciteze.
în plus, aveam încă suficient orgoliu ca să nu îmi doresc i lui văzut în această stare de decrepitudine, şi nu mă refer "Minai la starea mea fizică, ci şi la cea emoţională.
Ori de câte ori primeam un vizitator, simţeam că ceea ce .1. ireşte să îmi spună de fapt este: „Arăţi jalnic". Chiar aşa mă şi simţeam.
Şi astfel, ciclul descendent al depresiei continua la infinit, i să treacă mult timp până când Dumnezeu să-mi ofere un nou miracol.

I)

Eram tatăl a trei copii, soţul unei femei minunate, şi pânl la accident, m-am considerat un bărbat de mare viitor. Aveam .11 de ani şi până la accident am fost imaginea vie a unui bărbii! perfect sănătos şi într-o mare formă fizică. In zilele de dupii accident, am ştiut că nu voi mai fi niciodată bărbatul sănătos* viril care am fost odată. Nu mai eram decât o epavă. Nu puteam nici măcar să îmi ridic singur mâna. în străfundurile fiinţei meii[1], mă temeam că voi rămâne neajutorat pentru tot restul vieţii. De pildă, în primele 12 zile cât am stat la spital, nu al mai avut deloc mişcări peristaltice, iar colonul meu nu a mal fost capabil să îşi elimine singur deşeurile. De aceea, medicii mi-au făcut o clismă, dar nici aceasta nu m-a ajutat prea mult. I
Eliminam foarte puţine fecale, ceea ce nu le împiedica p| asistente să îmi zâmbească încântate, ca şi cum ar fi fost o marc realizare.

într-o zi, am reuşit să mă forţez şi să elimin singur o caii» titate mică de fecale. „O, e grozav! mi-a spus asistenta. Haide sil mai aşteptăm. Poate vei reuşi să elimini încă ceva."
Fiind deprimat, m-am gândit imediat: *„Aceasta este **cţM** mai penibilă experienţă din viaţa mea. Am ajuns ca un copil mic şi toată lumea se bucură când îmi golesc intestinul. "*
Nu mai ştiu ce i-am răspuns asistentei, dar sunt convins că nu a fost ceva prea plăcut.
Femeia a ieşit din cameră. Era unul din rarele momente **îfl** care nu aveam vizitatori. Eram complet singur şi mă bucunun de faptul că puteam sta liniştit.
La numai câteva minute după ieşirea asistentei, clisma n început să îşi producă efectele.
Am explodat pur şi simplu. A fost cea mai mare eliminare de fecale pe care am trăit-o în viaţa mea. Mirosul fetid m-a năucit.
în panica mea, am reuşit să ajung cu degetele până Iu bulonul alarmei. Câteva secunde mai târziu, tânăra asistentă ;i **intrat** în trombă în salonul meu.

„îmi pare rău, i-am spus. Nu am vrut să murdăresc • Iernuturile. Am să te ajut să le cureţi!" De-abia am rostit le cuvinte, când mi-am dat seama că îmi era imposibil să o it|iil în vreun fel. M-am simţit oribil de neajutorat.
Am început să plâng.
„Hei, nu-ţi face probleme, mi-a spus asistenta. Sunt li'i icită că ai reuşit. Este foarte bine, întrucât acest lucru arată că Internul tău începe să lucreze din nou".
Umilit, nu puteam decât să zac şi să mă uit cum sărmana Inneie curăţă după mine. A durat cel puţin o jumătate de oră plină când a reuşit să schimbe toate aşternuturile şi încă de două **Ori** pe atât până când mirosul a dispărut din salon.
Am continuat să mă simt extrem de ruşinat, deşi încer-i'inn să mă conving că nu are rost. De fapt, nu mâncasem uproape nimic în cele 12 zile de spitalizare, aşa că această eliminare era într-adevăr o mare realizare. Cu toate acestea, nu mă puteam gândi decât la faptul că am trăit unul din cele mai «lllnjenitoare momente din viaţa mea.
Astfel de experienţe penibile au devenit apoi din ce în ce
inai dese. Eram nevoit să urinez în ploscă; nu mă puteam şterge
11 liind; nu mă puteam bărbieri; nu puteam nici măcar să îmi
pil singur părul. Asistentele erau nevoite să aducă un dis-
i" iliv special pe care îmi aşezau capul, după care turnau apă
npra lui şi o scurgeau printr-un furtun într-un lighean aflat
llcilesubt. într-un alt gest de o bunătate incredibilă, Carol
Ik-nefield, care mi-a tuns ani la rând părul, a venit de câteva ori
pital şi m-a tuns în timp ce eu zăceam la pat. Deşi era
nevoită să parcurgă aproape 100 km ca să ajungă la mine, Carol
nu **ini** -a cerut niciun ban pentru acest serviciu.
Prietenii, familia şi personalul medical găseau tot felul de modalităţi de a-mi asigura nevoile fizice, dar eu nu mă puteam împiedica să mă simt complet neajutorat. Braţul meu drept, ural care nu fusese afectat de accident, avea atâtea ace înfipte în el încât medicii fuseseră nevoiţi să mi-1 ataşeze de o bucată de lemn pe post de atelă pentru a nu mi-1 putea îndoi.

Aşa cum spuneam, aveam ace înfipte pretutindeni în corp. în piept aveam înfipt un tub care ajungea până la inimă, Multe din venele mele au cedat. Eram atât de slăbit încât asistentele erau nevoite să mă ridice cu un fel de macara pentru a-mi schimba aşternuturile sau pentru orice altă operaţiune caii presupunea mişcarea mea.
Peste toate, slăbeam într-un ritm alarmant, fapt care i-aj speriat pe doctori. Nu puteam mânca nimic şi în scurt timp s-1 instalat starea de atrofie. în cele patru luni cât am stat în spital, am slăbit aproape 30 de kilograme. înainte de accident aveam aproximativ 100 de kilograme, iar la ieşirea din spital ajun-sesem la aproape 70. Singura modalitate de a mă cântări era sfl mă ridice cu un fel de macara din pat şi să mă aşeze pe cântar. Medicii au încercat cu orice preţ să mă convingă să mănânc, tentându-mă cu alimentele mele preferate, dar până şi mirosul mâncării îmi făcea greaţă. Nu mai aveam niciun fel de

apetit. Am încercat să mănânc, dar nu puteam suporta să înghit mai mult de câteva linguri.
Este posibil ca şi depresia mea să fi contribuit la această] pierdere a poftei de mâncare, dar nu ştiu sigur dacă aceasta a fost cauza. Tot ce ştiu este că atunci când încercam să mănânc, nu puteam mesteca şi nici măcar nu îmi doream să înghil mâncarea.
între altele, medicii m-au ataşat la o pompă de morfină pe care o numeau PC. Ori de câte ori durerile pe care le simţeam deveneau prea mari, puteam apăsa pe un buton pentru a-mi administra singur o doză. Eram nevoit să ingerez încontinuu analgezice. La început, am încercat să opun rezistenţă, dar medicul m-a mustrat. El mi-a explicat că organismul meu respinge durerea şi că în acest fel nu fac decât să îmi întârzii singur procesul de vindecare.
în timpul nopţii, eram nevoit să iau alte medicamente, pentru a putea dormi. Acestea nu aveau însă niciun efect. Nimic din ce mi-au dat medicii nu mă putea face să adorm: nici somniferele, nici injecţiile împotriva durerilor, nici măcar

lin/de suplimentare de morfină. îmi era imposibil să scap de i şi să mă pot relaxa.
Ca să înţelegi mai bine prin ce am trecut, imaginează-te
.iei într-un pat de spital, că nu te poţi mişca în niciun fel, că
i aţe îţi ies tije şi din picioare alte coarde metalice. îţi este
liii|iosibil să te mişti pe lateral chiar şi câţiva milimetri fără să te
i cu mâna de un fel de trapez care atârnă deasupra patului.
Ii lei, chiar şi cea mai mică mişcare generează cele mai atro-
■ linieri în întregul tău corp. De aceea, rămâi complet imobil.
Din cauza rănilor de pe spate datorate poziţiei imobile, in ilicii mi-au adus în cele din urmă o saltea umplută cu apă, iiiu[1] se mişca încontinuu.
Singurele momente în care mi-am părăsit patul au fost
wW în care mă puneau într-un scaun cu rotile şi mă duceau să
lini Iacă raze X. Aceste momente erau o aventură în sine. Din
iii/u tijelor de metal şi a echipamentelor pe care le purtam,
medicii au trebuit să găsească o modalitate de a mă radiografia.
trei sau patru bărbaţi purtând costume de protecţie cu plumb
|lncuu lentilele şi plăcile fotografice în spatele membrelor mele
înconjurate de fiare, întrucât nu exista niciun aparat special
eput pentru un caz ca al meu.
în anumite zile, petreceam două sau trei ore în camera de
[1] iihologie, în timp ce tehnicienii încercau să găsească o cale de
|-mi face o radiografie astfel încât medicii să poată vedea dacă
le mele creşteau separat sau erau lipite. Practic, în întreaga
I li irie a spitalului nu a existat vreun precedent comparabil cu al meu.
Ori de câte ori veneau să mă pună pe targa cu rotile pentru a mă duce la radiologie, medicii îmi spuneau: „Vom face
■ ■ excursie pe coridor."
Era suficient să aud această frază ca să ştiu ce înseamnă.
l'n să îmi distrag atenţia în timp ce alunecam cu targa de-a
lungul coridorului, obişnuiam să joc un joc pe care l-am intitulat
i Ineşte punctele dalelor din tavan". Am început acest joc în
II ia când m-am întors de la prima operaţie chirurgicală. Este
posibil să fi avut halucinaţii, dar îmi amintesc totuşi că secţia

era nou-nouţă şi că eu eram singurul ei pacient. Când medicii m-au adus înapoi, gemeam şi nu mă puteam opri. Atunci al văzut dalele din tavan, şi în timp ce le priveam, mi se părea ol se mişcă şi formează anumite structuri. De aceea, am început ■ completez mental punctele lipsă şi să alcătuiesc diferite imagini Simultan, mă gândeam că: *„O iau razna".* Oricum, am cal tinuat să joc acest joc. în cele din urmă, unirea punctelor I devenit o modalitate de a-mi distrage mintea de la durerile col tinue

pe care le simţeam.
Momentele cele mai chinuitoare ale zilei se petrecemi atunci când o asistentă venea să îmi cureţe găurile prin cart firele de metal îmi intrau în corp. Toate asistentele care uit tratau în secţia de ortopedie de la etajul 21 al spitalului trebuiai să respecte anumite indicaţii speciale atunci când făceau aceasll operaţiune. Scopul era ca pielea mea să nu se lipească de fi ic, ceea ce se întâmpla uneori. Dacă pielea era lipită, ea trebuii dezlipită, după care asistentele îmi introduceau peroxid de hidrogen prin fiecare gaură pentru a împiedica infectară rănilor. Nu există nimic mai dureros pe lume, iar eu trebuia ■ îndur această operaţiune în fiecare zi.
Şi asta nu era tot. De patru ori pe zi, la fiecare şase oJ asistentele strângeau şuruburile aparatului cu o cheie francezii Scopul era să întindă terminaţiile oaselor din interiorul pi dorului, determinându-le astfel să adauge noi ţesuturi osoase pentru a înlocui porţiunea lipsă. Deşi fiecare strângere i şuruburilor nu depăşea o jumătate de milimetru, durerile pe c;m mi le provoca erau atroce. Zi sau noapte, la fiecare şase *M* cineva venea şi îmi mai strângea puţin aceste şuruburi.
In calitatea mea de pastor, am vizitat de-a lungul timpului multe spitale, inclusiv saloanele din secţiile de reanimare. Am văzut agonia întipărită pe multe feţe şi i-am compătimii adeseori pe bolnavi. Totuşi, nu cred să fi văzut vreodată un procedeu mai dureros ca cel care îmi era aplicat mie, şi înr.i zilnic. Partea cea mai neplăcută era că nu dormeam niciodatrt Timp de 11 luni şi jumătate nu am adormit, ci doar am leşinul •

illn când în când. Oricât de mari ar fi fost dozele de morfină
mi se făceau, durerile nu dispăreau niciodată. Când medicii
uleau că era momentul să adorm, o asistentă îmi făcea trei
Mii patru injecţii cu morfină sau cu un alt somnifer. Continuam
i să zac în pat, dar oricât de des îmi repetam să mă relaxez,
initeam. Mă luptam în continuare cu durerile, până când
un. De îndată ce redeveneam conştient, primul lucru pe
fftrc îl simţeam era o durere intensă. Nu existau niciodată pauze.
în cele din urmă, membrii familiei şi chiar personalul
|»ilnlului au sfârşit prin a mă lăsa singur, ştiind că nu mai am un
u'iis biologic funcţional. Nu aveam niciun simţ al timpului şi
Ulei nu mă puteam relaxa, din cauza tensiunilor uriaşe la care
ni supus. Dacă făceam cel mai mic efort de a mă mişca,
ivlc înfipte în carne mă înţepau. Eu mă puteam mişca, dar
la care eram conectat nu. Chiar şi la cea mai mică
are, întregul corp îmi era străbătut de dureri sfâşietoare.
După o vreme, m-am învăţat să trăiesc cu aceste dureri, i II nu am reuşit să mă acomodez niciodată pe deplin cu ele.

1

Prima persoană pe care am „cunoscut-o" (nu ne-am
■ uluit niciodată în persoană) şi care a purtat cadrul llizarov a
Christy. Aşa cum spuneam, procedura llizarov a fost
iincepută pentru a lungi oasele oamenilor care se năşteau cu
i le congenitale. Aparatul nu poate fi însă ataşat de corp
i când oasele nu îşi încetează complet procesul creşterii.
îndeosebi în perioada adolescenţei, oasele cresc într-un ritm
lunile rapid; de aceea, medicii trebuie să aleagă cu mare atenţie
IIicntul optim pentru începerea procedurii.
Christy, o adolescentă, se afla în salonul alăturat celui în
fure zăceam eu. Ea s-a născut cu un picior mai scurt decât
i ilalt. După ce şi-a încetat procesul creşterii, Christy a optat
ilru procedura llizarov, astfel încât oasele de la piciorul mai

ui i să crească până la lungimea celuilalt picior.
Fiind o decizie personală, Christy ştia foarte bine ce o pta şi cât va dura tratamentul. Ea a primit o consiliere
71

extensivă luni la rând, iar familia ei a învăţat să se ocupe*m* răni. întreaga familie ştia cât va dura procesul şi cât de 111:111 trebuia să fie angajamentul fiecăruia de-a lungul acestuia.
Aşadar, diferenţa dintre Christy şi mine era că ea şfl foarte bine în ce se bagă, în timp ce eu m-am trezit cu aparatul deja ataşat la piciorul meu. Datorită stării mele depresive, acesl lucru mă făcea să mă simt şi mai rău. Deşi ştiam că medicii mi-au ataşat aparatul numai pentru a-mi salva piciorul, eu nu ii puteam privi altfel decât ca principala sursă a agoniei mele.
A apărut apoi o altă problemă, aparent minoră. Deşi enim îngrijiţi de medici diferiţi, aceleaşi asistente ne strângeau şuruburile şi mie şi lui Christy. Uneori, ele încurcau cheile franceze, aşa că se grăbeau în salonul alăturat pentru a lua chei» lui Christy (sau invers). Din fericire, fixatoarelc noastre aveau şuruburi interschimbabile, aşa că puteau fi strânse cu aceeaţfl 1 cheie.
De altfel, aşa am aflat de existenţa lui Christy (în urmi schimbului de chei). Deşi nu ne-am văzut niciodată faţă în faţă, I ne-am cunoscut reciproc medicii, iar acest lucru (alături de suferinţa noastră comună) a creat între noi un anumit tip de legătură.
Un alt lucru pe care îl împărtăşeam în comun cu Christy era durerea. O auzeam de multe ori strigând. Nu era vorba de un biet tânguit, ci de un veritabil urlet de durere, prelungit uneori foarte mult. Probabil că şi ea mă auzea pe mine ţipând. în general, nu plâng, întrucât acest lucru nu corespunde naturii mele. De aceea, una din asistente mi-a sugerat să mă descătuşez ţipând. Poate că avea dreptate, dar nu am făcut niciodată acest lucru în mod conştient.
Când eram pe deplin lucid, nu ţipam niciodată. îi auzeam de multe ori pe ceilalţi bolnavi ţipând de durere, iar acest lucru mă afecta profund. De aceea, m-am obişnuit să îmi ţin pentru mine durerile şi emoţiile. La vremea respectivă, eram convins că lamentările şi tânguielile nu îmi făceau niciun bine. Singurele momente în care ţipam erau cele în care eram inconştient sau sub influenţa unor medicamente puternice. Nici
72

nil aş fi ştiut de aceste izbucniri dacă nu mi-ar fi fost relatate de
uiţi oameni.
Deşi nu m-am întâlnit niciodată cu Christy în timpul ■ ■ lor 12 săptămâni cât am stat în saloane alăturate, am corespondat frecvent cu ea prin bileţele pe care asistentele le duceau 1I1 la unul la celălalt.
Am încercat să o încurajez pe Christy. La rândul ei, ea mi a spus povestea vieţii ei şi şi-a exprimat simpatia pentru li 1 identul pe care l-am suferit. Peste toate, era o tânără credin-< Ioasă. De aceea, „discuţiile" noastre atingeau frecvent şi su-biecte spirituale.
Totuşi, în momentele mele cele mai jalnice, când îmi plfingeam singur de milă, îmi imaginam că după ce se va termina totul, Christy va redeveni o adolescentă normală, în timp ce eu nu voi mai fi niciodată acelaşi. Ea va putea să se |oace, să alerge şi să facă ceea ce fac şi ceilalţi copii, în timp ce CU nu voi mai putea alerga niciodată.
Am avut numeroase astfel de momente de autocom-pătimire, în care îmi reaminteam că fata şi-a ales singură ilurcrea, în timp ce eu nu am avut de ales, şi nici măcar nu am lost avertizat. Christy a ştiut dinainte în ce se bagă, în timp ce eu nu am avut nicio idee. Ea făcea un tratament care avea să îi mlluenţeze favorabil tot restul vieţii, în timp ce eu nu făceam decât să îmi salvez astfel viaţa. Da, mi-am plâns de milă foarte multe zile la rând...
De fiecare dată, ajungeam însă la aceeaşi concluzie: I himnezeu a dorit ca eu să rămân în viaţă. Nu am uitat niciodată acest lucru, nici chiar în momentele mele cele mai crunte de
depresie.
Christy împărtăşea aceeaşi durere ca şi mine, dar şi iceeaşi credinţă, care ne reamintea amândurora că Dumnezeul nostru plin de iubire se afla alături de noi în aceste momente de suferinţă atroce. De aceea, simplul fapt că ştiam de existenţa ei in salonul alăturat m-a reconfortat de multe ori, la gândul că: „ *Nu sunt singur; mai există cineva care înţelege ce simt. "*

90 DE MINUTE ÎN RAI

Am început să mă gândesc atunci că fac parte dintr-o frăţie exclusivistă. într-adevăr, în anii care au urmat externării mele, am cunoscut şi alţi membri ai acestei frăţii. Ştiind a-înseamnă durerea, le-am înţeles suferinţa, la fel cum Christy mi-a înţeles-o pe a mea, iar eu i-am simţit-o pe a ei.

Cu multă perseverenţă, am reuşit de-a lungul timpului . fac ce medicii mi-au prezis că nu voi mai putea face niciodat, să merg. La ora actuală pot să mă sprijin pe piciorul stâng, îl pe deplasa în faţa celuilalt şi pot merge. .

Medicii m-au avertizat că din cauza genunchiului zdrobii al piciorului drept şi din cauza bucăţii lipsă din femurul picioj rului stâng (chiar dacă acesta s-a refăcut într-o anumită mă sură), nu voi mai putea merge niciodată, decât cel mult c ajutorul cârjelor. în câteva ocazii, am fost cât pe-aci să îmi pier, oricum piciorul stâng, dar Dumnezeu m-a ferit de fiecare dat de acest lucru.

,

Terapia a început cu braţul bolnav, la circa patru săptă-i mâni după prima operaţie, şi a continuat cu ambele picioarej două săptămâni mai târziu.

Cam în acelaşi timp, medicii m-au pus într-un fel de pa al lui Frankestein, adică m-au legat de o placă şi au întors-o p verticală, astfel încât să stau în picioare, cu tălpile atingân solul. Doi fizioterapeuţi se legau cu centurile de mine, dup care mă puneau să merg, în timp ce ei mă însoţeau. în perioad în care am zăcut la pat, muşchii picioarelor mi s-au atrofiat d . tot, nemaiputându-mi susţine greutatea corporală. De aceea, cer doi terapeuţi m-au ajutat să fac primii mei paşi. Mi-au trebuit câteva zile ca să învăţ din nou să stau în picioare. însuşi centrul meu de echilibru se schimbase din cauza poziţiei orizontale în care am stat atâta vreme. De aceea, ori de câte ori eram ridicat în picioare, aveam o senzaţie incredibilă de greaţă. Aşa cum spuneam, mi-au trebuit câteva zile ca să mă obişnuiesc suficient de mult cu poziţia verticală, astfel încât să pot încerca primul meu pas.

DURERE ŞI TRANSFORMĂRI

Nu am învăţat propriu-zis să merg decât după ce am fost Iernat din spital. Un fizioterapeut venea la fiecare două zile ca «A mă ajute. Au trecut astfel şase luni până când am reuşit să ■ de unul singur ceva mai mult de doi-trei paşi.

Medicul meu mi-a înlăturat aparatul Ilizarov la unsprezece luni şi jumătate după data accidentului. O vreme, am folosit un niilru, iar apoi un baston. Timp de un an şi jumătate după acci-• Inii, nu am putut merge fără baston sau fără cârje.

Accidentul meu s-a petrecut în luna ianuarie a anului
|989. Medicii mi-au înlăturat cadrul metalic din jurul braţului
MI luna mai, dar mi-au introdus plăci metalice de susţinere pe
lAngă ambele oase ale antebraţului. Mi le-au scos apoi peste
Iteva luni.

La sfârşitul lunii noiembrie mi-au înlăturat şi fixatorul ■im jurul piciorului, dar povestea nu s-a terminat aici. Am fost nevoit să port un bandaj în jurul piciorului foarte mult timp, iar medicii mi-au inserat o placă în interiorul piciorului, pe care nu Ilii-au scos-o decât nouă ani mai târziu. Personal, aş fi lăsat-o Unde era, dar în final mi s-a spus că trebuia să o scot neapărat. Medicul mi-a explicat că pe măsură ce voi îmbătrâni, oasele -uliisnuite să se sprijine de placă - vor tinde să devină casante. A i'l.iugat că oasele noastre nu rămân puternice decât dacă sunt folosite şi supuse tensiunilor.

De-a lungul timpul anilor în care am purtat fixatorul, iar Mi.ii târziu placa metalică, ori de câte ori trebuia să zbor undeva, declanşam toate detectoarele de metal din Ohio şi până în i ilifornia. Decât să trec prin detectorul de metale, preferam să li spun paznicilor: „Am mai multe fire de metal în mine decât IVeţi voi în sertarul cu argintărie de acasă."

Paznicii îmi zâmbeau întotdeauna cu condescendenţă: Suntem convinşi!"

Copiii mei şi-au făcut un titlu de glorie din a-mi spune:
Kobo-predicatorul", făcând aluzie la filmul *Robocop,* în care,
in urma unui accident teribil, medicii au folosit o tehnologie de
Ultimă oră şi diferite plăci de metal pentru a construi un poliţist
|H nimătate robot, capabil să se lupte cu crima organizată.

Oricât de barbare ar părea toate aceste cabluri, tije şi plai metalice, cert este că ele au funcţionat. La început, oamenii *m* minunau văzându-le cum îmi ies din tot corpul. Astăzi, aceiaşi oameni se minunează de agilitatea mea. Realitatea este că suh această pojghiţă subţire de normalitate, sunt încă o operă în plin progres, aflată într-un proces continuu de adaptare.

9

AJUSTĂRI NESFÂRŞITE

Un prieten este întotdeauna loial, iar un frate se naşte pentru a fi de ajutor în vremuri de restrişte.
Proverbe 17:17

Este uimitor cât de diferit au reacţionat oamenii după accident. Câţiva prieteni şi enoriaşi ai Bisericii South Park m-au văzut în timpul primelor cinci zile după accident. Mulţi dintre ei m-au văzut apoi după rugăciunea colectivă iniţiată de David Gentiles, care a durat o noapte întreagă. Văzând paşii mici pe care îi făceam în direcţia recuperării mele, ei s-au bucurat. Personal, perioada recuperării mele mi s-a părut infinit mai lungă, din cauza depresiei continue care mă măcina. După ce am ieşit de la reanimare, am mai rămas în spital încă 105 zile. Nu cred să existe om silit să zacă atâta timp într-un spital care să nu fie cuprins de depresie.

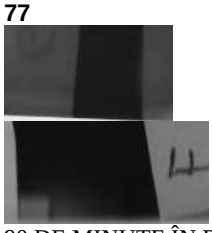

De-a lungul lunilor cât a durat recuperarea mea, biseric a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a mă face să mă simt uti Mi-au trimis chiar microbuze cu copii ca să mă viziteze 1 spital. Uneori, comitetele bisericeşti se reuneau în salonul mei ca să îmi creeze iluzia că pot lua parte la procesul deciziona Colegii mei ştiau foarte bine că nu pot vorbi prea mult şi nu pe acţiona deloc, dar doreau să mă încurajeze în acest fel. Aşa cui spuneam, au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a mă face mă simt util.

Din păcate, în cea mai mare parte a timpului, eu eram| cuprins de depresie şi îmi plângeam singur de milă. Singurul'] lucru pe care mi-1 doream atunci era să mă întorc în Rai.

_

în afara depresiei, mai aveam şi o altă problemă: niciodată nu mi-a plăcut ca altcineva să facă ceva pentru mine. Aşa este natura mea.

într-o zi, Jay B. Perkins, un pastor pensionat, a venit să îmi facă o vizită. înainte de pensionare a slujit ca pastor la mai multe biserici din sudul Texasului, fiind pentru mine un veritabil arhetip patriarhal. în timpul în care nu mi-am putut exercita funcţia de pastor, Biserica South Park 1-a angajat ca înlocuitor *ad interim.*

Jay mă vizita regulat, parcurgând de fiecare dată 65 km cu maşina. Acest lucru nu îl împiedica să mă viziteze de două-trei ori pe săptămână. Nu eram o companie prea plăcută pentru el, dar îi zâmbeam de fiecare dată. Altminteri, zăceam în pat şi continuam să îmi plâng singur de milă. Jay îmi vorbea întotdeauna cu blândeţe, încercând să mă încurajeze, dar nimic din ceea ce îmi spunea nu îmi era de folos. Desigur, nu era vina j lui. La acea vreme, nimeni nu mă putea ajuta cu ceva. Nu numai că mă simţeam mizerabil, dar din câte mi s-a spus mai târziu, îi făceam pe toţi să se simtă la fel de mizerabil ca şi mine.

Persoanele care mă vizitau la spital încercau să mă ajute ■ i multe dintre ele şi-ar fi dorit să facă ceva pentru mine. De pildă, uneori mă întrebau: „Vrei să-ţi aduc o revistă?"

Sau: „Vrei un *milkshake?* Există un McDonalds la intrare. Preferi cumva un hamburger, sau..."

„Vrei să îţi citesc din Biblie? Sau dintr-o altă carte?"

„Vrei să îţi cumpăr ceva? Orice."
Răspunsul meu era de fiecare dată acelaşi: „Nu, mulţumesc."
Nu îmi doream să fiu răutăcios, dar nu eram nici prietenos sau cooperant, deşi la acea vreme nu îmi dădeam seama cât de urât mă purtam cu oamenii. Adevărul este că nu doream să Văd pe nimeni, şi cu atât mai puţin să vorbesc cu altcineva. Tot re îmi doream era ca durerea şi desfigurarea mea să dispară. I)acă tot îmi era dat să rămân pe Pământ, atunci îmi doream să mă fac bine şi să îmi reiau viaţa mea de odinioară.
Datorită vizitelor sale frecvente, Jay şi-a dat seama cât de detaşat eram de prieteni şi de familie. într-o zi, se afla lângă mine când unul din diaconii de la South Park a venit în vizită. După zece minute, bărbatul s-a ridicat şi mi-a spus: „Nu am vrut decât să trec să te văd", după care a urmat întrebarea clasică: „îţi pot aduce ceva înainte să plec?"
„Nu, mulţumesc", i-am răspuns eu.
„Nu vrei nimic de mâncare? a insistat el. Aş putea merge până jos şi..."
„Nu. îţi mulţumesc că ai trecut să mă vezi."
Bărbatul şi-a luat rămas bun şi a plecat.
Jay a rămas tăcut şi a privit pe fereastră câteva minute bune după plecarea diaconului. în cele din urmă, el s-a apropiat de pat şi mi-a spus: „Ar trebui să te-aduni."
„Ce vreţi să spuneţi?" am încercat eu să rămân politicos, ştiind că am de-a face cu un bătrân de 80 de ani.
„Ar trebui să te-aduni, mi-a repetat el. Nu faci o treabă prea bună."

79

„Nu înţeleg ce vreţi să..." ■
„Peste toate, a continuat el, fără să bage în seamă întreruperea mea, eşti un ipocrit notoriu." „Nu ştiu ce vreţi să spuneţi."
„Aceşti oameni ţin foarte mult la tine. Nici nu îţi imaginezi cât de mult te iubesc."
„Ştiu foarte bine că mă iubesc."
„Chiar aşa? în acest caz, trebuie să îţi spun că nu prea îi laşi să vadă lucrul acesta. Nu îi tratezi deloc aşa cum ar trebui. Ei nu te pot vindeca, dar dacă ar putea, ar face-o. Dacă ar putea schimba locurile cu tine, mulţi dintre ei ar face-o. Dacă le-ai cere să facă ceva pentru tine, absolut orice, toţi ar face acest lucru fără să ezite." „Ştiu".
„Ştii, dar nu îi laşi să facă nimic pentru tine." „Nu *doresc* să facă ceva pentru mine. Adevărul este că nu-mi doresc deloc să vină să mă vadă, am continuat cu since- I ritate. Aş prefera de o mie de ori să nu vină deloc. Ştiu că este neplăcut pentru ei. Toţi au alte lucruri mai bune de făcut. La urma urmelor, ce motive aş avea să îmi doresc ca cineva să vină şi să mă vadă în halul acesta? Este groaznic. Sunt demn de milă."
„Nu aceasta este chemarea ta."
Am rămas şocat la auzul acestor cuvinte.
„Ţi-ai petrecut cea mai bună parte a vieţii încercând să le predici altor oameni, să le îndeplineşti nevoile, să îi ajuţi în mo- j mente de restrişte şi de dificultate, să..."
„Eu... eu am încercat să..."
„Iar cum refuzi cu încăpăţânare să îi laşi pe aceşti oameni i să facă acelaşi lucru pentru tine." A urmat apoi o frază pe care nu o voi uita niciodată:
„Don, acesta este singurul lucru pe care aceşti oameni ţi-1 pot oferi, iar tu le refuzi acest dar."
Nefiind pregătit să abandonez lupta, am protestat şi am încercat să-i explic, dar bătrânul m-a întrerupt din nou.
80

„Nu îi laşi să îţi ofere aceleaşi servicii pe care li le-ai oferit tu, cât timp le-ai fost pastor. De ce refuzi să înţelegi acest
In. IU?"
Fără să realizez încă impactul profund al cuvintelor lui, I uni răspuns: „Apreciez ceea ce fac pentru mine şi ştiu că ■ l.'K-sc să mă ajute. Este frumos din partea lor, dar..."
„Nici un dar! Tu le răpeşti o oportunitate de a-şi mani-i' ia iubirea faţă de tine."

Cuvintele lui m-au şocat. în viziunea mea, eu credeam că **lunt** altruist atâta vreme cât îmi doresc să nu le cer nimic. Abia nlunci, cuvintele lui Jay mi-au pătruns adânc în conştiinţă. în realitate, m-am comportat foarte egoist. M-am lăsat chiar I nprins de orgoliu, lucru pe care foarte multă vreme nu l-am recunoscut. Ştiam să dăruiesc cu generozitate, dar mândria mă împiedica să accept generozitatea altora.
Jay nu s-a lăsat cu una cu două. La urma urmelor, eram nevoit să îl ascult. De aceea, a rămas alături de mine până când in-a convins cât de tare m-am distanţat de ceilalţi. Ori de câte "i i încercam să găsesc scuze suplimentare, Jay mi-o tăia scurt:
„Lasă-i pe oameni să te ajute. Mă auzi? Lasă-i să te **iliilc!**"
„Nu pot. Pur şi simplu nu pot..."
„Bine, Don. Dacă nu poţi face acest lucru pentru tine, fă-1 iei puţin pentru *mine. "*
Ştia că aş fi făcut orice pentru el. într-adevăr, i-am confirmat din cap că sunt de acord.
„Data viitoare când cineva se va oferi să facă ceva pentru line - orice - doresc să îi spui da. Chiar dacă nu vei putea face **icest** lucru cu toată lumea, începe cel puţin cu una sau două **persoane.** Lasă-i măcar pe câţiva oameni să îşi exprime iubirea **fotă** de tine ajutându-te. Promite-mi că vei face acest lucru."
„Nu sunt foarte sigur că voi putea."
„Sigur că vei putea."
„Bine, voi încerca, dar pur şi simplu nu e genul meu."

„Atunci schimbă-ţi felul de a fi." Privirea lui aprigă s-| intersectat cu a mea. „Mă auzi?"
La ora actuală, nu pot să nu rămân uimit gândindu-mă ai de răbdător s-a dovedit Jay cu mine. în final, vocea lui s-i îmblânzit şi mi-a spus cu delicateţe: „Fă acest lucru pentru mine. Trebuie neapărat să îţi schimbi felul de a fi. La orii actuală nu te descurci deloc bine. Aceasta este una din lecţiile pe care Dumnezeu doreşte să le înveţi. Oricum vei mai suferi încă multă vreme. Te asigur însă că această perioadă ţi se vfl părea mult mai lungă dacă vei continua să refuzi ajutorul semenilor tăi."
„Bine", i-am promis, incapabil să mă mai opun. De altfel eram convins că nu va pleca până când nu îi voi face aceaslil promisiune.
Prima mea reacţie a fost una de iritare, poate chiar J mânie. Mi s-a părut că Jay a sărit calul, dar nu i-am spus acesl lucru. După ce a plecat, m-am gândit mai profund la lucrurile pe care mi le-a spus. După ce am reuşit să îmi depăşesc mânia, orgoliul şi egoismul, am înţeles că Jay mi-a spus adevărul în faţă - un adevăr pe care cineva trebuia să mi-1 spună odată şi odată.
Au trecut astfel două zile, dar încă nu am putut să îmi îndeplinesc promisiunea pe care i-am facut-o. în cea de-a treia zi, am primit vizita unui enoriaş. Acesta m-a salutat şi a rămas cinci minute cu mine, după care s-a ridicat să plece. „Nu am vrut decât să văd ce mai faci, mi-a spus el. Arăţi bine."
I-am zâmbit. Ştiam că arăt groaznic, dar nu doream să mă cert cu el.
„Pot să-ţi aduc ceva înainte de a pleca?" m-a întrebat el.
Aveam deja pregătită replica: „Nu, mulţumesc", când în faţă mi-a apărut chipul lui Jay. „Da, i-am răspuns, mi-ar plăcea să răsfoiesc o revistă."
„Chiar?" m-a întrebat el, cu un zâmbet uriaş pe faţă.
„Da. Nu am mai citit de mult nimic."

„Mă întorc imediat!" înainte să îi spun ce revistă doresc,
îtul a dispărut în trombă. Deşi a coborât şi a urcat înapoi 21
lli etaje, s-a întors aproape instantaneu, ţinând sub braţ probabil
Iniile revistele pe care le-a găsit la chioşcul de jos. Mi-a arătat
li lata strălucind de bucurie coperţile lor.
I-am mulţumit. „Le voi citi ceva mai târziu." Le-a lăsat pe măsuţa de lângă mine şi mi-a zâmbit: „Mai Ml face ceva pentru tine?"
„Nu, asta este tot. îţi mulţumesc".
De îndată ce mi-am trecut peste mândrie şi am lăsat pe lllcineva să facă o faptă bună pentru mine, mi-am dat seama că l lucru nu era greu deloc. După ce bărbatul a plecat, am început chiar să răsfoiesc revistele. De fapt, mai mult mă uitam li poze. Nu citeam, căci mintea mea analiza ceea ce tocmai s-a înlâmplat.
Jay a avut dreptate: eu le-am răpit oamenilor posibilitatea H a-şi exprima iubirea şi afecţiunea pe care

mi le purtau.
Circa 40 de minute mai târziu, am primit vizita unei !■ mei din corul bisericii. A urmat apoi dialogul clasic: „Cum te mai simţi?" „Bine".
„îţi pot aduce ceva?"
„Nu...". Din nou mi-a revenit în minte chipul lui Jay. „Mda, mi-ar face plăcere să beau un *shake* de căpşuni."
„Un *shake* de căpşuni? Ţi-1 aduc imediat." Nu cred că am va/.ut-o vreodată pe această femeie zâmbind atât de frumos ca In acea clipă. „Altceva? Poate, nişte cartofi prăjiţi?" „Nu, mulţumesc."
Femeia a plecat imediat şi s-a întors în scurt timp cu un *\hdke* de căpşuni. „O, domnule pastor, sper să îl savuraţi cu
plăcere."
„Cu siguranţă, i-am răspuns eu. Sincer să fiu, ador *shake-xxl*
tic căpşuni."

u-

Mai târziu, mi i-am imaginat pe membrii congregaţiei mele stând la uşa mea şi comparându-şi notiţele. „Mie *miM* cerut un *shake* de căpşuni."
„Da, şi pe mine m-a lăsat să îi cumpăr ceva."
Apoi am înţeles cât de greşit am procedat faţă de ci. încercând să fiu puternic de dragul lor, le-am interzis şansa de a încerca să mă ajute. M-am simţit cuprins de vinovăţie. Ani realizat în sfârşit cât de mari erau darurile pe care doreau să nu le ofere cei dragi şi cât de crud părea refuzul meu de a Ic primi.
Cuprins de ruşine, am început să plâng. *„Aceasta esâ şansa lor de a fi mai buni, iar eu le-am refuzat-o",* m-am gândit. Când în sfârşit m-am deschis în faţa ajutorului oferit, feţele oamenilor s-au luminat. La urma urmelor, tot ce îşi doreau era posibilitatea de a face ceva pentru mine.
„Trebuie să te aduni." Timp de câteva ore, nu m-am putut gândi la altceva decât la această mustrare plină de iubire 11 lui Jay. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nu ştiu cât timp a trecut, dar în cele din urmă am înţeles că Dumnezeu m-a iertai Mi-am învăţat lecţia.
Nu foarte mulţi oameni ar fi putut face ce a făcut Jay, clin cauza stării mele proaste. Din fericire, această experienţă mi-a schimbat atitudinea. Chiar şi astăzi, mulţi ani mai târziu, îneil mai trebuie să mă lupt cu mine pentru a-i lăsa pe ceilalţi să mii ajute, dar cel puţin acum uşa este întredeschisă; nu mai eslc închisă şi încuiată.
Uneori, când sunt la pământ din punct de vedere emoţ ţional sau fizic, am tendinţa să îi resping pe oameni şi să afirm că nu am nevoie de nimic de la ei. Când reuşesc însă să mii deschid şi le accept ajutorul, ceea ce se întâmplă este incre dibil: feţele lor se luminează, ca şi cum m-ar întreba: „Chiar mii laşi să fac acest lucru pentru tine?"
Din fericire, oamenii au văzut schimbarea mea şi dorinţl tic a-i lăsa să mă ajute.

îi voi fi de-a pururi recunoscător lui Jay pentru acea
ie, care m-a ajutat să mă deschid sufleteşte şi să îi las pe
niicni să facă ceva pentru mine. îi sunt cu atât mai recu-
ilor cu cât mi-a predat această lecţie când eram pe patul de
plini şi mă simţeam neajutorat.
Cineva mi-a adus la spital o gravură cu câteva cuvinte
Ililicc. La început am crezut că era o glumă, întrucât conţinea
intele din Psalmul 46:10: „Stai liniştit şi află că Eu sunt
miezeul tău." Poate că persoana respectivă dorea să mă
oleze, fără să-şi dea seama că, oricum, nu puteam face
lllccva decât să *stau liniştit.*
Şi totuşi, gravura conţinea exact mesajul de care aveam IM voie, doar că mi-a luat ceva timp ca să înţeleg acest lucru.

Au trecut câteva săptămâni până când am înţeles că
buia să mă liniştesc (în interiorul meu) şi să am încredere că
Dumnezeu ştie ce face. Da, versetul mi se potrivea de minune,
• I»•,. i personal nu l-aş fi ales niciodată.
Dumnezeu m-a forţat să stau liniştit. Natura mea nu este liniile introspectivă, dar împrejurările m-au silit să mă i iorizez din ce în ce mai mult. Practic, nu aveam de ales. Cu i Al eram nevoit să stau mai mult timp imobil, cu atât mai iii .i his deveneam în faţa tăcerii interioare şi a liniştii lui Dumnezeu.
Eva a găsit mai târziu o gravură superbă cu aceleaşi
mic gravate în aur şi mi-a făcut-o cadou. Gravura se află
i în biroul meu de la biserică. Ori de câte ori îmi ridic
nea de dincolo de birou, cuvintele ei îmi sar în ochi.
Am fost nevoit să zac pe spate timp de 13 luni înainte de
* ni.i putea întoarce într-o parte. Când am reuşit acest lucru, mi i părut una dintre cele mai frumoase realizări ale mele. „O, şi
lllusem cât de bine te simţi când te întorci pe o parte", am spus lltinei cu voce tare.

în timpul lungii mele perioade de recuperare, am învăţul foarte multe lucruri legate de mine însumi, de atitudinea şi *M* natura mea. Foarte multe din aceste descoperiri nu au fost deloc plăcute. Din păcate, în tot acest timp depresia mea a persistat.
Am început chiar să mă întreb dacă ea va dispărui vreodată.
Atunci, Dumnezeu a făcut un nou miracol.

10

NOI MIRACOLE

Voi binecuvânta pe Domnul în orice timp;
Lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Sufletul meu se va lăuda în Domnul.
Să asculte cei blânzi şi să se bucure! înălţaţi pe Domnul împreună cu mine!
Să lăudăm cu toţii Numele Său! Eu L-am căutat pe Domnul şi Acesta mi-a răspuns;
M-a scos din toate temerile mele.
Psalmul 34: 1-4
Uneori, depresia mea devenea atât de cruntă încât simţeam că mă sufoc. îmi reaminteam atunci de zilele petrecute în salonul de la reanimare, când eram nevoit **Ifi** fac exerciţii respiratorii întrucât plămânii mei cedaseră. De **data** aceasta, problema nu era legată de plămâni, ci de spiritul meu. Puţine lucruri pot doborî spiritul uman aşa cum o face lipsa de speranţă. Săptămâni şi luni la rând, nimeni nu mi-a putut spune dacă şi când voi redeveni cât de cât normal. De nccea, am intrat într-o spirală descendentă a depresiei.

în timp ce corpul meu se refăcea lent, spiritul meu tânjoi la rândul lui după vindecare. Am început să mă gândesc în felul următor la depresia mea: cuvântul grecesc pentru „spirit" esli *pneuma,* care înseamnă inclusiv „suflu" sau „vânt". El stă li baza cuvântului modern *pneumonie.* Aşa cum a trebuit să îmi exersez plămânii pentru a-mi vindeca pneumonia, la fel, aveam acum nevoie de suflul lui Dumnezeu pentru a-mi vindeci depresia spiritului.
Nu ştiu exact când am devenit conştient de depresia mefc în primele săptămâni de după accident, durerile fizice erau uliii de mari încât nu mă puteam focaliza asupra gândurilor melc mai mult de o secundă sau două.
în aceeaşi perioadă, la suprafaţa conştiinţei mele a icşll foarte multă mânie. Nu eram supărat pe Dumnezeu, deşi nul întrebam adeseori de ce m-a trimis acesta înapoi pe Pământ I de ce trebuia să trec prin această agonie fizică nesfârşită. De altfel, nu durerea era principala mea problemă. încă din prima *m* de spitalizare, ea a fost însoţitoarea mea permanentă, aşa ■ m-am învăţat să trăiesc cu ea, la fel ca

atâţia alţi bolnavi. Lucrul cu care nu reuşeam însă să mă împac era faptul că am cunoscul slava şi măreţia Raiului, dar numai pentru a mă întoarce apoi pi Pământ. în momentele mele de slăbiciune, nu reuşeam sil înţeleg de ce m-a trimis Dumnezeu înapoi pe Pământ în aceasta stare de decrepitudine. Mulţi oameni trăiesc în durere, dar foarte puţini dintre ei au cunoscut anterior graţia Raiului!
Neavând altă supapă mai bună, mânia mea s-a focalizai asupra personalului medical, probabil pentru că acesta se alia tot timpul cu mine. Nu este exclus ca la baza ei să fi stal o mânie interioară, îndreptată împotriva mea. De ce nu mfl vindecam mai repede? I-am învinovăţit pe medici pentru ritmul lent al recuperării mele. în momentele mele mai raţionale, îmi dădeam seama că aceştia au făcut tot ce au putut pentru mine. în pofida iritării mele constante împotriva lor (pe care nu mfl îndoiesc că au simţit-o), au rămas tot timpul alături de mine şi tn-au încurajat constant.

NOI MIRACOLE

Eu nu îmi doream însă încurajări, ci rezultate concrete. Iun doream să fiu din nou sănătos. De ce nu putea fi viaţa mea l cu pe care am cunoscut-o mai înainte? îmi doream cu ardoare i ■ iLI mai depind tot timpul de ceilalţi.
Medicii refuzau să îmi dea răspunsuri precise, fapt care tufl înfuria şi mai tare. Privind retrospectiv situaţia, îmi dau lislăzi seama că ei mi-au spus tot ce putea fi spus la acea vreme. Pur şi simplu eram un caz atipic, aşa că nimeni nu putea face prognoze. Săptămâni la rând, medicii nu ştiau nici măcar dacă voi supravieţui; ce să mai vorbim de vindecare.
Am devenit astfel paranoic. Nu eram raţional nici măcar Itunci când ceream mai multe medicamente pentru a-mi alina linierile, când mă plângeam şi când solicitam mai multă atenţie. Nimic nu-mi convenea. Ritmul recuperării mele era prea lent, in medicii nu îmi ofereau răspunsuri precise la întrebările mele.
„Cât timp va trebui să port acest cadru Ilizarov?" îi întrebam eu pe toţi cei care intrau în salonul meu.
„Nu ştiu", era răspunsul pe care îl primeam de regulă.
„Bine, dar doresc să aflu ceva mai exact", insistam eu.
„Probabil foarte mult timp", îmi răspundea în cele din urmă medicul sau asistenta.
De câteva ori, când am făcut presiuni asupra unui medic iu altul pentru a primi un răspuns mai precis, aceştia mi-au uspuns:
„Săptămâni sau luni de zile. Este imposibil de spus, întrucât nimeni nu ştie cu precizie. Dacă am şti, ţi-am spune."
Bunul simţ îmi spunea că medicii făceau tot ce le stătea in puteri, dar în acele zile bunul simţ nu era principala mea calitate. Nu am fost un pacient prea bun, parţial şi din cauza durerilor şi a dozelor masive de medicamente pe care le primeam. în loc să mă simt satisfăcut de răspunsurile primite, mă întrebam întruna: *„De ce nu vor să îmi spună? Ce anume doresc să ascundă? Sunt lucruri pe care nu mi le spun, iar eu Om dreptul să ştiu ce se întâmplă. "*

u-

De-a lungul numeroaselor nopţi în care nu puteam dormij zăceam în pat şi eram convins că asistentele conspirau împotriva mea. Niciodată nu m-am întrebat ce motive ar fi avut aces« tea să facă aşa ceva.
„De ce nu-mi spune nimeni nimic? Ce durere mi-aM putea provoca, mai mare decât cea pe care o simt deja? "
Răspunsul evident era: *niciuna.* Mă chinuiam singur. Doj altfel, la durerile provocate de accident se adăugau şi celo datorate procesului de vindecare. De pildă, atunci când medicii mi-au colectat ţesut osos din şoldul drept pentru a-1 implanta în braţul meu stâng, ei mi-au făcut o incizie cu o lungime de 151 centimetri, pe care mi-au închis-o apoi cu copci de metal. Când a venit vremea să îmi scoată copcile, medicii mi le-au tras pur şi simplu din piele. Durerea a fost cumplită. Am fost nevoit să îmi încleştez fălcile pentru a nu ţipa cât mă ţinea gura. Mi se părc;i că nu am mai simţit niciodată o tortură atât de mare. în realitate, mai simţisem, dar uitasem câtă suferinţă este capabil să suporte organismul uman.
Biata asistentă care îmi scotea copcile se oprea dupil fiecare. Avea o mare tristeţe în priviri şi îmi

dădeam seama că S era conştientă de durerile pe care mi le provoca. Era o femeie masivă, dar se purta foarte blând cu mine. „îmi pare rău, sfinţia ta", îmi spunea ea cu multă gingăşie.
„Ştiu, murmuram eu, dar nu ai de ales." Pentru o clipă, mi-am reluat rolul pastoral şi am încercat să o consolez. Nu doream ca femeia să se simtă prost pentru tortura pe care o simţeam eu.
„Sfinţia ta, de ce nu te descătuşezi ţipând?"
„Nu cred că m-ar ajuta cu ceva."
„Dacă aş fi în locul tău, eu aş ţipa."
„Sunt convins, i-am răspuns eu în glumă. Şi astfel i-ai trezi pe toţi ceilalţi pacienţi din spital."
Nu m-aş fi putut convinge niciodată să ţip în mod voluntar. Poate că era vorba de teama de a nu-mi pierde controlul. Poate că mă temeam că dacă aş ţipa, ceilalţi m-ar fi conside-

ml un om slab. Nu ştiu nici astăzi care au fost motivele exacte i'iire au stat la baza acestui comportament al meu. Tot ce ştiu i'Nle că nu puteam ţipa, aşa cum făceau ceilalţi bolnavi de pe |mlier. Auzeam zilnic diferiţi pacienţi care urlau, agonizând. Pur
i simplu nu puteam să procedez la fel. Preferam să îmi ţin Inspiraţia, iar uneori eram scăldat într-o transpiraţie rece, dar nu (ipiiin niciodată.
Deşi sunt convins că nu am fost cel mai amabil pacient al lor, asistentele de la secţia de ortopedie mă tratau cu bunătate şi 0U multă compasiune. în timp, am învăţat să le admir răbdarea
i «laruirea, şi le-am îndrăgit. Probabil că au văzut şi ele ceva la
.....ic, care le făcea să se poarte în acest fel. Ştiu sigur că
i i .lentele încălcau adeseori regulile spitalului, lăsându-i pe
i ilatori să intre în salonul meu la orice oră din zi şi din noapte. Dar cel mai emoţionant moment a fost cel al externării inele, după cele 105 zile petrecute în spitalul St. Luke's. \ .istentele au mers până acolo încât au aranjat cu colegele lor llc la alte etaje să le ţină locul, astfel încât să mă poată conduce rum jos, unde mă aştepta ambulanţa. înconjurat de atâtea i islente care m-au îngrijit, m-au hrănit, m-au spălat (şi cine ştie
iic altele mi-au făcut), plecarea mea acasă s-a transformat Inlr-un adevărat triumf. Era ca şi cum acele femei minunate ini-ar fi spus. „Noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Acum ili-pinde numai de tine să te vindeci, astfel încât să poţi veni mai ui/iu să ne vizitezi." Nu puteam decât să-mi imaginez cât de diferit trebuie să fi fost în acea zi în care am plecat acasă prin I omparaţie cu ziua în care am sosit la spital, zbătându-mă între \ iată şi moarte.
în pofida rezistenţei mele încăpăţânate în faţa afişării ik-schise a emoţiilor, lunile de dureri intense pe care le-am pelrecut la St. Luke's au sfârşit prin a-mi înfrânge voinţa. De multe ori, am cedat şi am început să plâng. Mă simţeam inutil, Umilit şi lipsit de valoare. Eram convins că nu mă voi face niciodată bine.

„Doamne, de ce trebuie să sufăr atât? De ce trebuie s/l trec prin această durere constantă, care nu îmi dispare) niciodată?" Mă rugam apoi lui Dumnezeu să mă ia înapoi la ci, Nu mai doream să trăiesc. Doream să mă întorc acasă, iai pentru mine, acasă însemna în Rai.
M-am rugat astfel zile la rând, până când adormeam din cauza epuizării. Când mă trezeam, eram din nou cuprins di disperare. Nimic nu părea să mă ajute.
Chiar înainte de accident, am comandat mai multe **casei** audio cu cântece creştine populare înregistrate în anii 60-70 de oameni şi formaţii precum Imperials sau David Mcecc. Eva nil le-a adus la spital împreună cu un casetofon, dar nu aveam niciun chef să le ascult.
în schimb, preferam să mă uit la televizor. Odată, i-am spus unui prieten: „Am văzut fiecare episod din *Brady Buneii* de cel puţin opt ori şi cunosc toate replicile pe de rost."
într-o dimineaţă, între orele 3:00 şi 5:00, nu am mai suportat să văd o altă reluare a episoadelor la care mă uitam, aşa că m-am decis să ascult casetele. Am chemat o asistentă şi ani rugat-o să îmi introducă o casetă în casetofon.
Primul cântec era înregistrat de formaţia Imperials şi so intitula „Lăudat fie Domnul". Versurile sugerau că dacă suntem prinşi într-un conflict şi ni se pare că nu putem merge mai departe, noi ar trebui să aducem slavă lui Dumnezeu. Oricât de ciudat ar părea acest lucru la 3:00 dimineaţa atunci când zaci într-un pat de spital, am continuat să ascult, gata să primesc orice ajutor care m-ar fi putut

scoate din depresia mea profundă, în următoarea strofă exista un vers care spunea că lanţurile care par să ne cuprindă se desprind de la noi atunci când îl adorăm pe Dumnezeu. întregul cântec era centrat pe adorarea lui Dum nezeu în pofida circumstanţelor critice în care ne aflăm.
Când am auzit pentru a doua oară corul Imperials cântând despre lanţuri, mi-am privit fără să vreau fiarele care îmi înconjurau braţul şi piciorul stâng. înainte de accident, sunt convins că am ascultat acest cântec de sute de ori. L-am cântat adeseori eu însumi, dar acum auzeam parcă pentru prima oara

ii este cuvinte, ce păreau să fie un mesaj pentru mine direct de la Dumnezeu.
înainte ca formaţia să termine de cântat, m-am trezit că spun cu voce tare: „Lăudat fie Domnul!"
Imediat a urmat un cântec cântat de David Meece: „Noi ■untem motivul". Cuvintele acestuia mi-au reamintit că noi .i nitem motivul pentru care Iisus Christos a plâns, a suferit şi **a** murit pe cruce.
Meece afirma în cântec că şi-a descoperit în **ifârşit** menirea: dăruirea fiecărei părţi din viaţa sa lui Christos. Nici acest cântec nu era nou pentru mine, dar în timp ce îl .iscultam la acea oră matinală, s-a întâmplat ceva curios. Nu am mai auzit decât cuvintele cântecului. Gemetele celorlalţi bolnavi ,.i paşii asistentelor pe coridoare au dispărut cu desăvârşire. Mă i mţeam complet izolat de lumea exterioară.
Atunci, în mine s-a prăbuşit un zid. Lacrimile mi-au inundai obrajii, iar eu nu mi le puteam şterge. De altfel, nici nu doream, aşa că le-am lăsat să curgă. Am plâns atunci aşa cum nu am făcut-o niciodată în viaţă. înclin să cred că am plâns cel puţin o oră.
încetul cu încetul, m-am liniştit. Am rămas astfel relaxat si mult mai împăcat. Atunci mi-am dat seama că s-a produs un nou miracol. Depresia mea a dispărut de la sine.
Am fost din nou vindecat.
Miracolul a fost posibil prin ascultarea câtorva cântece vechi, pe care le cunoşteam foarte bine. Formaţia Imperials **mi-a** reamintit că Satan este un mincinos. El doreşte să ne răpească bucuria şi ne oferă în locul ei lipsa de speranţă. Ori de câte ori suntem prinşi într-un conflict interior şi ni se pare că nu mai putem continua, noi putem schimba această situaţie prin adorarea lui Dumnezeu. în acest fel, lanţurile noastre se desprind de la noi.
Meece m-a încurajat la rândul lui, reamintindu-mi de adevăratul motiv pe care îl avem cu toţii pentru a ne trăi din plin viaţa. Acesta constă în a-i dărui tot ce avem lui Dumnezeu, inclusiv durerile şi suferinţele noastre. Dumnezeu este însăşi raţiunea noastră de a trăi.

în acea dimineaţă m-am decis să îmi trăiesc plenar restul de viaţă care mi-a mai rămas, orice s-ar întâmpla. Am luat această decizie fără niciun ajutor psihiatric, fără medicamente şi fără consiliere. în timp ce ascultam acele două cântece, Dumnezeu m-a vindecat. Disperarea mea a dispărut, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Lanţurile mentale în care m-am înlănţuit singur s-au desprins de mine. în acele momente, mi-am dat seama că niciuna din suferinţele mele nu s-a comparat vreodată cu suferinţele lui lisus.
Nu vreau să spun cu asta că sunt împotriva ajutorului oferit de psihologi. înainte şi după accident, am trimis foarte mulţi oameni la psihiatru. Nefiind însă eu însumi deschis în faţa acestei forme de terapie, Dumnezeu m-a vindecat singur, într-o manieră dramatică şi inexplicabilă.
în timp ce stăteam pe patul meu de spital, atitudinea mea s-a schimbat. în continuare, nu aveam nicio idee când vor dispărea durerile mele şi cât timp va mai trebui să port aparatul Ilizarov, dar acum ştiam că lisus Christos este alături de mine. în continuare, nu înţelegeam de ce m-a trimis Dumnezeu înapoi să trăiesc această agonie de coşmar, dar dintr-odată, acest lucru nu mi se mai părea atât de important.
Mă simţeam în sfârşit liber. Dumnezeu mi-a vindecat mintea. Corpul meu avea să se refacă foarte lent, dar am obţinut deja principala victorie. De atunci şi până în prezent, nu am mai ştiut ce înseamnă depresia. Acesta a fost un nou miracol venit din cer.

11

ÎNAPOI LA BISERICĂ

Smeriţi-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalţe, aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi.
Prima scrisoare a lui Petru 5:6-7

Oamenii care mă cunosc de mult timp mă consideră un fel de erou curajos. Personal, nu m-am considerat niciodată astfel, întrucât mă cunosc mult prea bine. De altfel, ştiu foarte bine cât de puţine lucruri am făcut personal pentru a ieşi din acest coşmar.

în pofida percepţiilor mele, prietenii şi enoriaşii bisericii mele susţin că s-au simţit încurajaţi doar văzându-mă cum progresez de la o stare de neajutorare totală la o viaţă relativ normală. Nu puţini au fost cei care mi-au spus, în timp ce treceau printr-o perioadă grea a vieţii lor: „Dacă tu ai putut depăşi tot ce ai avut de îndurat, cu siguranţă voi reuşi şi eu."

Mă bucur sincer că mă privesc ca pe un exemplu, dar personal mi-a fost foarte greu să mă consider vreodată o sursă

de inspiraţie şi de curaj. De aceea, nu ştiu ce atitudine să adopl în faţa admiraţiei oamenilor, întrucât sunt conştient că nu ani făcut nimic personal. De fapt, eu nu mi-am dorit altceva decât să mor. Cum poate inspira acest lucru pe altcineva?

Desigur, atunci când oamenii îmi spun cât de mult au fost i încurajaţi de exemplul meu, nu le ripostez, dar îmi amintesc imediat de momentul în care David Gentiles mi-a spus că el şi ceilalţi vor prelua controlul asupra situaţiei mele, făcând totul în locul meu. Dacă am supravieţuit, le datorez acest lucru prietenilor mei, care nu m-au lăsat să mor. Ei sunt cei care merit;! admiraţia oamenilor.

Ori de câte ori am de-a face cu cineva care adoptă această atitudine gen: „Dacă tu ai putut trece prin tot ce ai trecut, atunci voi putea trece şi eu", dau din cap şi spun: „Fac şi eu ce pot." De fapt, chiar asta am făcut în timpul acelor zile de coşmar. Uneori, „tot ce puteam" era să zac şi să îmi îndur durerile. Chiar şi atunci când mă luptam cu depresia mea, „făceam ce puteam". Poate că de aceea mi-a răspuns Dumnezeu.

Natura mea este destul de hotărâtă, chiar la limita încăpăţânării. Totuşi, în acea perioadă m-am simţit cumplit de singur şi am avut convingerea că nimeni nu înţelege prin ce trec. De altfel, chiar şi astăzi continui să cred acest lucru. Când durerea noastră devine excesiv de intensă şi durează săptămâni la rând fără nicio ameliorare, nimeni din cei din jur nu realizează acest lucru.

Nu acest lucru contează însă, ci faptul că le pasă.

După ce am venit acasă din spital, pe la mijlocul lunii mai, am fost nevoit să dorm în continuare într-un pat de spital până în luna februarie a anului 1990 (în total, s-au adunat astfel 13 luni). Am continuat să fac tot felul de infecţii, care au necesitat noi spitalizări, întrucât îmi puneau în pericol viaţa, l)ncori, rămâneam în spital două săptămâni, iar alteori trei. De

Polc mai multe ori, Eva era cea care mă conducea la spital cu Uiuşina. Acasă mă întorceam întotdeauna cu ambulanţa.

După prima mea externare, toată lumea îmi spunea cât de bine arăt, „ţinând cont de cele întâmplate". De fapt, nimeni nu fostea ultimele cuvinte, dar eu le completam de fiecare dată în linea mea. „Ne rugăm pentru Don. Nu ne vine să credem cât de bine arată. Ne-am rugat ca el să trăiască şi să se vindece." Cum l-ar spune, arătam jalnic, dar cel puţin eram în viaţă, şi exact Iccst lucru îl ceruseră ei în rugăciunile lor.

Cei doi gemeni ai mei, Joe şi Christopher, aveau doar opt ini la momentul accidentului, iar fiica mea, Nicole, avea 12 ani. I Inul din lucrurile care mi s-au părut cel mai greu de suportat în înnpul recuperării mele a fost durerea pe care au trebuit să o ,n porte copiii mei. Niciunul nu a folosit prea multe cuvinte pentru a-mi descrie durerea lor, dar eu ştiam ce simt.

lată o carte poştală pe care mi-a trimis-o fiul meu Joe în libruarie 1989, în timp ce locuia cu bunicii săi. Cartea este K risă de mână şi nu am corectat în mod intenţionat greşelile de ortografie:

bună tatăj

Eşti cel mai bun. Te iubesc şi sper să îţi placă această carte poştală. Mi-aş fi dorit ca acest lucru sa nu întâmple niciodată.

Te iubesc> tată, Joe

Câteva luni mai târziu, când am ajuns în sfârşit acasă, în cele mai multe după-amieze, fratele geamăn al lui Joe, Chris, venea în salonul mare în care se afla patul meu. Fără să spună niciun cuvânt, îşi aşeza capul pe pieptul meu. Nu ştiu cât stătea

97

astfel, probabil nu mai mult de un minut, dar nu spunea niciodată nimic.

Nici nu trebuia. Gestul lui simplu era suficient penliu a-mi demonstra iubirea pe care mi-o purta. După circa un minut, Chris se ducea în camera lui, se schimba în hainele dejoacă şi ieşea afară. Acesta era modul lui de a mă saluta.

Sunt convins că i-a fost extrem de greu şi şi-a exprimaţi durerea în singurul mod pe care îl cunoştea.

ÎNAPOI LA BISERICĂ

La doar şase luni după accident, am participat la un eveniment foarte special din viaţa lui Nicole. Baptiştii din sud au organizaţii pentru tineri. Cele mai cunoscute sunt *Royal Ambassadors* pentru băieţi şi *Girls in Action,* respectiv *Acteens* pentru fete. De îndată ce a atins vârsla necesară, Nicole a participat la *Girls in Action* şi la *Acteens.* Efl şi-a îndeplinit toate obligaţiile, cum ar fi memorarea anumitor pasaje din Scriptură, diferite servicii şi excursii misionare. La vârsta de 14 ani, ea a aflat că va primi premiul Regina cu Sceptru în cadrul unei ceremonii de încoronare ţinută la biserica baptistă South Park în luna iunie 1989.

Acest premiu reprezintă încununarea supremă a partiJ cipării în cadrul *Acteen* şi este întotdeauna înmânat în timpul unei ceremonii religioase. Premiul oferit lui Nicole era un tribul binemeritat adus angajamentului de care a dat dovadă. în timpul activităţilor pe care le-a avut de îndeplinit în cadrul celor două organizaţii, Nicole nu a putut locui acasă. Prietenii noştri, Stan şi Suzan Mauldin, au acceptat-o în casa lor şi ea a locuit cu ei. în tot acest timp, Nicole nu a primit niciun sprijin emoţional sau fizic din partea mea, întrucât eu mă luptam pentru propria viaţă în spital. Nu a primit prea mult sprijin nici din partea mamei ei, întrucât programul Evei consta în a pleca de la şcoală în fiecare după-amiază şi a se grăbi la spital, unde rămânea cu mine până când trebuia să plece la culcare.

98

ni participă la ceremonia de încoronare a lui Nicole în cadrul organizaţiei i r/W *in Action.*

De aceea, succesul pe care 1-a obţinut în aceste condiţii <li licile ne-a făcut cu atât mai mândri de Nicole.

Una din tradiţiile asociate cu ceremonia de încoronare îi Cere tatălui să îşi însoţească fiica până la altar. Dacă fata are IVaţi, aceştia o urmează şi duc coroana şi sceptrul.
Din cauza datei la care era programată ceremonia de încoronare, părea puţin probabil că voi putea participa la ceremonia lui Nicole (ca să nu mai vorbim de însoţirea ei la altar).
Le sunt recunoscător medicilor mei că m-au externat din spital la timp pentru a putea participa la ceremonia de încoronare. Mi-am dorit sincer acest lucru. Nu era chiar ca o nuntă, dar era cel mai important eveniment din viaţa de până iicum a lui Nicole, iar eu doream să fiu alături de ea.
99
Am stat tot timpul în scaunul meu cu rotile, iar Nicol m-a ţinut de braţ când am condus-o către altar. Chris şi Joc au mers în spatele nostru, ducând coroana şi sceptrul pe nişk[1] perne. M-au ajutat de asemenea să avansez cu scaunul meu cu rotile către altar. Am purtat costum şi cravată (pentru prima dalii după accident), îmbrăcate cu greu peste cadrul Ilizarov.
Nicole a fost încântată că tatăl ei a putut participa hi evenimentul atât de important pentru ea; mai mult, a fost plinii de entuziasm la gândul că am putut-o „însoţi" până la altar.
în timp ce îmi croiam drum către altar, ochii mi s-au umplut de lacrimi. I-am auzit şi pe cei din jur ştergându-$i nasul. Ştiam însă că acestea erau lacrimi de bucurie pentru accsl moment minunat din viaţa lui Nicole.
Iniţial, medicii m-au trimis acasă cu gândul că mă voi reface mai rapid dacă voi sta într-un mediu familiar, înconjurul de familie. De altfel, nici tratamentul nu ar mai fi costat atât de mult. Nu ştiu exact care au fost motivele lor, dar m-am bucurat sincer când am părăsit spitalul. Asigurarea mea de sănătate nu n acoperit niciun cost din tratamentul meu. De aceea, factura a fost plătită iniţial de plăţile compensatorii pentru angajaţi, iar în cele din urmă de Statul Texas, în urma unei decizii a unei curţi federale.
Pe de altă parte, faptul că am ajuns acasă nu ne-a uşurai foarte mult situaţia nici mie, nici familiei mele, îndeosebi Evei, în fiecare zi, cineva trebuia să îmi facă injecţii. Trebuia să fac tratamente de fizioterapie. Sufrageria casei, în care m-am instalat, arăta ca un salon de spital. Totuşi, mă simţeam mai bine la gândul că am scăpat de acel mediu steril specific spitalelor, Simpla reîntâlnire cu căminul meu a fost suficientă pentru a-mi ridica substanţial moralul. îmi făcea mare plăcere să privesc pe fereastră mediul familiar sau să fiu vizitat de vecini care nu purtau halate albe.
Personalul medical mi-a trimis patul de spital şi trapezul de care mă ţineam pentru a putea face diferite mişcări în pat.
100
ÎNAPOI LA BISERICĂ
Asistentele medicale mă vizitau în fiecare zi. Fizioterapeuţii Gneau o dată la două zile.
Printre cele mai emoţionante amintiri pe care le păstrez din această perioadă sunt cele legate de oamenii cumsecade care Hveeau să mă vadă în timp ce Eva era la şcoală. Auzind că dacă nu se întoarce la serviciu, Eva riscă să îşi piardă slujba, enoriaşii bisericii au luat decizia să facă tot ce le stă în puteri pentru
IIIIIIC.
Ginny Foster, soţia pastorului şef, a organizat un grup de imincni care să stea cu mine în fiecare zi. Ea a numit în glumă «cest grup de oameni „Patrula lui Don". Grupul era alcătuit în principal din femei, la care se adăugau câţiva bărbaţi pensionaţi.
Când se ducea la şcoală, Eva lipsea de acasă circa şapte Ore. Aşa cum spuneam mai devreme, somnul meu depindea în Hi'iieral de momentele în care nu mai rezistam din cauza durerilor ţi în care leşinam. Treptat, am reuşit să îmi creez o obişnuinţă nouă: reuşeam să adorm pe la 2:00 sau 3:00 dimineaţa şi nu mă Irc/eam decât pe la 10:00. Patrula lui Don sosea pe la 9:00, când OU încă dormeam. Până când mă trezeam, femeile îmi pregăteau micul dejun, dacă nu cumva îl aduceau de acasă.
De multe ori, când mă trezeam găseam o femeie cumse-
.11 Ic veghind la căpătâiul meu. Alteori, vedeam un bătrân care
I iţeşte ziarul *Houston Chronicle.* De îndată ce vedea că
Hi-am trezit, bătrânul îşi cobora ziarul, îmi zâmbea şi imi spu-
liea: „Bună dimineaţa. Ai nevoie de ceva?"
Aceste feţe minunate şi pline de bunătate se schimbau în liecare zi. Deşi voluntarii erau diferiţi, scopul lor era acelaşi: să libă grijă de Don şi să îi ţină companie.
în timp ce zilele treceau, îmi dădeam din ce în ce mai mult seama cât de multe au făcut pentru noi ceilalţi oameni. De pildă, în timp ce mă aflam încă la spital, prietenii de la biserica ilin Al vin ne-au

ambalat mobila şi au mutat-o într-o casă nouă, In care să pot locui la parter, fără grija scărilor.
De-a lungul zilei, mă uitam adeseori pe fereastra „came-ii-i mele de spital", care dădea către curte. De multe ori îi ve-

1

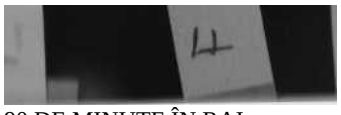

90 DE MINUTE ÎN RAI

deam pe elevii de liceu Brandon şi Matt Mealer, împreună cu prietenul lor Chris Alston, tunzându-ne gazonul. într-o scara Chris a împrumutat camioneta noastră şi mi-a făcut surpriza sil mă ducă la un film. Nu-mi mai amintesc ce film a fost, dar nu voi uita niciodată gestul lui Chris. Altădată, când gardul nostru a fost afectat de o furtună, ne-am trezit că acesta este reparai înainte de a putea chema pe cineva să ne ajute. Numai Dumne zeu ştie de câte astfel de gesturi de bunătate pură am avut parte în timpul recuperării mele.
De îndată ce vedea că încep să mă „agit" în patul meu dimineaţa, semn că m-am trezit din somn, însoţitorul de serviciu îmi aducea periuţa de dinţi şi un lighean ca să mă spăl pe faţă, îmi pregătea de asemenea un pahar cu suc, iar ceva mai târziu un prânz extrem de bogat.
După ce mă hrănea, mă spăla şi se asigura că mă simt căi de confortabil pot în condiţiile date, urma inevitabil aceeaşi întrebare: „Mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca?"
Răspunsul meu era întotdeauna acelaşi: „Nu, mulţii mese." încercam apoi să îi zâmbesc cât pot de amabil. Nu şliu cât de bine îmi reuşea acest lucru, dar persoana de serviciu îmi răspundea întotdeauna printr-un alt zâmbet.
„Este în regulă. Mă simt bine."
Capacitatea de sacrificiu şi de întrajutorare de care pot do dovadă oamenii este nelimitată. Nenumăratele gesturi de buna tate şi de sacrificiu pe care oamenii le-au făcut pentru mine au fost un exemplu clar al faptului că Dumnezeu ne-a creat pe toţi după chipul şi asemănarea lui, indiferent de păcatele şi de slăbiciunile noastre aparente.
La o oră sau două după ce îngerul de serviciu din „Patrula lui Don" pleca, apărea Eva, după o zi lungă şi obositoare la şcoală. întotdeauna îmi adresa cel mai fermecător zâmbet al ci şi mă săruta.
„Te simţi bine?" mă întreba ea.
„Da", îi răspundeam inevitabil, dar cât se poate de sincer.

ÎNAPOI LA BISERICĂ

Siguranţa pe care o simţeam că un înger din „Patrula lui Don" va fi alături de mine în fiecare zi mi-a ridicat foarte mult moralul.

La patru luni după ce m-am întors acasă, inimoşii membri .ii „Patrulei lui Don" m-au transportat într-un loc în care se li'icca terapie cu apă, nu foarte departe de casa noastră din Alvin. Iu timpul primelor 13 luni, dacă nu eram la spital, zăceam pe patul meu de spital de acasă. Luni la rând, nu mă dădeam jos ilin pat mai mult de cinci minute pe zi, cu excepţia momentelor m care făceam fizioterapie. în unele zile nu mă dădeam deloc |os din pat.
Partea cea mai proastă era că odată ce mă vedeam aşezat in patul meu de spital, nu mai puteam face nimic. Nu mă puteam ridica şi nu puteam face nimic de unul singur. Fără ajutorul terapeutului, nu m-aş fi putut ridica niciodată în picioare şi nu aş fi putut umbla de unul singur.
Treptat şi foarte lent, am început să învăţ din nou să merg. în prima zi în care am reuşit să mă dau singur jos din pat, am făcut trei paşi, după care am căzut din nou pe pat, epuizat, dar zâmbind fericit: *am reuşit să merg.* Trei paşi nu par prea mult, dar mie mi s-au părut o mare realizare.
Recuperarea în urma unei astfel de traume seamănă mult cu învăţarea mersului de către un copil mic. M-am simţit atât de mult timp neajutorat şi neputincios, încât atunci când am reuşit să mă duc pentru prima dată singur la baie mi s-a părut că l-am prins pe Dumnezeu de un picior. Acest lucru mi-a reamintit câte lucruri ignorăm noi, considerându-le de la sine înţelese, cum ar li mersul şi celelalte

mişcări naturale ale corpului.
Faptul că am putut merge din nou nu a fost doar o realizare personală, ci şi un tribut adus sutelor de medici şi asistente care au lucrat din greu pentru a mă ajuta. A fost de asemenea un tribut adus prietenilor şi familiei mele, care au crezut în mine, chiar dacă nu şi-au dat seama nicio clipă cât de dificil avea să îmi fie să îmi aşez un picior în faţa celuilalt.

în acelaşi timp, mersul a fost un triumf al voinţei **meii** permiţându-mi să duc o viaţă relativ normală. Fără să vreau, îmi aminteam adeseori de ultima seară petrecută la Trinity Pincs, când am făcut ultima mea plimbare pe jos, alături de J. V Thomas. Foarte multe luni după acea seară, nimeni nu mi-a mai putut garanta că voi mai merge vreodată. De aceea, cei trei paşi pe care îi puteam face în primele zile când am început să ***mett*** mi se păreau echivalenţi cu o ascensiune pe Everest.
„Am reuşit!" am strigat din răsputeri în tăcerea camerei mele. „Am mers! Am mers!"
Aceşti primi trei paşi făcuţi de unul singur acasă voi rămâne de-a pururi unul dintre cele mai frumoase momente al J recuperării mele. Pe undeva, ei au fost primii care m-au convins că mă voi face într-adevăr bine. Dintr-odată, m-am simţi! motivat. Aveam un ţel, şi mi se părea că partea cea mai **reaH** procesului de recuperare a trecut. Ştiam că de acum înainte voi putea să mă perfecţionez încontinuu. în fiecare zi aveam să iac din ce în ce mai mulţi paşi. într-adevăr, la sfârşitul primei săptămâni, am reuşit să dau ocolul complet al camerei în care mă aflam.
Când Eva venea acasă şi îi puteam demonstra progresele făcute, zâmbetul ei mă făcea să mă simt de parcă aş fi câştigul maratonul. Fericirea ei a fost absolută în după-amiaza zilei în care i-am demonstrat pentru prima dată că pot merge nesusţinul de cineva.
La o săptămână după ce am ajuns acasă, am luat decizia să particip la o slujbă într-o dimineaţă de duminică.
Privind retrospectiv lucrurile, îmi dau acum seama că momentul a fost prematur, dar îmi era dor să mă văd cu oamenii pe care îi iubeam şi să îl ador pe Dumnezeu împreună cu ci. Mi-am planificat cu grijă evenimentul, apelând la un mic grup de prieteni, care trebuiau să mă transporte la biserică. Am preferat să nu îmi anunţ enoriaşii, întrucât nu eram sigur că voi **reuşi,** şi nu doream să dezamăgesc pe nimeni.

ÎNAPOI LA BISERICĂ
La vremea respectivă puteam să stau deja în căruciorul cu i oii le, cu condiţia să fiu ridicat din pat şi aşezat în acesta de ultcineva, dar nu mă puteam ridica încă în picioare. Şase prieteni au venit dimineaţa la mine cu un microbuz al bisericii, **Căruia** i-au scos scaunele din spate. între timp, au construit o mică rampă în faţa bisericii, astfel încât să mă poată transporta mai uşor.
Mi-a părut rău de toate eforturile la care i-am supus şi am încercat de câteva ori să îmi cer scuze, dar ei m-au asigurat că Ie-a făcut plăcere.
Mi-am amintit atunci de cuvintele lui Jay. Prietenii şi **Familia** mea m-au văzut încă din prima zi a accidentului. Eu nu ştiu nici astăzi cum arătam atunci. Ceilalţi au fost cei care au suportat şocul şi teama. Cu toţii ştiau că puteam să mor sau să **rămân** invalid pe viaţă. Din anumite puncte de vedere, încercarea mea a fost chiar mai dificilă pentru prietenii şi pentru **familia** mea decât pentru mine. De aceea, toată lumea îşi dorea sincer să mă ajute. Acest lucru îi ajuta să treacă ei înşişi prin propriul lor proces de recuperare după şocul resimţit; de aceea, erau fericiţi ori de câte ori puteau face ceva special pentru mine. Chiar şi aşa, mi-a fost greu în acea dimineaţă să accept ca ci să facă totul pentru mine, dată fiind incapacitatea mea totală. Conştient că depind întru totul de ei, le-am zâmbit şi le-am spus: „Vă mulţumesc", după care i-am lăsat să se ocupe de mine.
Prietenii mei m-au aşezat cu grijă în microbuz, m-au condus la biserică şi mi-au tras căruciorul pe rampă. Când unul dintre ei a deschis uşa bisericii, ceilalţi enoriaşi m-au văzut. „Priviţi! E pastorul Don!" a strigat cineva. Oamenii s-au ridicat în picioare şi au început să aplaude, lăcând loc pentru căruciorul meu.

Apoi, lucrurile au luat-o razna. Oamenii din biserică s-au îngrămădit în jurul meu. Mulţi dintre ei mă ovaţionau. Toată lumea dorea să mă atingă sau să îmi strângă mâna. Nu-mi venea să cred cât de mare era agitaţia produsă de venirea mea.

în cele din urmă, cineva mi-a împins căruciorul în faţă şi mi 1-a oprit chiar lângă platforma de lângă orgă. I-a fost imposibil să mă ridice pe aceasta.
între timp, întreaga congregaţie a devenit conştientă ci mă aflam în faţa sanctuarului. Fără să vreau, am zâmbii. gândindu-mă: *„Nu mi-a luat decât cinci luni ca să ajung din nou la biserică după conferinţa de la Trinity Pines. Oi fi eu lent, dar măcar sunt plin de credinţă ".*
Chiar atunci, cineva mi-a şoptit la ureche: „Am vrea să spui câteva cuvinte congregaţiei." M-a condus apoi către centrul sanctuarului, chiar în faţa amvonului.
între timp, începeam deja să mă simt epuizat. De fapt, simţisem această stare chiar mai devreme, dar mi-am dorii foarte mult să ajung din nou la biserică. De aceea, am refuzai si accept faptul că mă simt atât de obosit. Am stat departe de patul meu mai bine de două ore. La acea vreme, a fost cea mai lungă perioadă de timp în care am stat departe de pat, respectiv într-un scaun cu rotile.
în acel moment mi-am dat seama că a fost o prostie să vin, întrucât corpul meu nu putea rezista la un asemenea efort, încăpăţânarea mea a supraestimat capacitatea mea de rezistenţă.
Reacţia plină de iubire a congregaţiei mele mi-a copleşit şi mai puternic emoţiile. Nu eram convins că voi putea vorbi. La urma urmelor, ce le puteam spune oamenilor după toate acele luni de absenţă şi după toate încercările prin care trecusem?
în timp ce mă gândeam la toate aceste lucruri, cineva mi-a dat un microfon. L-am luat gândindu-mă în sinea mea: „ *Oameni buni, voi nu aveţi idee cât de puţin am contribuit eu la propria mea recuperare. Voi o consideraţi un triumf, în timp ce eu nu am făcut decât să supravieţuiesc. "*
Chiar atunci, oamenii au izbucnit spontan în aplauze. Mă aşteptasem să se bucure că mă văd, dar nu şi la această avalanşă de laude aduse lui Dumnezeu. Toată lumea s-a ridicat în

picioare, iar aplauzele au continuat multă vreme. în cele din in mă, le-am făcut semn oamenilor să înceteze.
în timp ce îi priveam, mă simţeam vinovat pentru entuziasmul pe care l-am stârnit. Nu-mi venea să cred că toţi aceşti oameni mă aplaudau pe mine. *„Dacă ar şti ei care este adevărul",* m-am gândit în sinea mea.
Atunci, Dumnezeu mi-a vorbit. Aceasta a fost una din puţinele ocazii din viaţa mea în care am auzit clar o voce în interiorul minţii mele.
„ *Ei nu te aplaudă pe tine. "*
Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a rostit vocea, dar au fost suficiente pentru a mă determina să iau cuvântul. în sfârşit, am înţeles. Oamenii îl aplaudau pe Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru mine. Dumnezeu m-a readus de la moarte la viaţă. De aceea, m-am relaxat şi am savurat acest moment de slavă adusă lui Dumnezeu. Aplauzele oamenilor nu îmi erau adresate mie.
Am mai aşteptat încă mult timp până când aplauzele au încetat. Nu am rostit decât foarte puţine cuvinte. Orice participant la acel eveniment şi le mai aminteşte încă: „V-aţi rugat pentru mine. Iată-mă!"
întreaga congregaţie a izbucnit din nou în aplauze. ()ricum, dacă aş mai fi spus şi altceva, nimeni nu m-ar fi auzit.
în toată această perioadă am fost convins că am supravieţuit numai pentru că mai mulţi oameni şi-au dorit acest lucru. Aceşti prieteni dragi erau plini de pasiune şi de disperare, dar au crezut că Dumnezeu îi va asculta. Sunt printre ei oameni care nu s-au rugat niciodată serios până atunci, dar care au făcut acest lucru pentru mine. Alţii, care nu i-au cerut niciodată nimic lui Dumnezeu, s-au rugat atunci ca acesta să îmi cruţe viaţa. Tragedia prin care treceam i-a făcut să îngenuncheze, şi viaţa multora dintre ei s-a schimbat radical în urma rugăciunilor lacute pentru mine.
Văzând că am supravieţuit în urma rugăciunilor lor pline de ardoare, cei care nu obişnuiseră să se roage până atunci au

declarat că acest eveniment le-a schimbat viaţa. Foarte mulţi oameni - din Cottonwood, Arizona, şi până în Buffalo, New York - au auzit povestea mea la a doua, a treia şi a patra mână. în următorii trei ani, foarte mulţi dintre ei au venit şi mi-au spus: „Te-am văzut într-un interviu video. Te-am admirat foarte mult! M-am rugat pentru tine." Alţii au ascultat una din casetele audio cu mărturia mea, distribuite de biserică. Şi aceştia mi-au spus: „Nu ştii ce înseamnă acest lucru. Dumnezeu a ascull;il rugăciunile *noastre.* Suntem atât de fericiţi că ai supravieţuit."
Pentru mulţi oameni, eu sunt mai degrabă un simbol decât un individ. înainte de orice altceva, eu reprezint răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile oamenilor. Mulţi oameni îşi aduc aminte de serviciul meu în cadrul Bisericii South Park, poate chiar şi de mesajele pe care le-am predicat, dar cei mai mulţi îşi amintesc doar faptul că s-au rugat cu ardoare lui Dumnezeu şi acesta le-a răspuns la rugăciuni. Ei s-au rugat pentru supravieţuirea mea, iar eu am supravieţuit. Toată această transformare în conştiinţa oamenilor mă depăşeşte cu mult.
Pe de altă parte, înclin să cred că reprezint un simbol al răspunsului divin la multe din întrebările pe care şi le pun oamenii şi la care primesc rareori răspuns. De când am începui să povestesc despre experienţa mea în Rai, un număr uriaş de oameni au venit la mine şi m-au întrebat: „Chiar este real Raiul? Cum arată acesta?" Mulţi mi-au adresat întrebări specifice legate de imnurile de slavă sau de străzile din aur. De regulă, mulţi dintre ei fac referire la despărţirea recentă de o persoană dragă. Simplul fapt că am ajuns în Rai, după care m-am întors pe Pământ şi pot să le povestesc oamenilor despre experienţa mea, îi alină pe mulţi. Procesul nu încetează să mă uimească.
Alţii îmi examinează rănile şi spun: „Tu eşti un miracol în viaţă. Simplul fapt că ai supravieţuit după toate prin câte ai trecut reprezintă un miracol în sine."

12

DESCHIDEREA

Căci ştim că dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veşnică, nefacută de mână. Şi într-adevăr, gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm cu locuinţa noastră din cer, negreşit, dacă atunci când vom fi îmbrăcaţi, vom fi găsiţi dezbrăcaţi. Chiar în cortul acesta, deci, gemem apăsaţi; nu pentru că dorim să fim dezbrăcaţi, ci să fim îmbrăcaţi, pentru ca ce este muritor să fie înghiţit de viaţă.
2 Corinteni 5:1-4
Dumnezeu s-a folosit de prietenul meu, David Genţi Ies, ca de un instrument pentru a mă menţine în viaţă, iar eu îi sunt recunoscător. El s-a folosit apoi din nou de David, la doi ani de la accident.
Până atunci nu am vorbit niciodată cu cineva despre experienţa mea celestă. I-am povestit doar Evei ce s-a întâmplat, la modul general, dar încheiam de fiecare dată conversaţia înainte ca aceasta să îmi poată pune întrebări. De aceea, ea a înţeles tacit că această experienţă era prea intimă pentru mine şi nu a insistat. Spre marele ei merit, nu a făcut niciodată presiuni asupra mea pentru a-i povesti mai multe.

Nu se pune problema că doream să ascund ceva de Eva, Pur şi simplu nu puteam vorbi despre experienţa mea. Uneori mi se părea că aceasta a fost prea sacră şi că dacă aş fi încercat să o descriu în cuvinte, aş fi pângărit-o.
La circa un an şi jumătate după externarea mea din spital, David a venit în zona Houstonului pentru un seminar teologic de weekend. El s-a folosit de acest prilej pentru a mă vizitii acasă şi pentru a petrece ceva timp împreună cu mine.
Când l-am văzut, mi-am adus instantaneu aminte de perioada în care mă aflam la reanimare şi în care i-am spus c;l nu mai pot continua. Acela a fost momentul de cumpănă în care David mi-a spus că el şi prietenii lui vor prelua controlul asupra procesului meu de vindecare, rugându-se pentru mine. I-am

mulţumit din nou cu această ocazie pentru prietenia lui şi pentru ardoarea rugăciunilor sale.
„Cum te simţi acum?" m-a întrebat el. „încă mai am dureri, i-am răspuns eu. Acestea nu încetează nicio clipă, dar nu acest lucru mă deranjează cel mai tare." „Dar ce anume te deranjează?"
„Faptul că nu ştiu încotro mă îndrept. Nu am o direcţie clară în ceea ce priveşte viitorul meu."
David m-a ascultat cu răbdare, în timp ce eu îi povesteam câte lucruri aş fi vrut să fac, dar nu puteam. I-am spus că nu eram sigur că Dumnezeu îşi doreşte ca eu să continui să predic la Biserica South Park. Mă simţeam iubit şi util acolo, dar nu mai eram sigur că aceasta era menirea mea.
M-a ascultat multă vreme, după care m-a întrebat cu blândeţe: „Ce ai învăţat în urma accidentului şi a lungului proces de recuperare prin care ai trecut?"
l-am vorbit timp de trei sau patru minute, îndeosebi despre deschiderea mea în faţa celorlalţi oameni, pe care i-am lăsat să mă ajute. După care am spus subit: „Dar dincolo de toată această suferinţă, am învăţat că Raiul este real."
David şi-a ridicat întrebător sprâncenele: „Ce vrei să spui?"

:
DESCHIDEREA
Foarte ezitant, i-am împărtăşit o mică parte din experienţa mea celestă. „Spune-mi mai multe", mi-a cerut el. Nu mi s-a părut nicio clipă că încerca să îmi forţeze în vreun fel mâna; pur *şi* simplu era prietenul meu şi dorea să ştie. De altfel, aveam convingerea că dacă îi pot vorbi unei fiinţe umane despre experienţa mea, aceasta era David, unul dintre puţinii oameni care ar li putut înţelege.
„Ştii, am murit în timpul acelui accident. în următorul moment, m-am trezit în Rai."
S-a aplecat către mine, şi deşi nu a spus nimic, i-am citit în priviri entuziasmul.
Cu cât îi povesteam mai multe, cu atât mai mare devenea entuziasmul său. înclin să cred că această stare de exuberanţă a lui David se datora în egală măsură confirmării mele legate de realitatea Raiului şi uşurării pe care o simţea la gândul că nu am trecut degeaba prin acest coşmar interminabil.
După ce am terminat de relatat povestea mea, David a păstrat o vreme tăcerea. în cameră domnea liniştea şi o stare de pace profundă. Prietenia care ne lega era atât de mare încât niciunul dintre noi nu simţeam nevoia să umple această tăcere cu cuvinte.
în cele din urmă, David a dat din cap şi a spus: „De ce nu ai spus niciodată nimic?"
„Din două motive: pe de o parte, dacă m-aş apuca să le spun oamenilor că am fost în Rai, aceştia m-ar considera nebun."
„Ce te face să crezi acest lucru? Eu te-am ascultat şi nu te
consider deloc nebun."
„Pe de altă parte, am continuat eu, întrerupându-1, nu doresc să evoc foarte des acea experienţă. Pur şi simplu, a fost prea intimă, prea personală. Nici măcar eu nu am înţeles-o pe deplin. Nu se pune problema că nu doresc să le-o împărtăşesc oamenilor, dar nu cred că pot face acest lucru."
„De ce crezi că ţi-a fost dat să experimentezi Raiul dacă nu pentru a le vorbi oamenilor despre acest lucru?"

„Nu cred că trebuie să răspund la această întrebare." „De ce?"
„Există o altă întrebare, care m-a preocupat mult mai mult de-a lungul timpului: de ce mi-a fost dat să experimentez Raiul numai pentru ca apoi această experienţă să îmi fie răpită?" **Dupj** toate aceste luni de durere refulată, aceasta a ieşit subit la suprafaţă. „De ce a trebuit să trec prin toată această experienţă? Am văzut slava şi frumuseţea Raiului şi aceasta a fost experienţa cea mai intensă şi cea mai copleşitoare din viaţa mea. După care am fost nevoit să mă întorc pe Pământ. Pentru ce? Pentru actuala mea viaţă!?" Am arătat către braţul şi către piciorul meu. „Ascultă, am trecut printr-un accident care mi-a curmat viaţa. Am ajuns imediat în Rai, iar acesta s-a dovedit a fi mai sublim decât tot ce mi-aş fi imaginat vreodată. De-abia am apucat să mă familiarizez puţin cu el că mi-a fost luat şi m-ara trezit din nou în această viaţă, cu singura diferenţă că aceasta s-a transformat într-un coşmar. Corpul meu este o ruină. Durerile nu îmi trec niciodată. Practic, nu voi mai fi niciodată puternic şi sănătos. Sincer să fiu, toată această poveste mi se pare plină de cruzime!" David m-a privit în ochi, după care m-a întrebat: „De ce crezi că ai trecut prin această experienţă dacă nu pentru a o împărtăşi oamenilor?"
„Aşa cum spuneam, nu trebuie să răspund la această întrebare."
„Nu crezi că Dumnezeu te-a luat în Rai şi te-a trimis înapoi pe Pământ numai pentru a povesti ce ţi s-a

întâmplat? Nu îţi dai seama cât de încurajaţi s-ar simţi oamenii dacă ar auzi povestea ta?"
Cuvintele lui m-au şocat. Din nou, s-a dovedit că m-am gândit numai la mine, nu şi la cei din jur. Am încercat să îi explic ce simţeam, ba chiar să îmi explic mie însumi acest lucru. Am izbucnit în lacrimi, dar nu mi-a fost ruşine.
Am discutat acest subiect cu David timp de 20 de minute. David m-a mustrat, şi deşi ştiam că are dreptate, tot nu mă sim- ' (cam confortabil la gândul de a-mi împărtăşi experienţa cu alţii.

în cele din urmă, David mi-a spus: „Aş dori să facem o înţelegere."
„Ce înţelegere?"
„E simplu: alege doi oameni în care ai încredere. Poves-teşte-le puţin din experienţa ta şi aşteaptă reacţia lor." Mi-a explicat în continuare că dacă aceşti oameni vor considera că sunt nebun sau că am avut halucinaţii, atunci nu va mai trebui să îmi relatez niciodată povestea.
„în schimb, dacă se vor bucura şi dacă te vor ruga să le spui mai multe, aş dori să consideri acest lucru un semn că Dumnezeu doreşte ca tu să le povesteşti oamenilor de cele 90 de minute pe care le-ai petrecut în Rai."
După ce am reflectat cu atenţie asupra propunerii lui, am acceptat-o. „Cred că pot face acest lucru."
„Când?"
„îţi promit că va fi foarte curând." „Foarte curând, da?" „Bine, îţi promit că nu voi amâna." David s-a rugat pentru mine, şi în timp ce îl ascultam, am simţit cum asupra mea coboară o stare de certitudine. Nu mai era vorba de o alegere personală, ci de o obligaţie de a le vorbi oamenilor. Mi-am propus însă să fac acest lucru aşa cum voi considera eu de cuviinţă.
Mai întâi de toate, am ales două persoane în care aveam încredere. Am vorbit apoi şi cu alţi oameni, dar am avut întotdeauna grijă ca la aceste discuţii să nu mai participe şi alte persoane. De fiecare dată, aşteptam până când venea vorba de sănătatea mea, după care făceam o remarcă în trecere, de genul: „Ştii, în ziua accidentului am murit şi m-am trezit în Rai."
Reacţia oamenilor era de fiecare dată aceeaşi: „Spune-mi mai multe." Chiar dacă nu rosteau întotdeauna aceste cuvinte, era evident că asta îşi doreau. Le puteam citi această dorinţă în priviri. Nimeni nu mi-a pus vreodată la îndoială starea de sănătate mintală şi nimeni nu a fost de părere că am avut halucinaţii.

„Trebuie să le povesteşti oamenilor despre aceaslil experienţă", mi-a spus prima persoană căreia i-am împărtăşit istoria mea.
„Această experienţă nu ţi-a fost dată numai pentru tine, mi-a spus şi cel de-al doilea prieten. Ţi-a fost dată pentru noi toţi, inclusiv pentru mine personal."
Ascultându-i, m-am trezit în aceeaşi situaţie în care am fost în spital, când Jay m-a mustrat. Atunci mi-am dat seama câ eram egoist nelăsându-i pe oameni să mă ajute. De această data dădeam dovadă de egoism nepovestindu-le oamenilor experienţa mea.
„Bine, voi începe să vorbesc despre păţania mea", mi-am promis mie însumi.
De vreme ce toată lumea ştia de povestea tragicului meu accident auto, m-am folosit de această ocazie ca de un pretexl pentru a relata experienţa pe care am trăit-o în Rai, la început cu foarte multă precauţie. Văzând reacţia deschisă a oamenilor, am căpătat din ce în ce mai multă încredere şi am început să îmi povestesc mai frecvent experienţa.
Doresc să menţionez că deşi eram conştient că făceam ceea ce trebuie, nu mi-a fost deloc uşor. Chiar şi astăzi, foarte mulţi ani mai târziu, îmi vine încă foarte greu să povestesc despre experienţele mele extrem de personale. Nu îmi reiate/ experienţa celestă decât dacă oamenii îşi exprimă dorinţa de a afla mai multe în legătură cu ea şi numai dacă simt că suni sinceri. în caz contrar, prefer să nu spun nimic.
Acesta a fost unul din motivele pentru care mi-a luai atâţia ani până când m-am decis să scriu această carte. Nu mi-am dorit nicio clipă ca urcarea mea la Rai şi coborârea mea înapoi pe Pământ să fie unicul motiv pentru care trăiesc Dimpotrivă, experienţa a fost atât de intimă încât evocarea ei repetată mă face de fiecare dată să mă simt la fel de ne confortabil.
La ora actuală, vorbesc despre experienţa mea atât public cât şi în discuţii individuale. Am început să scriu această carte

deoarece povestea mea pare să îi intereseze foarte mult pe oameni, din diferite motive. Spre exemplu, ori de câte ori mă ndresez unei mulţimi mai mari de oameni, întotdeauna se găseşte cineva care a pierdut recent o fiinţă dragă şi care doreşte să primească asigurări că aceasta nu a dispărut pentru totdeauna.
Atunci când îmi termin discursul, întotdeauna rămân uimit să văd ce coadă lungă se formează în faţa mea, alcătuită din oameni care doresc să mi se adreseze. Majoritatea lor au lacrimi în ochi şi multă durere întipărită pe faţă. De aceea, mă simt extrem de recunoscător pentru uşurarea pe care pot să le-o transmit.
între timp am acceptat faptul că povestea mea le aduce oamenilor foarte multă mângâiere, dar trebuie să recunosc că dacă David nu m-ar fi împins de la spate, nu aş fi făcut niciodată acest lucru.
La ora actuală îi sunt profund recunoscător lui David pentru ceea ce a făcut, întrucât am văzut efectele pe care le are povestea mea asupra oamenilor, nu doar în timpul slujbelor, ci si la înmormântări. De fapt, experienţa mea mi-a schimbat foarte mult perspectiva asupra vieţii, inclusiv predicile pe care le rostesc în timpul ceremoniilor funerare. La ora actuală le pot vorbi cu multă autoritate oamenilor despre ascensiunea în Rai, (inând cont chiar de experienţa mea directă.
în afara experienţei miraculoase prin care am trecut, călătoria mea în Rai mi-a oferit patru certitudini: în primul rând, la ora actuală sunt absolut convins că Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre. La urma urmelor, acesta este unicul motiv pentru care sunt în viaţă. în al doilea rând, am astăzi convingerea de nestrămutat că Dumnezeu continuă să facă miracole. Foarte mulţi oameni citesc despre miracolele din Biblie, dar îşi spun: *„Astfel de lucruri se petreceau doar în timpurile biblice".* Eu sunt convins astăzi că Dumnezeu continuă să facă foarte multe miracole. Eu însumi sunt un astfel de miracol ambulant.
în al treilea rând, îmi doresc ca numărul celor care vor ajunge în Rai să fie cât mai mare. Am crezut întotdeauna în

teologia creştină care afirmă că Raiul este real şi că în el voi ajunge oamenii lui Dumnezeu. Dat fiind că am fost eu însumi acolo, simt că am o responsabilitate mai mare ca oricând să Io împărtăşesc cât mai clar acest lucru oamenilor. îmi doresc nu doar ca oamenii să ajungă în Rai, dar şi să îşi deschidă inimile astfel încât să fie siguri că vor ajunge acolo atunci când vor muri
M-am gândit de multe ori la oamenii care sunt ucişi pe autostrăzi. Există preoţi şi pastori care se folosesc de astfel de evenimente pentru a-i speria pe oameni, manipulându-i astfel s,i creadă în Iisus Christos. Din cauza experienţei mele, eu con sider că astfel de accidente ne pot curma oricând viaţa, şi nu mi-ar plăcea să ştiu că cineva moare fără să fi crezut mai întâi în Iisus Hristos.
în sfârşit, am vorbit odată cu David Onerecker despre ceea ce simt. Acesta mi-a spus că înţelege perfect. I-am spus atunci: „îţi mulţumesc din nou, David, pentru că mi-ai salvai viaţa. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns pentru credinţa de care ai dat dovadă în acea zi ploioasă".
„Oricine ar fi făcut acelaşi lucru în locul meu", mi-a răspuns el, lăcrimând.
„Nu am spus asta ca să te supăr, am adăugat imediat, îngrijorat că am spus ceva greşit. Acesta este ultimul lucru **din** lume pe care mi l-aş dori."
„Nu de aceea plâng", mi-a spus el.
Au trecut câteva minute bune până când a reuşit să se adune.
„Atunci de ce plângi?" l-am întrebat eu.
„Mi-am amintit de momentul în care am ajuns la locul accidentului şi l-am întrebat pe ofiţerul de poliţie dacă mă pol ruga pentru tine. M-am gândit atunci că orice creştin ar face acelaşi lucru. Deşi ofiţerul mi-a spus că ai murit, am ştiut atunci că trebuie să mă rog pentru tine. Nu mă puteam gândi decât la faptul că eşti rănit şi la dorinţa mea de a face să te simţi **mai** bine. Nu am făcut nimic neobişnuit."
„Ba da, ai făcut. Când ofiţerul ţi-a spus că am murit..."

„Ascultă-mă, Don. Dacă ai vedea un copil alergând pe .nadă, ai sări imediat să îl salvezi. Aceasta este natura umană. Noi încercăm întotdeauna să apărăm viaţa, iar eu aş face acelaşi lucru pentru oricine altcineva, dacă aş avea ocazia. La fel ai Tace şi tu, sunt convins."

Stăteam de vorbă într-un restaurant. Dick a făcut o pauză .1 a privit înjur.
„Şi totuşi, noi stăm aici, în acest loc, înconjuraţi de oameni, din care foarte mulţi vor ajunge în iad, şi nu le spunem nimic despre viaţa eternă. Ceva nu este în regulă cu noi."
„Ai perfectă dreptate, i-am răspuns. Noi dorim întotdeauna să salvăm pe cineva atunci când trece printr-o criză vizibilă, **dar** nu ţinem cont de criza spirituală prin care trec majoritatea oamenilor şi nu facem nimic pentru a-i salva din ea."
„De aceea plângeam mai devreme. îmi plângeam propria **tăcere,** teama de a le vorbi oamenilor."
Dick mi-a spus atunci, şi mi-a repetat mai târziu, că ascultarea experienţei mele şi cunoaşterea rolului pe care 1-a Iiicat el în readucerea mea pe Pământ l-au ajutat să se elibereze. De atunci, a început să vorbească despre Iisus Christos cu o îndrăzneală pe care nu a avut-o niciodată până atunci.
116
117

13

STRÂNGEREA MÂINII

El este Dumnezeul tău, El este lauda ta, Cel care a făcut în mijlocul tău aceste lucruri mari şi grozave pe care le-au văzut ochii tăi."
Deuteronom 10:21
M-am simţit privilegiat să îmi pot relata povestea în biserica lui Dick, Klein First Baptist, la un an şi ceva după producerea accidentului. La acest moment au participat soţia acestuia, Anita, şi întreaga mea familie. La acea vreme purtam cârje, aşa că doi oameni au fost nevoiţi să mă urce pe platforma pe care era situat amvonul.
Le-am povestit atunci tuturor despre accidentul meu şi despre rolul pe care 1-a jucat Dick atunci. „Am convingerea că sunt astăzi în viaţă numai pentru că Dick s-a rugat pentru mine şi m-a readus pe Pământ prin puterea rugăciunii sale. în primul moment în care am redevenit conştient, mi-am dat seama că îngân versurile imnului „Ce prieten avem în Iisus", dar şi că cineva mă ţine strâns de mână. Era mâna lui Dick."
119

I.
90 DE MINUTE ÎN RAI
După slujba de dimineaţă, ne-am dus împreună să luăn prânzul la un restaurant chinezesc. Anita stătea chiar în lii(u mea. îmi amintesc şi astăzi cât de delicioasă a fost supa *wonton,* dar şi cât de încântătoare au fost clipele petrecute alături ele aceşti prieteni dragi.
în timpul unei pauze în conversaţie, Anita s-a apleci peste masă şi mi-a spus în şoaptă: „Apreciez tot ce ai spus m această dimineaţă."
„îţi mulţumesc."
„Aş dori însă să corectez ceva din ceea ce ai spus 1 mesajul tău."
„Chiar?" Cuvintele ei m-au şocat. „Am încercat să reiate/ cât mai exact ceea ce mi s-a întâmplat atunci. Nu am avut nicio clipă intenţia să exagerez cu ceva. Ce anume spuneai că a fbsl incorect în cuvintele mele?"
„Ai povestit că Dick a intrat în maşină, alături de tine şi că s-a rugat pentru tine în timp ce te ţinea de mână."
„Da. îmi amintesc foarte bine că aşa s-au întâmpla! lucrurile. Sunt foarte multe alte lucruri pe care nu mi le adm aminte (în discursul de dimineaţă, am recunoscut că o parte din informaţiile pe care Ie relatam nu mi le aminteam personal, < i îmi fuseseră povestite ulterior), dar dacă sunt absolut sigur *i*\^ ceva, acesta este că Dick se afla în maşină alături de mine şi i .1 mă ţinea de mână."
„Este adevărat. Dick s-a urcat într-adevăr în maşina In şi s-a rugat pentru tine, dar Don, nu te-a ţinut

nicio clipă de mână!"
„Şi totuşi, îmi amintesc clar că mă ţinea de mână." „Acest lucru nu s-a întâmplat. De altfel, ar fi fost imposi bil la nivel fizic."
„Bine, dar îmi amintesc atât de clar. Este una dintre cele mai vii amintiri pe care le am..."
„Gândeşte-te puţin. Dick a intrat în partea din spate a maşinii tale şi ţi-a pus mâna pe *umăr.* Tu erai aplecat în faţă, iai braţul stâng abia dacă îţi mai atârna de corp."

„Aşa este."
„Dick mi-a spus că erai căzut pe o parte, către scaunul lateral."
Mi-am închis ochii şi am vizualizat din nou scena. Aşa era.
„Mâna ta dreaptă era căzută pe podea. Deşi prelata acoperea maşina, scena era suficient de luminată pentru ca Dick să îţi vadă mâna. Ar fi fost imposibil ca el să te prindă de ea."
„Bine... dar..."
„Sunt de acord că cineva te ţinea de mână, Don, dar nu era Dick."
„Dacă nu era mâna lui Dick, atunci a cui era?"
Anita mi-a zâmbit şi mi-a spus: „Cred că ştii foarte bine."
Mi-am pus jos lingura şi am privit-o năuc pentru câteva clipe. Nu aveam nicio îndoială că cineva m-a ţinut atunci de mână. Apoi am înţeles. „Cred că ştii foarte bine."
Mi-am amintit imediat de versetul biblic din Scrisoarea către Evrei legat de îngerii care ne ajută şi de care nu suntem conştienţi. Mi-am amintit apoi şi de alte incidente care nu puteau avea decât o explicaţie spirituală. Spre exemplu, de multe ori când mă aflam la spital în mijlocul nopţii, mă simţeam îngrozitor de rău. Nu vedeam şi nu auzeam pe nimeni, dar simţeam atunci o prezenţă, a unei fiinţe care mă susţinea şi mă încuraja. Nici despre aceste experienţe nu am vorbit nimănui. Dat fiind că nu mi le puteam explica eu însumi, am pornit de la premisa că nimeni altcineva nu le va înţelege. Acesta a fost un alt miracol pe care l-am trăit, şi pe care nu l-aş fi înţeles niciodată dacă Anita nu m-ar fi corectat în acea zi.
La cinci ani după accident, am apărut împreună cu Dick la emisiunea lui Pat Robertson, *Clubul celor 700.* O echipă de televiziune a venit în Texas şi a refăcut scena accidentului, după care mi-a cerut să vorbesc despre vizita mea la porţile Raiului, în următorii doi ani, emisiunea *Clubul celor 700* a difuzat de foarte multe ori în reluare acest interviu.
Printr-o ironie a sorţii, Dick a murit în urma unui atac cardiac în anul 2001. Am fost întristat să aud de trecerea lui în

lumea celor drepţi, dar m-am bucurat să ştiu că acum se află în Rai. Dick mi-a salvat viaţa, iar Dumnezeu 1-a luat în Ral înaintea mea. Sunt fericit că a apucat să mă audă povestind de călătoria mea înainte de a o face pe a lui.
După discuţia pe care am avut-o cu Anita la un an şi ceva de la data accidentului meu, am rămas mai convins ca niciodată că Dumnezeu m-a readus pe Pământ cu un scop. îngerul caro m-a ţinut de mână în momentul revenirii mele pe Pământ a fosl maniera lui Dumnezeu de a-mi spune că se află alături de mine şi că nu-mi va da drumul nicio clipă, oricât de grea ar devcm viaţa pentru mine.
Chiar dacă nu simt această mână în fiecare zi, suni conştient că ea mă susţine clipă de clipă.

14

NOUA NORMALITATE

Dar te voi vindeca şi îţi voi lega rănile, zice Domnul. Căci ei te numesc „Cel alungat", „Sionul acela de care nimănui nu-i pasă."
Ieremia 30:17

C^n viaţa noastră apar adeseori lucruri care ne întrerup ritmul I normal şi în urma cărora nu ne mai putem reveni niciodată. l^Asta este viaţa.
Natura umană are tendinţa să încerce să revină la ceea ce şl ie şi să reia firul lucrurilor de unde s-a întrerupt acesta. Dacă im fi înţelepţi, noi nu am mai încerca să ne întoarcem în trecut (de altfel, nici nu am putea). Cel mai bine este să uităm de vechea noastră normalitate şi să ne adaptăm la cea nouă.
Personal, am pierdut foarte mult timp amintindu-mi cum **era** pe vremea când eram sănătos şi nu aveam niciun handicap lizic. Deşi mă raportam tot timpul la viaţa pe care *ar fi trebuit* să o am, în sinea mea ştiam că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte. Trebuia să mă adaptez şi să-mi accept handicapul, considerându-1 parte integrantă din noua mea normalitate.
Când eram copil, obişnuiam să stau pe covorul maroniu al bunicilor mei şi să îi ascult vorbind de zilele bune de altădată.
123

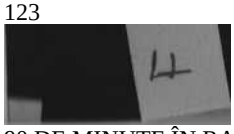

90 DE MINUTE ÎN RAI
După ce le ascultam poveştile, mă gândeam întotdeauna **cil** *„Acele zile nu au fost chiar atât de bune",* sau cel puţin ct poveştile pe care şi le aminteau nu erau chiar atât de grozav* Cine ştie? Poate că pentru ei chiar erau zilele bune de altădai.i sau poate că au uitat între timp aspectele lor negative. Cred ci nu există om care să nu îşi dorească la un moment dat al vieţii sale să se întoarcă la o perioadă când lucrurile erau mai simpli', mai echilibrate şi mai fericite pentru el. Chiar dacă nimeni nu si mai poate întoarce în trecut, acest lucru nu ne împiedic;! sil visăm cu ochii deschişi la aceste timpuri.
Când aveam 20 de ani şi eram disc-jockey, puneam ***m*** multe ori melodii vechi, iar oamenii mai vârstnici care veneau la petrecerile noastre comentau afirmând că muzica suna mul bine altădată. Realitatea este că şi altădată existau melodii buni[1] şi melodii proaste, dar amintirea celor proaste se estompea/A gradat din mintea noastră. Nimeni nu mi-a cerut vreodată să pun melodii proaste de altădată. Melodiile bune fac ca trecutul sA pară mai grozav decât a fost în realitate, sau ca şi cum întreaga muzică din acele timpuri era bună. în realitate, şi acum 30 sau 50 de ani a existat foarte multă muzică de proastă calitate. 1 ti fel se petrec lucrurile şi cu celelalte experienţe ale noastre. Nm avem tendinţa să le uităm pe cele negative şi să ni le aducem aminte doar pe cele pozitive. De fapt, amintirile noastre suni selective, la fel ca şi cele pe care le-am uitat.
După ce am înţeles toate aceste lucruri, m-am decis să nu îmi mai evoc trecutul. Indiferent cât de mult l-aş fi ideali/;ii acea parte a vieţii mele era încheiată, iar eu nu voi mai li niciodată perfect sănătos sau puternic. Singurul lucru care îmi mai rămânea de făcut era să îmi descopăr o normalitate nouă.
„Da, mi-am spus eu, există lucruri pe care nu le voi mai putea face niciodată. Oricât de mult mi-ar displăcea acest lucru aceasta este situaţia şi nu o voi putea schimba niciodată. Cu cât mă voi împăca mai repede cu ea, cu atât mai rapid îmi voi rega si pacea interioară, bucurându-mă de noua mea normalitate." Să îţi dau un exemplu:
124
NOUA NORMALITATE
La începutul anului 2000, am plecat în excursie cu un **grup** de elevi de liceu la schi, în Colorado. Schiul a fost întotdeauna unul din sporturile mele preferate. Fiind incapabil să mai schiez, am rămas la baza pârtiei, într-un club, şi i-am privit pe fereastră pe copii schiind. M-am simţit atunci cuprins de tristeţe şi m-am gândit: *„Mare greşeală am făcut! Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici. "* Oricât de fericit aş fi fost pentru copii, nu puteam decât să îmi deplâng incapacitatea de a mai schia vreodată.
Mi-am adus aminte cu această ocazie de o mie şi unul de alte lucruri pe care nu le voi mai putea face niciodată. Când **eram** pastor practicant, majoritatea adulţilor mă aşteptau la uşa bisericii după fiecare slujbă şi îmi spuneau: „Mi-a plăcut predica. Excelent serviciu!"
în schimb, copiii aveau un cu totul alt tip de compor-lament. Ei îmi aduceau desene colorate pe care le-au făcut pentru mine. înainte de accident, îmi plăceau la nebunie momentele când copiii mă înconjurau. îngenuncheam printre ei şi vorbeam cu ei. După recuperare, nu am mai putut să mă las pe vine, aşa că eram nevoit să le privesc de sus feţele zâmbitoare şi să le spun: „Mulţumesc. îmi pace acest desen. Este foarte frumos".
Tot ce mai puteam să fac era să vorbesc cu ei. Poate că ţi se pare o schimbare minoră, dar pentru mine a contat foarte mult. Nu mă voi mai putea lăsa niciodată pe vine. Nu voi mai putea îngenunchea niciodată astfel încât să stau la nivelul copiilor.

Sau, iată un alt exemplu aparent banal: atunci când intru cu maşina într-un restaurant cu servire afară, nu pot să îmi întind niciodată mâna stângă ca să îmi primesc restul. Tot ce pot face este să mă forţez să îmi scot mâna dreaptă, adoptând o poziţie extrem de nefirească, ce atrage de altfel privirile curioase ale oamenilor.
Deşi aceste exemple nu par deloc dramatice, ele îmi reamintesc de fiecare dată cât de multe lucruri banale ne pot fi luate subit şi pentru totdeauna, schimbându-ne de-a pururi viaţa.

în timpul spitalizării mele de lungă durată, cineva mi-;i dat să citesc un articol dintr-o revistă referitor la un tânăr caic şi-a pierdut vederea. Din această cauză, el a intrat într-o stare ilr depresie profundă. A devenit atât de demoralizat, încâl un prieten care ţinea sincer la el i-a spus: „Trebuie neapărat să ui(i ce ţi s-a întâmplat."
Am făcut atunci o pauză din lectură şi m-am gândit: „ *Da, îmi sună foarte familiar. "* Articolul continua cu instrucţiunile pj care i le-a dat prietenul pentru a-1 ajuta să se obişnuiască cil ideea noii sale realităţi: „Aş vrea să faci o listă cu toate lucrurile pe care le mai poţi face."
„Cum crezi că aş putea să fac această listă?" 1-a întreb;ii mânios tânărul orb pe prietenul său.
„Te rog, fă acest lucru pentru mine, i-a răspuns prietenul. Ştiu că nu mai poţi scrie, dar o poţi înregistra cu uşurinţă pe un reportofon. Fă aşadar o listă cu toate lucrurile pe care le mai poţi face, inclusiv cele mai simple dintre ele, cum ar fi: ‚încâ mai pot să miros florile.' Fă o listă cât mai cuprinzătoare poţi. Când ai terminat, aş dori să ascult şi eu această listă."
Tânărul orb a fost de acord şi a întocmit lista. Nu ştiu ci timp a trecut, dar când prietenul său s-a întors la el, tânărul era radios şi împăcat.
„Pari să fii într-o formă mult mai bună decât ultima daţii când te-am văzut", i-a spus prietenul.
„Chiar sunt, iar acest lucru se datorează faptului că ani lucrat la lista mea."
„Câte lucruri ai trecut pe listă?"
„Peste o mie."
„Fantastic!"
„Unele dintre ele sunt foarte simple. Niciunul nu este cu adevărat măreţ, dar totuşi sunt peste o mie de lucruri pe care le mai pot face."
Schimbarea stării de spirit a orbului era atât de evidentă încât prietenul său 1-a întrebat: „Ce anume te-a tăcut să îţi schimbi atât de radical starea de spirit?"

„M-am decis să fac toate lucrurile pe care le pot face. Cu i/ât m-am gândit mai mult la acest lucru, cu atât mai puţine limite mi-am găsit. Există mii de lucruri pe care le pot face, aşa Că intenţionez să le fac pentru tot restul zilelor."
După ce am citit acel articol, m-am gândit: *„Exact de acest lucru am nevoie şi eu: să nu mă mai lamentez şi să nu îmi mai aduc aminte de lucrurile pe care le făceam în trecut şi pe care nu le mai pot face. Cel mai bine este să îmi dau seama ce anume pot face acum, nu doar pentru a sărbători acest lucru, dar şi pentru a realiza faptul că nu sunt o fiinţă neajutorată. "*
în timp ce am continuat să reflectez la această idee, mi-am dat seama că puteam face mai multe lucruri decât aş fi crezut iniţial. Până atunci mă focalizasem atât de intens asupra pierderilor mele încât am uitat complet de ceea ce îmi rămăsese. Mai mult, mi-am dat seama că aveam acum oportunităţi pe care nu le-aş fi încercat niciodată dacă nu m-aş fi aflat în actuala situaţie.
în articol, tânărul orb a mai spus ceva: „Nu mă voi mai gândi la ceea ce nu pot face. Voi face în schimb tot ceea ce pot face bine." Părea atât de evident.
Cu siguranţă, am citit articolul la momentul potrivit, întrucât aceste cuvinte mi s-au părut incredibil de profunde. Dumnezeu mi-a transmis mesajul de care aveam nevoie la momentul cel mai oportun. A fost una din acele revelaţii care m-au făcut să îmi spun: „Trebuie să îmi continui viaţa. Voi folosi ceea ce am la maxim."

„Nu mai am foarte mult timp la dispoziţie, mi-am spus, dar acest lucru este valabil pentru toată lumea. " Recunosc că sunt ceva mai conştient de timp decât majoritatea oamenilor, din două motive: pe de o parte, am pierdut o bună parte din viaţa mea din cauza accidentului. De altfel, eu ştiu foarte bine că perioada pe care ne este dat să o petrecem pe Pământ este limitată. Multe din imnurile de altădată au dreptate atunci când spun că suntem ca nişte trecători străini în această lume. Cu toţii cunoaştem astfel de afirmaţii făcute în Biblie şi în alte cărţi

spirituale, dar puţini dintre noi le realizăm efectiv, aşa cum s-J întâmplat în cazul meu, în urma acelui apel la trezire.

Ştiu, de asemenea, că cei dragi continuă să mă aştepte la poarta Raiului. Sunt zile în care de-abia aştept să mă întorc la ei.

în sfârşit, îmi dau seama că trebuie să aştept până **câfll** Dumnezeu va decide să mă ia înapoi la el.

Aşa cum spuneam, cât timp eram în spital, membru bisericii South Park mi-au ajutat familia să se mute într-o **altă** casă. înainte am locuit într-un orăşel numit Friendstown, la circa zece mile de biserică. Ne-am dorit o casă mai aproape do biserică, dar nu am găsit niciuna. Când eu eram la spital, liderii bisericii au găsit o astfel de casă, au închiriat-o, au ambalai mobilierul şi l-au mutat în noua casă. De aceea, când am fost externat din spital, am ajuns într-o casă pe care nu o văzusem niciodată. Când am fost coborât din ambulanţă şi mutat în palul meu de spital, ra-ara uitat mai bine la casa în care am ajuns.

M-am obişnuit în scurt timp cu noul mediu, cu atât mai mult cu cât o vreme nu am putut vedea decât sufrageria casei, în care mi-a fost instalat patul de spital.

Dintr-un anumit punct de vedere, mutarea în noua casă închiriată a fost mai dificilă pentru familia mea decât pentru mine. îmi dădeam seama la câte ajustări am supus-o pe soţia mea, Eva. Aceasta aproape că şi-a pierdut slujba din cauză că **a** depăşit numărul zilelor libere la care avea dreptul (de concediu, de boală şi pentru motive personale). Alţi colegi i-au donat zilele de concediu medical la care aveau dreptul, numai ca **să** poată sta alături de mine la spital. în cele din urmă, ea a epuizat şi aceste zile şi a fost nevoită să se întoarcă la slujbă. Să nu uităm că la acea vreme ea reprezenta principala noastră sursă de venit.

Colegii Evei de la Şcoala Primară Louis Stevenson **din** Alvin au ajutat-o de multe ori, corectând lucrările elevilor ei, făcându-i planurile didactice şi ţinându-i locul la catedră atunci

l **find** pleca mai devreme de la şcoală pentru a veni să mă vadă la ipital. I-au făcut chiar mici daruri pentru copii, pentru ca aceştia .1 aibă un motiv de bucurie în fiecare zi. Au numit aceste daruri A utia cu surprize". Nu puţini au fost profesorii care au venit **leasă** la noi, la fel ca membrii bisericii mele, aducând de mân-i **are** şi contribuind la curăţenie. Dacă nu ar fi fost sprijinul lor şi ni bisericii, cu siguranţă Eva şi-ar fi pierdut slujba, la fel ca şi mine. Chiar şi în aceste condiţii, felul în care a reuşit să **lupravieţuiască** Eva şi copiii în primăvara anului 1989 rămâne un miracol în sine.

Odată, când Eva a încercat să afle prognoza medicală pe **termen** lung în ceea ce mă privea, o asistentă i-a răspuns: .Scumpo, nu trebuie să te preocupe acest lucru. La urma urmelor, tu nu eşti decât soţia lui."

Poate că nu era „decât o soţie", dar Eva a fost nevoită să preia controlul întregului nostru cămin, făcând tot ce era nece-**lar** în acesta pentru amândoi. Până atunci, eu fusesem cel care mă ocupasem de facturi, de conturile bancare, de asigurări şi de majoritatea problemelor familiale. După accident, Eva nu a avut de ales şi a fost nevoită să se descurce, şi trebuie să recunosc că I I acut-o cât se poate de bine. Ea şi-a descoperit chiar o putere şi o încredere în sine pe care nu şi le cunoscuse anterior. Dumnezeu a ajutat-o dăruindu-i înţelepciunea necesară pentru a se descurca cu toate noile sale sarcini. Mai mult, a învăţat să îşi păstreze calmul în timpul nesfârşitelor mele lamentări de-a lungul recuperării mele de lungă durată.

Biserica nu a încetat să îmi plătească salariul, dar ne-am dat seama că acest lucru era posibil pe viitor, întrucât eu nu mai lucram. Nu am discutat niciodată despre bani, dar am simţit întotdeauna o sabie care ne atârnă deasupra capetelor, întrucât oricând se putea întâmpla să nu îmi mai primesc salariul.

Când Statul Texas a fost găsit vinovat pentru accident, ludecătorul a stabilit despăgubirea la 250.000 de dolari. Această sumă a mers în totalitate la plata facturilor medicale, aşa că nu ne-am ales cu nimic de pe urma ei.

Ironia sorţii a făcut ca procurorul general al Statului Texas să îl apere pe şoferul camionului care m-a lovit, întruc;ii acesta era deţinut la o închisoare de stat. Cum s-ar spune, banii pe care i-am plătit ca un bun contribuabil s-au dus pe apărarea celui care a provocat accidentul. Uneori, ciudăţeniile vieţii pai insondabile...
NOUA NORMALITATE
în cele 105 zile cât am stat la spital, Eva a avut parte de 0 viaţă extrem de grea. Nu numai că şi-a asumat întreaga povară n căminului nostru, dar trebuia să se trezească în fiecare dinu neaţă la ora 6:00 pentru a face tot ce trebuia prin casă, după care se grăbea să ajungă la şcoală. De îndată ce termina orele, so grăbea să ajungă la căpătâiul meu, unde rămânea până la orele 10:30 în fiecare seară. în fiecare zi, ea a fost nevoită să facă faţa acestei rutine extrem de obositoare.
Una dintre cele mai grele încercări pentru ea a fost cum pararea unui microbuz pentru a înlocui maşina avariată de mine La vremea respectivă mă aflam deja acasă şi puteam să merg cu cadrul Ilizarov ataşat. Dacă doream să ajung însă în altă parte, aveam nevoie de un microbuz. Nimeni nu ştia la acea vreme cât timp va mai trece până când voi putea sta într-un automobil obişnuit.
Eva nu a cumpărat niciodată în viaţă o maşină, dar nu s-a plâns. S-a dus la un dealer, a încercat un microbuz, după care l-;i cumpărat şi 1-a adus acasă. „Am adus microbuzul", mi-a spus ea.
Eram foarte mândru de ea şi îi eram foarte recunoscător.
Am reînvăţat să conduc în acel microbuz. într-o zi, pe când ceilalţi membri ai familiei îl spălau, am ieşit afară cu Ilizarovul meu. în timp ce îi dădeam ocol, am observat că portiera şoferului era deschisă. M-am strecurat înăuntru, încercând să calculez **cât** mi-ar lua mie şi celor 15 kilograme de oţel inoxidabil pe care le purtam cu mine să stau în faţa volanului. Când nimeni nu se uita, m-am urcat pe scaun şi am pornit motorul. Ceilalţi membri ai **familiei** mele au rămas cu gura căscată.
Eva a venit în faţă şi m-a întrebat: „Ce faci?"

I-am zâmbit şi i-am răspuns: „Am de gând să conduc maşina!"
„Bine, dar nu poţi face acest lucru", mi-a răspuns ea, neîncrezătoare.
Ceva îmi spunea însă că deşi nu am condus de aproape un an, iar ultimul meu drum cu maşina s-a terminat într-o manieră catastrofală pentru mine, acum era momentul cel mai potrivit pentru a conduce din nou.
Am ieşit încet cu maşina şi am dat un ocol pe aleile din jurul casei. Nu am mers foarte mult, dar aceasta a fost o nouă piatră de temelie în procesul vindecării mele. Chiar dacă nu mă mai înnebunesc deloc după camioanele cu 18 roţi sau după podurile cu două benzi, cel puţin reuşesc să ajung acolo unde îmi propun.
Printre altele, Eva avea datoria să îmi programeze toate întâlnirile şi să aibă grijă să ajung la medicul meu de două ori pe săptămână. Trebuie să recunosc că nu am fost deloc un pacient comod. Dimpotrivă. Cu cât starea mea de sănătate se îmbunătăţea, cu atât mai solicitant deveneam (fără să-mi dau seama), iar Eva se dădea de ceasul morţii încercând să îmi facă pe plac (deşi trebuie să recunosc că se descurca de minune).
Drama era că mă simţeam extrem de nefericit, îndeosebi din cauza faptului că mă simţeam atât de neajutorat. Foarte mult timp nu am putut nici măcar să-mi iau un pahar cu apă. Chiar dacă aş fi reuşit să îl umplu, nu l-aş fi putut duce niciodată la gură. Chiar şi cele mai simple sarcini mă făceau să mă simt neputincios.
Eva era nevoită să ia adeseori decizii pe loc, fără să mai vorbească cu mine. Din acest punct de vedere, s-a descurcat cum a ştiut mai bine. Din păcate, uneori mă grăbeam să îi spun cum aş fi procedat eu. îmi dădeam aproape imediat seama că o răneam prin cuvintele mele, dar nu mai aveam ce face decât să îmi cer scuze: „îmi pare rău. Ştiu că faci tot ce îţi stă în puteri." îmi reaminteam cu această ocazie că oricum aş fi procedat în situaţia ei, eu eram de fapt incapabil să fac ceva.

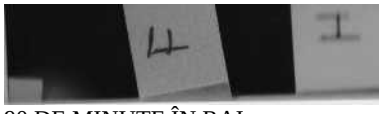

Deşi la vremea respectivă Eva nu mi-a spus prea mullc, mai târziu mi-a permis să citesc ce a notat atunci în jurnalul ei într-una din zile a scris: „Don critică tot ce fac. Asta înseamnl că se simte mai bine."

Este amuzant, dar şi trist pentru mine. Soţia mea şi-a d;il seama că încep să mă simt mai bine pentru că am reînceput si iau decizii. Dorinţa mea de a fi activ s-a dovedit o piatră de în cercare pentru ea. La acea vreme, îmi doream să mă implic din ce în ce mai mult în activităţile vieţii şi mi se părea că am dreptul să pun la îndoială ce făceau alţii.

Mi-aş fi dorit să fiu un pacient mai bun şi să îi uşurez soţiei mele viaţa.

Partea cea mai neplăcută pentru familia mea în timpul procesului meu de recuperare a fost aceea că am fost nevoiţi să îi îndepărtăm din casă pe cei trei copii ai noştri. Chiar dacă nu erau orfani, ei au fost nevoiţi să trăiască în casele altor oameni timp de şase luni. Astfel, băieţii mei gemeni au rămas cu părinţii Evei în Louisiana. Sărmanii, nu au fost deloc fericiţi. Distanţa lungă îi făcea să se simtă despărţiţi de noi, dar s-au descurcai cum au putut mai bine. Erau încă în şcoala primară, iar la vârsta lor schimbarea nu era foarte dificilă. Nicole, care la vremea ceea avea 13 ani, fiind cu cinci ani mai în vârstă decât gemenii, s-a mutat la familia unei prietene şi şi-a putut continua astfel şcoala împreună cu colegii pe care îi cunoştea. Pentru ea ar li fost mult mai traumatizant să se mute într-un alt oraş.

Accidentul s-a petrecut în luna ianuarie, iar copiii nu s-au întors permanent acasă decât în luna iunie. Acesta era un alt motiv să mă simt vinovat, întrucât nu-mi puteam face datoria de cap de familie.

în timpul spitalizării mele, copiii veneau să mă viziteze în fiecare weekend, lucru care trebuie să fi fost dificil pentru ei. Când mi-au făcut prima vizită, unul din psihologii spitalului s-a ocupat puţin de ei. El i-a luat în cabinetul lui şi le-a arătat un

manechin în mărime naturală, care avea ataşate de corp diferite iparate, similare cu cele pe care le purtam eu. In acest fel, .iiunci când m-au văzut, copiii erau deja pregătiţi sufleteşte pentru ceea ce va urma.

M-am bucurat sincer că psihologul a făcut acest gest Inimos pentru copii, întrucât până şi adulţii care intrau în salonul meu de spital erau şocaţi atunci când mă vedeau pentru prima dată. Dată fiind starea mea depresivă, eu interpretam de fiecare dată reacţiile lor ca pe un fel de oroare pe care o simţeau .iiunci când mă vedeau.

Când copiii au intrat pentru prima dată în salonul meu, ei s-au apropiat cât de mult au putut pentru a mă îmbrăţişa. Mă iubeau sincer şi doreau să se asigure că mă simţeam bine. în realitate, eu de-abia dacă reuşeam să supravieţuiesc, dar vederea lor mi-a făcut mult bine. Personalul spitalului nu i-a lăsat să rămână prea mult. Deşi arătam îngrozitor, copiii m-au crezut alunei când le-am spus că mă voi face bine.

După ce au plecat, Eva s-a întors în salonul meu de la reanimare. Personal, nu îmi mai amintesc de acest moment (aşa cum nu îmi mai aduc aminte de foarte multe altele din acea perioadă). Eva mi-a povestit că am privit-o prin masca mea de oxigen şi i-am spus: „Avem cei mai buni copii din lume."

Deşi nu am avut niciodată impresia că celor mici le-ar fi lipsit ceva în această perioadă, adeseori mă simţeam vinovat că nu le pot asigura experienţele la care au dreptul toţi copiii alături de tatăl lor.

Când am reuşit în sfârşit să mă ridic şi să merg cât de cât, am încercat să mă joc cu băieţii mei, deşi nu eram capabil să fac mai mult de doi sau trei paşi. Chiar dacă ei îmi aruncau mingea în imediata mea apropiere, eu nu o puteam urmări, iar acest lucru mă făcea să mă simt groaznic.

Mi-am dat seama că handicapul meu îi împiedica pe copii să se bucure cu adevărat de jocul cu mine,

aşa că am renunţat să mai încerc. Deşi nu mi-au spus niciodată acest lucru, ştiam că celor mici nu le-ar fi plăcut să cad, lucru care s-a şi întâmplat de altfel de multe ori.

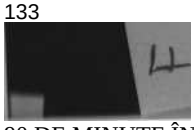

în plus, băieţilor mei le place să practice surfingul, i| înainte de accident obişnuiam să merg cu ei pe plajă. După ce am reînceput să merg şi să conduc maşina, i-am luat de câto.i ori în microbuzul meu cu plăcile lor de surfing şi i-am dus l.i plajă, dar nu am putut să fac altceva decât să stau şi să îi privcsi de pe ţărm. Copiii erau înţelegători, dar mie mi-a fost greu.
Nu am nicio îndoială că fiii mei şi-ar fi dorit să facă şl alte lucruri, dar nu le-au menţionat niciodată de teama de a mi mă pune în situaţia de a mă lovi. De aceea, trăiam adeseori sentimentul că băieţii mei nu aveau parte de toate bucuriile l| care au dreptul toţi copiii din lume alături de părinţii lor.
Fiind fată, Nicole avea un ataşament special faţă de num Era copilul nostru cel mai mare şi îşi exprima sentimentele foarte diferit de Joe, deşi acesta este un copil extrem de emoţional. Chris pare mult mai calm. Este la fel de sensibil cu fratele său, dar nu îşi arată sentimentele la fel de uşor.
în timp ce scriam această carte, i-am rugat pe copii sâ îmi povestească cum i-a afectat accidentul meu şi cum le-a schim bat percepţia despre mine. La vremea accidentului, Nicole aven 13 ani. Iată răspunsul ei la întrebarea mea:
Cel mai mare impact asupra vieţii mele 1-a produs faptul că am fost nevoită să locuiesc printre străini timp de câtevl luni. La acea vreme m-am mutat la familia Mauldin. De aceea accidentul m-a ajutat în primul rând să îmi apreciez proprii familie. Mă simt foarte apropiată de toţi membrii familiei meii şi îmi dau seama cât de norocoasă am fost să mă nasc într 0 asemenea familie minunată. Cred, de asemenea, că sunt capabilă să îi ajut pe alţi oameni aflaţi în situaţii de criză din cau/rt că am învăţat la o vârstă foarte fragedă să mă folosesc dl rugăciune şi de prieteni pentru a putea trece de acea perioaclfl dificilă. Am fost nevoită astfel să privesc viaţa cu alţi ochi. Deşi eram foarte tânără, mi-am dat seama că viaţa este extrem dl preţioasă; de aceea, noi trebuie să ne bucurăm de fiecan moment al ei.
Cred că familia noastră a devenit mai unită în urma accidentului. Cred, de asemenea, că ne îngrijim cu adevărat unu

de ceilalţi şi că fiecare dintre noi ar face orice pentru ceilalţi. Am o relaţie cu totul specială cu fraţii mei, pe care rareori o văd la alţi fraţi şi surori. Accidentul tatei şi recuperarea lui de lungă durată ne-a învăţat să fim uniţi şi să ne ajutăm unii pe ceilalţi. Mama a devenit mult mai puternică şi mai independentă, pentru că tata nu s-a mai putut ocupa de toate lucrurile casei. Singurul lucru pe care mi l-aş fi dorit era ca tata să nu fie nevoit să treacă prin tot ce a trecut pentru ca familia noastră să devină atât de
unită.
După ce tata a suferit accidentul, mi-am dat seama pentru prima dată cât de vulnerabil este ca om. înainte de accident, mi se părea că este indestructibil. De-a lungul anilor care au urmat, mi-am dat seama că accidentul 1-a făcut chiar mai puternic. Chiar dacă a fost rănit fizic, rămâne cea mai puternică persoană pe care o cunosc din punct de vedere spiritual şi psihologic. Nu încetează să mă uimească faptul că a trecut prin tot ce a trecut, dar a rămas acelaşi slujitor devotat şi plin de iubire al lui Dumnezeu.
Multă vreme, m-am simţit mânioasă din cauza accidentului. După ce m-am mai maturizat, mi-am dat seama cât de norocoşi suntem că încă îl avem pe tata printre noi şi că accidentul lui ne-a apropiat pe toţi atât de mult. Dacă ar fi murit în acel accident, nu ştiu cum aş fi reuşit să trec prin această perioadă foarte dificilă din viaţa mea. Este aproape magic să primeşti sfaturi de la cineva care a fost în Rai, a supravieţuit unor multiple operaţii chirurgicale şi a trăit suficient pentru a le povesti tuturor aceste lucruri. La ora actuală sunt tentată să îl ascult mai atent decât aş fi făcut-o probabil în alte condiţii.
La vremea respectivă, Joe avea opt ani. Iată răspunsul lui la întrebarea mea:
Prima mea amintire este că am fost adus de la şcoală de un profesor prieten cu mama. Când am văzut-o că plânge, mi-am dat imediat seama că s-a întâmplat ceva grav.
îmi amintesc de asemenea de ziua când am fost pentru prima dată la spital ca să îl văd pe tata. Un

medic ne-a arătat un manechin care arăta exact ca tata, astfel încât să fim pregătiţi

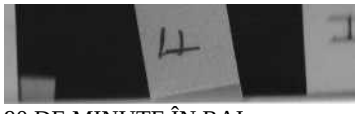

atunci când aveam să intrăm să îl vedem. Mi-a fost foarte groil să îl văd pe tata în acel hal. Nu ne-au lăsat să stăm prea mull lucru care mie mi-a convenit, întrucât nu mai suportam să îl \ .ui astfel. Am fost apoi nevoit să mă mut împreună cu Chris m Louisiana. La început mi s-a părut *cool,* dar în scurt timp 11 început să mi se facă dor de familia mea. Am fost fericit că nil am fost singur, ci împreună cu fratele meu geamăn. în fiecun weekend, bunicii ne aduceau cu maşina din Bossier City || Houston.
Partea cea mai neplăcută legată de accident a fost că iii timp ce alţi copii se duceau cu taţii lor la pescuit sau în excursii eu nu am putut face acest lucru. Acest lucru mă afectează chim şi astăzi. Uneori, mă simt furios, înşelat sau deprimat. Oricum. în ultimii doi ani am reuşit să merg în excursii şi la pescuil < U tata. Nu sunt sigur dacă el îşi dă seama cât de fericit mă fa< i acest lucru. In urma acestei experienţe, mi-am dat seama căi di mulţi sunt oamenii cărora le pasă sincer de familia noasli.i Dacă nu l-am fi avut pe Dumnezeu în viaţa noastră, nu ştiu cum am fi scos-o la capăt în această perioadă.
Şi iată şi răspunsul lui Chris:
Când ai opt ani, tatăl tău este un supererou. Este invincibil. Când am auzit prima dată de accidentul tatei, nu am crezut că este atât de grav. Când mi-a dat vestea, mama erl supărată şi nu şi-a putut ascunde lacrimile. în schimb, tata a foni puternic şi nu l-am văzut niciodată plângând. Chiar şi când l-am văzut la spital, înconjurat de monitoare şi conectat la sursa dl oxigen, am fost convins că va fi înapoi acasă într-o săptămână
în timpul principalelor operaţii la care a fost supus, nu am fost prezent. La câteva zile după accident am plecai si locuiesc cu bunicii şi nu mi-am văzut tatăl decât în weekendun în timpul acelor întâlniri scurte am început să înţeleg cât de grav era rănit, deopotrivă fizic şi sufleteşte.
Eram fascinat de aparatura din metal care îi înconjuri piciorul şi braţul, dar ştiam că îi provoacă dureri imense. Arăta atât de epuizat de parcă nu ar fi dormit niciodată. Câteodatll aveam impresia că nu doreşte ca eu sau alte persoane să ti

vizităm. Deşi nu ştiam prea multe despre depresie la vremea aceea, eram conştient că suferă din cauza ei. Primul lucru pe care îl făceam când îl vizitam era să mă apropii încet de el şi să îl îmbrăţişez. încercam să fac acest lucru cu cât mai multă blândeţe. Pentru prima dată de când îl ştiam, tata părea foarte fragil. Am continuat să fac acest lucru şi după ce s-a întors de la spital: când veneam acasă de la şcoală îl îmbrăţişam de fiecare dată. Făceam acest lucru atât pentru mine, pentru a mă linişti, cât şi pentru el, pentru a-1 mângâia. Sper că am reuşit.
Pe măsură ce am mai crescut şi tata şi-a continuat procesul de recuperare, eu şi fratele meu Joe am devenit din ce în ce mai interesaţi de sport şi de mişcarea în aer liber. Tata a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a ni se alătura. îmi amintesc cât de prost m-am simţit când am aruncat mingea prea departe şi tata nu a putut-o prinde. Uneori, se împiedica şi cădea. De câteva ori, am fost nevoit să îmi înghit lacrimile, ca să nu mi le vadă. Nu am nicio îndoială că şi el a făcut acelaşi lucru. în schimb, din punct de vedere emoţional, tata a fost întotdeauna alături de mine. A fost întotdeauna interesat de ceea ce fac copiii lui. Sper că prezenţa noastră în viaţa lui compensează într-o oarecare măsură întoarcerea din Rai.
Ca urmare a accidentului tatei, familia noastră a devenit mai unită. Cu toţii am fost nevoiţi să ne asumăm alte roluri decât cele cu care eram obişnuiţi, din pură necesitate. Mama a devenit cap de familie, asumându-şi inclusiv păstrarea disciplinei în casă în timpul recuperării tatei. La rândul meu, am încercat să fiu bărbatul casei. Uneori era o simplă dovadă de orgoliu, dar treptat mi-a trecut. Am învăţat să mă bazez pe ceilalţi şi să îi sprijin la rândul meu cât pot. Nicole a fost ca o mamă pentru mine şi pentru Joe în această perioadă.
Tata a suferit ani la rând de depresie, după accident, într-o oarecare măsură, încă mai suferă. Poate că s-a luptat cu ea şi înainte de accident, dar eu unul nu am observat acest lucru. Tata este foarte independent şi rareori ne lasă pe noi, ceilalţi, să pătrundem în camerele cele mai întunecate ale sufletului său. Cred că şi eu sunt la fel.

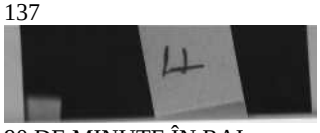

Iată acum şi răspunsul Evei referitor la percepţia pe **caii** a avut-o asupra mea în timpul acestei perioade:
Am fost extrem de surprinsă de lipsa de voinţă a lui Don în timpul primelor zile de după accident. Don a fost întotdeaunl un luptător, un om care şi-a forţat întotdeauna limitele, cerându-le şi celorlalţi acelaşi lucru. Când îl vedeam că refuză să respira mi se părea că nu îl mai recunosc deloc. Nici cu depresia lui nu eram familiarizată. Treptat, am învăţat să recunosc semnele „apropierii furtunii". Cel mai rău este cât durerile lui sunt foarte mari.

Atunci nu mai doarme deloc şi devine extrem de stresat.
De-a lungul anilor, am înţeles că dacă îl las în pace, mai devreme sau mai târziu Don revine la sentimente mai bune. Câteodată, simţeam nevoia să îi spun anumite lucruri pe care nu dorea să le audă; ca să mă abţin, trebuia să îmi muşc limba. De altfel, nu am reuşit întotdeauna acest lucru.
La ora actuală nu îl mai consider deloc handicapat, deşi ştiu că este şi că va rămâne pentru totdeauna. Don progresează însă atât de rapid încât îmi este uşor să uit de durerea şi de handicapul lui. Soţul meu este într-adevăr o persoană remarcabilă.
Copiii mei au avut o încredere mai mare în recuperarea mea decât am avut eu însumi. Ei nu m-au văzut niciodată agonizând sau vomând din cauza stării de greaţă. Atât cât ne-a fost posibil, eu şi Eva am încercat să îi izolăm. Eva m-a văzut în momentele mele cele mai proaste, dar a încercat să îi ferească pe copii de aceste imagini.
Deşi cei mici nu ar recunoaşte niciodată acest lucru, cu siguranţă absenţa unei relaţii normale cu tatăl lor i-a afectat, îndeosebi pe gemeni. Având opt ani la vremea respectivă, lor le-a lipsit prezenţa mea într-o perioadă importantă a procesului lor de dezvoltare, când ar fi trebuit să îi învăţ cum să facă sport şi să mergem împreună în excursii.
Privind retrospectiv lucrurile, înclin să cred că accidentul meu i-a afectat cel mai mult pe părinţii mei. într-adevăr, aceştia
NOUA NORM ALITATE
IU fost devastaţi. Sunt cel mai mare din cei trei copii ai lor şi până acum toţi am fost perfect sănătoşi. De aceea, accidentul meu, petrecut la vârsta de 38 de ani, le-a rupt inima şi i-a făcut să se simtă neputincioşi, întrucât nu puteau face nimic pentru mine. Mult timp, au crezut că voi muri pur şi simplu.
Tata a fost militar de carieră, aşa că mama a fost nevoită lă înveţe să se descurce în orice situaţie. Cu toate acestea, când iu venit să mă viziteze prima dată la spital, mama a leşinat. Tata ;i fost nevoit să o scoată în braţe din salon. Cu siguranţă, mama nu era pregătită să mă vadă într-un asemenea hal. De altfel, nu ered că cineva putea fi pregătit.
Cred că nici astăzi mama nu şi-a revenit pe deplin în urma accidentului. Iată două momente dintre cele mai emoţionante pe care le-am petrecut împreună cu părinţii mei după
accident.
Primul a avut loc în vara de după accident. Ca şi cum nu ar fi avut destule griji pe cap, Eva s-a decis să însoţească tinerii de la Biserica South Park într-o tabără de vară. în mod normal, eu ar fi trebuit să fac acest lucru, dacă aş fi fost capabil din punct de vedere fizic. Oricum, Eva s-a descurcat de minune. Plecarea ei a necesitat însă înlocuirea sa cu altă persoană care să mă supravegheze.
Mama a fost încântată să vină. Când a sosit momentul plecării în tabără, Eva m-a lăsat cu mama. în fiecare zi, mama îmi pregătea mesele, iar eu eram fericit că stă cu mine. Un singur lucru nu mi-aş fi dorit să facă: să îmi golească plosca şi containerul cu fecale. Ştiu că mi-a schimbat scutecele şi m-a spălat când eram bebeluş, dar de atunci a trecut foarte mult timp...
îmi amintesc de prima ocazie când i-am cerut containerul. Mama s-a purtat ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Când am terminat, îmi era ruşine să îi spun
acest lucru.
Din fericire, mama m-a scutit de orice stânjeneală, între-bându-mă dacă am terminat. I-am confirmat din cap. Mama a dus containerul la toaletă şi, în timp ce trăgea apa, am ascultat

unul din cele mai frumoase sunete pe care le-am auzit în viaţa mea. Mama a început să cânte. Cânta în

timp ce îmi spâlil containerul. Parcă şi-ar fi regăsit întregul instinct al maternităţii Făcea din nou ceva pentru copilul ci care nu se putea descurci de unul singur, şi acest lucru o făcea să se simtă fericită şi împlinită. Voi preţui întotdeauna această amintire, care defineşte perfect devoţiunea pe care numai o mamă o poate avea.
A doua amintire se referă la un moment privat pe caic l-am trăit alături de tatăl meu, la fel de emoţionant şi do dramatic. într-o zi, după o nouă excursie de 400 km făcuţii pentru a mă vizita la St. Luke's, părinţii mei se pregăteau să sr întoarcă acasă, la Bossier City.
Dintr-un motiv pe care nu mi-1 mai amintesc, mam;i ieşise deja din cameră. Rămas singur cu mine, tata s-a apropia! de patul meu şi mi-a luat în mână singurul membru rămas neafectat de accident: braţul drept. S-a aplecat către mine şi mi-a spus atunci, profund emoţionat şi cu o sinceritate totala: „Aş da orice să pot schimba locul cu tine."
Mai mult ca oricând până atunci, mi-am dat seama cât cir mult mă iubeşte.
Medicul meu mi-a spus în nenumărate rânduri: „Am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru tine, dar nu trebuie sa mizezi pe o viaţă lungă şi productivă. Vei suferi cu siguranţă de artrită şi de alte complicaţii, astfel încât nu vei reuşi să fii mereu nici măcar atât de mobil cât eşti acum."
Medicul ştia foarte bine despre ce vorbeşte. Au trecut 11 ani de la accident şi am început să simt deja primele semne ck-artrită. Schimbările vremii mă afectează şi obosesc mai rapid Poate că de vină este şi vârsta, dar cred că aceste simptome se datorează şi faptului că sunt nevoit să îmi folosesc membrele în diferite maniere pentru care nu au fost concepute de Dumnezeu.
Chiar şi astăzi, genunchiul meu stâng este instabil, astfel încât dacă cineva îmi trage în glumă o palmă peste spate, risc sa mă împiedic şi să cad. îmi pierd echilibrul foarte uşor.

Uneori fac glume de genul: „Am căzut în câteva dintre cele mai frumoase locuri din Texas", sau „Câteodată mă gândesc să pun anumite plăcuţe pe care să scrie: ‚Aici a căzut Don Piper.'"
Odată, susţineam o conferinţă în aer liber pe un deal din Texas. Terenul era denivelat, aşa că în acea zi am căzut de trei ori.
Cu toate eforturile medicilor, unul din picioarele mele este mai scurt cu 3,5 centimetri decât celălalt. Acest lucru este suficient pentru a-mi curba coloana vertebrală. Aceasta a început deja să dea semne de oboseală, la fel ca şi şoldurile mele. Cotul meu stâng este atât de rigid încât nu îl pot îndrepta niciodată. Medicii au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a regla situaţia, dar nu au reuşit, deşi m-au operat de câteva ori. Cotul a fost fracturat în interior, şi când s-a sudat la loc, nu mi-a mai permis să îmi întind braţul.
„Astfel de răni, mi-a explicat medicul, nu iartă. Odată produse, este imposibil să mai revii la situaţia de dinainte."
Toate aceste aspecte fac parte integrantă din noua mea normalitate.
Odată, după o vizită pe care am făcut-o la biroul doctorului Tom Greider, acesta m-a invitat în apartamentul lui privat. Deşi avusese nenumărate cazuri la viaţa lui, am înţeles că era sincer interesat de mine. Am discutat atunci despre foarte multe lucruri.
L-am întrebat atunci, într-o doară: „Tom, cât de rău eram în noaptea când am fost adus la voi, imediat după accident?"
„Am văzut şi cazuri mai rele", mi-a răspuns el tară să clipească. A făcut apoi o pauză, după care s-a aplecat peste masă şi a continuat: „Dar niciunul nu a supravieţuit."
Deşi am fost nevoit să mă adaptez în foarte multe privinţe, cert este că sunt în viaţă şi am intenţia să îi slujesc lui Iisus Hristos câte zile voi mai avea. Oricum, cu ştiu ce mă aşteaptă atunci când această viaţă se va sfârşi.
De aceea, mă simt pregătit să părăsesc acest tărâm atunci când îmi va sosi timpul.

15

INFLUENŢAREA VIEŢII ALfTOR OAMENI

Binecuvântat să fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru lisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei care se află în necaz.
2 Corinteni 1:3-4

Chiar şi astăzi îl mai întreb încă pe Dumnezeu de ce nu mi-a permis să rămân în Rai. Până acum, nu am primit încă răspunsul la această întrebare. Dumnezeu mi-a trimis însă în cale numeroşi oameni care au avut nevoie de mine şi de mesajul meu, oferindu-mi astfel şansa să le influenţez viaţa. Una din primele ocazii în care am putut face acest lucru a avut loc când am fost invitat să ţin o predică într-o biserică foarte mare. Pastorii de acolo m-au invitat în mod deliberat pentru a le vorbi enoriaşilor despre călătoria mea în Rai. La scurt timp după ce am început să vorbesc, o femeie aflată în rândul din faţă a început să plângă. îi puteam vedea cu uşurinţă lacrimile care îi curgeau pe obraji. De îndată ce am terminat de vorbit, femeia a venit în grabă la mine şi mi-a prins mâna.

90 DE MINUTE IN RAI

„Mama mea a murit săptămâna trecută", mi-a spus ea.

„îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o."

„Nu, nu, nu înţelegi. Dumnezeu te-a trimis în această seară. Aveam mare nevoie de acest mesaj. Nu că nu aş fi crezul în Rai; am crezut întotdeauna, dar totuşi mi-am simţit inima împovărată în urma pierderii mamei. Acum ştiu că se află într-un loc mai bun, aşa că mă simt mult mai bine. O, reverend Piper, am avut mare nevoie să aud mesajul tău."

înainte să apuc să-i mai spun ceva, m-a îmbrăţişat şi a adăugat: „Dumnezeu m-a trimis şi *pe mine* aici, în această seară, întrucât aveam nevoie de acest gen de asigurare. Deşi sunt credincioasă şi ştiu că există un Rai, simţeam nevoia să aud această confirmare din partea cuiva care a fost acolo."

A fost prima persoană care mi-a vorbit în acest fel, dar nu şi ultima. Sincer să fiu, cred că am ascultat sute de persoane care mi-au spus mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. Chiar şi la ora actuală mă uimeşte faptul că pot fi o binecuvântare în viaţa atât de multor oameni prin simpla împărtăşire a experienţei mele.

Mărturia mea a fost o alinare pentru mulţi oameni care credeau deja; cât despre cei mai sceptici, pe aceştia i-a făcut să se gândească mai serios la Dumnezeu.

La doi ani după accident, când încă mai purtam cârje, am condus un grup de tineri la o conferinţă ţinută la Biserica Houston's First Baptist. Vorbitorul era Dawson McAllister, un mare predicator pentru tineri. Dawson este atât de popular încât la conferinţele sale sălile sunt întotdeauna pline până la refuz.

Aşa cum se întâmplă când ai de-a face cu adolescenţi, am plecat cu întârziere de la Biserica South Park. Deşi nu am spus nimic, eram extrem de iritat din această cauză. Aş fi dorit să ajungem mai devreme, întrucât ştiam că cele mai bune locuri se vor ocupa dacă nu vom ajunge cu cel puţin o oră înainte de începerea conferinţei.

Când am ajuns la First Baptist Church, eram încă supărat, deşi am încercat să nu arăt acest lucru. Când am intrat în uriaşa

ilădire, am văzut imediat că toate locurile din partea din faţă erau ocupate, aşa cum mă aşteptam de altfel. De aceea, am fost nevoiţi să urcăm treptele pentru a ajunge la locurile din spate,
care se aflau mai sus.

Gândul că trebuia să urc toate acele trepte mi-a dat fiori. Deşi mă puteam deplasa cu ajutorul cârjelor,

acest lucru mă obosea foarte tare. Pentru a înrăutăţi şi mai tare lucrurile, lifturile nu funcţionau. *„Dacă tânărul acela nu ar fi întârziat, mă gândeam obsesiv în sinea mea, nu aş fi nevoit acum să urc toate aceste trepte."*
De altfel, sala era atât de plină încât nu se mai vedeau locuri libere decât în ultimele rânduri, cele aflate în partea cea mai de sus. în mod evident, tinerii care mă însoţeau s-au repezit imediat să le ocupe. în treacăt, mi-au promis că o să-mi reţină şi mie un loc. Am urcat astfel cu dificultate 150 de trepte.
Când am ajuns în sfârşit sus, eram epuizat. Am avut nevoie de un efort supraomenesc ca să fac ultimii paşi până la locul care îmi fusese păstrat de copii, iar apoi să mă aşez pe el (lucru care s-a dovedit destul de complicat). înainte de a mă aşeza, m-am sprijinit o vreme de zid, ca să îmi recapăt răsuflarea. Fără să vreau, m-am întrebat: „ *Ce caut eu aici? "*
Aş fi putut cere fără probleme ca altcineva să însoţească grupul de copii, dar mi-am dorit sincer să vin cu ei. Doream să mă simt din nou util. în plus, ştiam că evenimentul era aşteptat cu nerăbdare de tineri şi doream să mă integrez printre ei. într-adevăr, de pretutindeni se auzeau râsete şi strigăte. Tinerii de-abia aşteptau să se simtă binecuvântaţi şi transformaţi, dar în acele clipe numai de ei nu-mi ardea. Nu mă puteam gândi decât la oboseala mea.
A fost unul din acele momente când am început să îmi plâng iarăşi de milă. în timp ce mă sprijineam de zidul din spatele meu, am aruncat o privire în sală. La câteva rânduri distanţă, am văzut un adolescent care stătea într-un cărucior cu rotile, cu capul în mâini. Era aşezat cu spatele la mine. în acea clipă, *am ştiut* că trebuie să ajung la el şi să-i vorbesc. Am uitat instantaneu că eram foarte obosit.

-u

M-am sprijinit din nou în cârje şi m-am îndreptat dureros şi foarte lent către el, coborând din nou treptele. Era un puşti frumos, probabil în vârstă de 16 ani. Când m-am apropiat mai mult, am înţeles de ce am simţit nevoia să vorbesc cu el. Tânărul purta un aparat Ilizarov, pe care nu îl văzusem din spate. Ani simţit cum oboseala îmi dispare instantaneu, odată cu frustrarea şi cu autocompătimirea de dinainte. Era ca şi cum m-aş fi văzul pe mine stând în scaunul cu rotile şi experimentând din nou toată durerea prin care am trecut în acele zile.
Nu se uita către mine, aşa că mi-am pus mâna pe umărul lui. S-a întors şi m-a privit în ochi.
„Doare, nu-i aşa?" l-am întrebat eu.
S-a uitat la mine ca şi cum ar fi dorit să spună: „ *Cine mai e şi prostul acesta, care îmi pune astfel de întrebări?"* Mi i răspuns în schimb politicos: „Da, doare foarte tare."
„Ştiu, i-am spus eu. Crede-mă, ştiut cât de tare doare."
Ochii lui s-au făcut mari: „Ştii?"
„Da, ştiu. Am purtat şi eu unul."
„Este oribil."
„Aşa este. Eu am purtat un astfel de aparat pe piciorul stâng timp de 11 luni."
„Nimeni nu înţelege ce simt", mi-a spus el, lamentându-sr
„Nici nu ar avea cum. Este genul de durere pe care nu o poţi descrie nimănui."
Pentru prima dată, am văzut un licăr în ochii lui. Poate cfl era speranţă, sau poate o stare de pace, la gândul că a găsit pe cineva care înţelegea prin ce trece. Am stabilit între noi o legătin *i* şi m-am simţit privilegiat că pot sta în picioare lângă el.
„Numele meu este Don, i-am spus. Crede-mă, sunt o persoană care înţelege perfect durerea şi descurajarea pe care l< simţi."
în ochi i-au apărut lacrimi: „Nu ştiu dacă voi rezista."
„Sigur vei rezista. Crede-mă, vei rezista."
„Poate", a spus el.
„Ce s-a întâmplat?"

„Am avut un accident la schi."
Am observat că poartă un tricou cu o literă pe el. „Eşti fotbalist?" l-am întrebat.
„Da, domnule."
I-am povestit pe scurt despre accidentul meu, iar el s-a deschis şi mi-a povestit la rândul lui, ceva mai detaliat, ce s-a întâmplat.
„Vreau să-ţi spun ceva. într-o zi, vei merge din nou"
Avea privirea sceptică.
„Poate că nu vei mai putea juca fotbal, dar sigur vei merge din nou." I-am înmânat apoi cartea mea de vizită. „Ai aici numărul meu de telefon. Poţi să mă suni oricând doreşti, zi si noapte, 24 de ore pe zi."
A luat cartea de vizită şi s-a uitat la ea.
„Eu am să mă întorc acum printre copiii mei, i-am spus, arătând către locurile din spate. Te rog să te uiţi la mine şi să ştii că, aşa cum merg eu acum, la fel vei merge şi tu cândva." Am început apoi să râd: „De altfel, sunt convins că vei merge chiar mai bine decât mine."
Atunci, tânărul s-a ridicat în picioare şi m-a îmbrăţişat. M-a ţinut strâns la piept multă vreme. îl puteam auzi cum gâfâie în timp ce se lupta să îşi reţină lacrimile. în cele din urmă, mi-a dat drumul şi mi-a mulţumit.
„Ai găsit în sfârşit pe cineva care înţelege prin ce treci, am adăugat. Te rog, sună-mă."
Ştiam că băiatul are nevoie de cineva care să înţeleagă prin ce trece. Nu aveam foarte multe să îi ofer, dar trecusem prin aceeaşi experienţă şi puteam discuta împreună despre durere. Dacă nu aş fi trecut prin ceea ce am trecut, probabil că i-aş fi spus şi eu, ca atâţia alţii: „Sper să te faci bine. Sunt sigur că o să te descurci", sau alte asemenea cuvinte bine intenţionate pe care le rostesc de regulă oamenii.
Când am ajuns din nou în ultimul rând de sius, eram scăldat în transpiraţie din cauza efortului, dar nu îmi rfiai păsa. Am privit în jos. Puştiul se uita încă la mine. l-am zâmbit şi

i-am făcut cu mâna. Mi-a răspuns cu un gest. De pe faţa II dispăruse complet disperarea şi neputinţa.
De-a lungul următoarelor şase luni, am primit trei tcK foane de la el: două doar pentru a vorbi, iar unul când se simţci profund descurajat. Voi preţui întotdeauna amintirea accsloi convorbiri telefonice între două suflete care au cunoscut aceeaşi suferinţă.
Odată, un post de televiziune din Houston m-a program,ii pentru o emisiune în direct. în timp ce aşteptam să intru în emisie, producătorul a venit la mine şi a început să îmi explice formatul emisiunii şi câteva dintre întrebările la care trebuia sfl mă aştept.
„Foarte bine, i-am răspuns eu. Cine mai este invitai la emisiune?"
„Nimeni. Tu eşti singurul invitat."
„Hei, stai puţin. Faci o emisiune de o oră şi eu sunt singu rul invitat?"
„Exact."
M-am întrebat atunci despre ce aş putea vorbi timp do <> oră. Eram încă la începutul procesului meu de recuperare, iar la vremea respectivă nu aveam idee cât de interesaţi sunt oamenii în legătură cu povestea mea. între timp, medicul îmi scosesi cadrul Ilizarov, dar purtam cârje. Am adus cu mine fotografii din perioada în care eram spitalizat, iar postul de televiziune le-a transmis. Am adus chiar şi aparatul Ilizarov.
Când interviul a început, mi-am spus povestea, după care moderatorul mi-a pus întrebări. Ora a trecut astfel foarte rapid Când încă ne aflam în direct, o femeie a sunat la postul de televiziune şi a insistat:
„Doresc să vorbesc cu reverendul Pipei chiar acum."
Producătorii nu au fost de acord să întrerupă programul dar de îndată ce acesta s-a terminat, cineva mi-a înmânat o foaie de hârtie cu numărul ei de telefon. Am sunat-o imediat.
„Trebuie să vorbeşti cu fratele meu", mi-a spus ea.

„în ce privinţă?"
„S-a luat la bătaie într-un bar şi cineva 1-a împuşcat în picior. Poartă şi el o chestie din acelea pe care le-ai arătat la

televizor."
„Da, sigur, o să vorbesc cu el. Unde este?"
„Este acasă, în pat."
„Dă-mi adresa şi îi voi face o vizită."
„O, nu, nu te poţi duce la el. Este foarte furios şi se poartă urât cu toată lumea. Este chiar violent. Oricum, nu vrea să vorbească cu nimeni." După care mi-a dat numărul lui de telefon. „Te rog, sună-1. Din păcate, este atât de înrăit încât nu-ţi pot garanta că nu-ţi va trânti telefonul în nas." în final, a adăugat: „S-ar putea chiar să te înjure. Oricum, merită să
încerci. Te rog."
De îndată ce am ajuns acasă, l-am sunat pe fratele femeii şi m-am prezentat. înainte să apuc să rostesc trei fraze, acesta a început să se comporte exact aşa cum a anticipat sora lui. A început să strige şi să mă înjure, fâcându-mă în toate felurile cu putinţă şi repetând fiecare înjurătură de mai multe ori. Când a făcut în sfârşit o pauză, i-am spus: „Ştii, şi eu am avut un fixator pe picior."
Nu a spus nimic timp de câteva secunde, aşa că am adăugat: „Am purtat un cadru Ilizarov pe piciorul stâng timp de 11 luni, aşa că ştiu prin ce treci."
„Omule, mă omoară! mi-a răspuns el. Mă doare tot timpul. Este pur şi simplu...", după care a continuat cu
înjj vuiturile.
Când a făcut din nou o pauză, i-am spus: Ştiu ce
înseamnă să porţi un astfel de aparat."
„Tu nu-1 mai ai?"
„Nu, mi l-au scos în sfârşit. Dacă faci ceea ce trebuie să faici, ai să scapi şi tu de el într-o bună zi." Nu era cine ştie ce îmcwajare, dar nu ştiam ce altceva să îi spun.
„Dacă aş avea o şurubelniţă, l-aş scoate chiar acum."

-U

„Dacă l-ai scoate acum, ar fi ca şi cum ţi-ai amputj singur piciorul, întrucât aparatul este singurul lucru care ţi—1 mal ţine legat de restul corpului."
„Ştiu, dar pur şi simplu mă omoară. Nu pot dormi noaptea...", după care a continuat pe acelaşi ton, spunându-nn cât de rău se simte şi cât de mult îi urăşte pe toţi.
Atunci, mi-a trecut o idee prin cap, aşa că l-am întrerupt: „Cum arată piciorul tău? Te arde pielea în jurul găurilor? Are pielea piciorului aceeaşi culoare peste tot? Sunt găuri care te dor mai mult decât altele?"
„Da. îndeosebi una. Omule, mă doare de mor!"
„Sora ta este lângă tine?" Când mi-a confirmat, i-am cerut pe un ton imperativ: „Dă-mi-o la telefon." Nu a comentat. Mi-a dat-o imediat la telefon: „îţi mulţumesc, mi-a spus aceasta. Apreciez foarte mult..."
„Ascultă-mă, te rog. Doresc să suni la ambulanţă *chiar acum.* Du-ţi fratele la spital cât de repede poţi. Are o infecţie serioasă la picior. Dacă nu va ajunge la spital în cel mai seini timp, şi-ar putea pierde piciorul."
„Crezi?"
„îţi spun sigur. Are toate simptomele unei infecţii. Probabil că are şi febră. Ai verificat?"
„Da, într-adevăr. Are febră."
„Du-1 imediat la spital şi sună-mă la sfârşit."
M-a sunat a doua zi. „O, ai avut dreptate! Are o infecţie şi este foarte slăbit. Medicii i-au dat o grămadă de antibiotice Mi-au spus că am ajuns la timp pentru a-1 salva şi că o singură zi de întârziere i-ar fi putut fi fatală. Astăzi se simte deja mai bine."
„Bănuiesc că se află încă în carantină. Am să îi fac o vizită."
Fiind pastor, puteam să intru oricând în spital. I-am făcui într-adevăr o vizită tânărului, am vorbit cu el şi m-am rugai împreună cu el. în cele din urmă, tânărul s-a convertii la creştinism.
Dacă nu aş fi participat în acea zi la emisiunea de tele viziune şi dacă sora lui nu ar fi urmărit-o, s-ar fi

putut foarte

bine nu doar ca tânărul să îşi piardă piciorul, ci chiar să moară. Mai mult decât atât, Dumnezeu m-a folosit ca pe un instrument pentru a-i salva nu doar trupul, ci şi sufletul. Acesta a fost doar unul din numeroasele exemple care m-au convins că Dumnezeu are încă planuri cu mine pe acest tărâm.
Mi-a fost uşor atunci să recunosc simptomele, pentru că le-am avut şi eu pe când mă aflam încă în spital. Am făcut atunci o infecţie şi rănile au început să mă doară cumplit. Iniţial, am crezut că durerea face parte integrantă din cea pe care trebuia să o suport zilnic. în cele din urmă, o asistentă a descoperit că aveam o infecţie la una din găurile pe care le aveam în picior.
Mi-am adus aminte că cu două zile în urmă, una dintre asistente mi-a curăţat găurile. Era genul arogant şi nu dădea niciodată dovadă de compasiune, aşa cum făceau colegele sale. A venit şi şi-a făcut datoria, dar s-a purtat ca şi cum i-ar fi fost
scârbă.
Asistentele foloseau pansamente sterile şi aveau instrucţiuni să scoată întotdeauna un pansament nou pentru fiecare gaură. Am remarcat însă că asistenta de care vorbesc nu a folosit pansamente noi, probabil ca să scape mai repede de neplăcuta îndatorire. La vremea respectivă nu mi-a păsat prea tare, până când rana s-a infectat. Am fost nevoit atunci să suport o durere suplimentară din cauza lenei ei.
De îndată ce medicii mi-au descoperit infecţia şi febra mare, m-au izolat într-un salon de carantină vreme de două săptămâni, timp în care nu am putut primi nicio vizită.
Eva s-a plâns şi i-a spus medicului ce s-a întâmplat. De atunci, nu am mai văzut-o niciodată pe acea asistentă, aşa că nu ştiu dacă au concediat-o sau dacă au transferat-o la o altă secţie.
Oricât de mult îmi place să vorbesc în public, puţine ocazii de a face acest lucru mă încântă mai tare decât să iau cuvântul la Universitatea de Stat din Louisiana (USL), pe care

.1

am absolvit-o eu însumi. Aici mi-am cunoscut soţia, iar doi dintre copiii mei au studiat de asemenea la această universitate.
Una din organizaţiile din interiorul campusului studenţesc la care am vorbit de mai multe ori este Ministeriatul Colegial Baptist (MCB). Când Nicole era studentă la USL şi a preluat funcţia de ofiţer în cadrul acestui grup, MCB m-a invitai să ţin o cuvântare. Faptul că Nicole era în public a făcut ca ocazia să mă încânte chiar mai tare ca de obicei.
Printre numeroasele activităţi din cadrul campusului pe care le sponsoriza MCB se număra şi un serviciu religios dfl rugăciune şi adoraţie ţinut în fiecare seară de joi şi intitulai TNT. Comitetul MCB m-a rugat să vorbesc inclusiv despic accidentul meu.
Studenţii au făcut publicitate la conferinţa pe care urma sfi o ţin, lipind pretutindeni afişe cu titlul „Mortul vorbeşte". Din această cauză, la conferinţă au venit atât de mulţi studenţi încâl organizatorii au fost nevoiţi să programeze două servicii religioase succesive. în timp ce le vorbeam, ascultătorii mei păreau uluiţi de faptul că am murit şi apoi am revenit la viaţă. Le-am vorbit atunci despre Rai, despre răspunsul la rugăciuni şi despre miracole. Mi-am amintit de faptul că am cântat în maşină imnul „Ce prieten avem în Iisus", împreună cu Dick Onerecker.
După încheierea celor două servicii religioase, formaţia muzicală religioasă a cântat corul din imnul amintit. Nu eram pregătit pentru acest moment. Deşi nu mă îndoiesc că tinerii au fost călăuziţi de Sfântul Duh, chiar şi astăzi îmi este greu să ascult sau să cânt acest imn.
La sfârşit, un mare număr de studenţi au rămas să pună întrebări. Printre ei se afla şi un student negru pe nume Walter Foster. Nu numai că a pus el însuşi foarte multe întrebări, dar a rămas şi a ascultat inclusiv întrebările colegilor săi. Când ani părăsit sala de conferinţe, Walter m-a urmat. Părea să nu se

mai sature să asculte detalii legate de Rai sau de experienţa mea.
Câteva luni mai târziu, Nicole m-a sunat şi m-a întrebai CU vocea înecată în lacrimi: „îţi mai aminteşti de Walter

Foster?" Când i-am confirmat că da, mi-a spus: „A... a murit.
A făcut un atac de cord. Pur şi simplu!"
Din câte am aflat ulterior, Walter ştia că suferă de o boală gravă şi se afla sub supraveghere medicală. Nu le-a spus nimic colegilor săi, aşa că aceştia au crezut tot timpul că este sănătos. De aceea, moartea sa i-a şocat şi i-a luat prin surprindere.
„Un student în vârstă de 20 de ani nu ar trebui să moară",
a spus unul din colegii săi.
După ce am încheiat convorbirea cu Nicole, mi-am adus aminte de ziua în care l-am cunoscut pe Walter. M-am întrebat chiar dacă acesta nu a avut o premoniţie referitoare la viitoarea sa moarte. Faptul că s-a ţinut scai de mine şi m-a bombardat cu întrebări legate de Rai mi-a dat de gândit chiar la vremea aceea. întrebările sale nu păreau puse dintr-o simplă curiozitate.
„Poate că Dumnezeu îl pregătea chiar în acele momente pentru călătoria sa acasă ", m-am gândit.
Moartea lui subită i-a devastat pe colegii săi, îndeosebi pe cei din cadrul grupului Ministeriatul Colegial Baptist. Aceştia formau un grup foarte unit şi au deplâns moartea colegului lor. Chiar în seara morţii sale, ei s-au adunat în clădirea MCB, locul pe care Walter 1-a iubit atât de mult.
în timpul emoţionantei întruniri, colegii lui au povestit pe larg cât de mult a însemnat pentru Walter împărtăşirea experienţei mele legate de Rai. Mulţi dintre ei şi-au adus aminte de starea sa de entuziasm după ce m-a auzit vorbind. A vorbit despre cele aflate atunci de la mine zile întregi.
„în ziua în care reverendul Piper a fost aici, a povestit unul dintre studenţi, Walter mi-a spus de mai multe ori: ‚Ştiu sigur că va veni o zi în care voi ajunge eu însumi în Rai!'"
Anumite angajamente presante pe care le aveam pentru biserică m-au împiedicat să particip la serviciul memorial ţinut pentru Walter la First Baptist Church din Baton Rouge. Nicole a participat însă, reprezentând întreaga familie, după care mi-a povestit cum a decurs ceremonia. Colegii săi au avut două rugăminţi speciale: i-au cerut pastorului să le vorbească de

mesajul Evangheliei şi au dorit ca cineva să cânte un anunul imn religios. Desigur, acesta a fost „Ce prieten avem în Iisus" Toată lumea a aflat între timp ce semnificaţie specială **avea** acest imn pentru Walter.
Cea care a cântat imnul a fost Nicole, care a absolvii secţia de muzică a USL şi este o solistă excelentă. Ascultând-o, întreaga adunare a reacţionat printr-o mare tristeţe, dar şi cu multă speranţă. Au curs atunci multe lacrimi, dar au fosl şi multe zâmbete împăcate.
După serviciul religios, mulţi studenţi au menţionat cât de mult i-a reconfortat şi i-a încurajat credinţa de nezdruncinat în Rai a lui Walter.
O altă consecinţă impresionantă a discursului meu de la MCB şi a morţii ulterioare a lui Walter a fost amenajarea unei grădini speciale pentru rugăciune în cadrul campusului, care i-a fost consacrată. Acest gest mi s-a părut firesc, cu atât mai mu II cu cât ori de câte ori vorbesc în public despre experienţa mea, eu insist foarte tare asupra importanţei rugăciunii. La urma urmelor, acesta este motivul pentru care sunt astăzi în viaţă.
La fel ca mulţi alţii ale căror vieţi s-au intersectat cu **a** mea în urma accidentului suferit şi a întoarcerii mele din Rai pe Pământ, Walter reprezintă pentru mine un nou prieten care mâ va aştepta data viitoare când Dumnezeu mă va chema acasă şi când voi bate la poarta Raiului.

Primul soţ al lui Sue Fayle a murit de cancer. Agonia lui ;i fost de lungă durată şi oribilă, aşa că Sue a suferit foarte mult. La început, ea a crezut că îşi va petrece restul zilelor ca văduvă, dar când vecinul

ei, Charles, a cerut-o de nevastă, lucrurile s-au schimbat pentru ea. Charles rămăsese şi el fără soţie, iar pierderile pe care le-au suferit i-au apropiat pe cei doi. La începui, ei au devenit prieteni. Treptat, au început să îşi îndeplinească anumite nevoi pe care numai cei care au pierdut pe cineva apropiat le pot înţelege şi le pot îndeplini. în timp, prietenia loi

s-a transformat în iubire, iar ei au început să se gândească serios la o căsnicie.
La început, Sue a avut rezerve, întrucât Charles provenea din ceea ce ea numea „clasa muncitoare cea mai de jos". Era vestit pentru beţiile lui, aşa că Sue şi-a spus că nu poate trăi alături de un asemenea om.
Totuşi, pe măsură ce iubirea lor a devenit din ce în ce mai profundă, ea i-a pus o singură condiţie pentru a accepta să se mărite cu el: să nu mai bea. „Nu vă voi mărita niciodată cu un beţiv", i-a spus ea.
Charles nu numai că nu s-a mai îmbătat niciodată de atunci, dar a renunţat complet la băutură. în sfârşit, cei doi erau pregătiţi pentru însurătoare.
într-o zi, ei au început să povestească despre foştii lor parteneri de viaţă (amândoi au murit de cancer). „Dacă voi afla vreodată că am cancer, i-a spus Charlie lui Sue, mă voi sinucide". El ştia foarte bine că nu doar cel bolnav suferă cumplit, ci şi partenerul sau partenera lui de viaţă, precum şi celelalte persoane dragi. „Nu aş accepta niciodată ca cei dragi să treacă prin ce am trecut eu."
Cei doi s-au căsătorit şi au avut o căsnicie frumoasă. Charles nu a mai pus niciodată gura pe alcool. Sue era deja activă în cadrul bisericii, iar după nuntă, Charles s-a implicat şi el.
într-o zi, lui i s-a pus exact diagnosticul de care se temea cel mai tare: cancer. Charles a fost nevoit să se confrunte cu cel mai urât coşmar al său. El se temea că boala sa o va sili pe Sue să treacă din nou prin agonia prin care a trecut la moartea primului ei soţ.
Diagnosticul 1-a silit pe Charles să se confrunte şi cu o altă temere, la care nu se gândise prea mult până atunci: propria lui moarte. „Sunt îngrozit de moarte", a declarat el. Deşi era un membru activ al bisericii şi susţinea că este credincios, el se îndoia de propria lui mântuire. Sue i-a spus atunci că este îngrijorată nu doar de criza prin care trece, cât mai ales de lipsa lui de credinţă în propria mântuire. Ea a fost una dintre

persoanele care mi-au auzit mărturia referitoare la Rai şi care au povestit istoria mea multor oameni. „Vrei să vorbeşti cu Charles? m-a întrebat ea odată. Se pare că are nevoie să audă mărturia ta direct de la tine."
între timp ajunsesem să predic la Biserica First Baptist Church din Pasadena, poziţie pe care o ocup inclusiv la ora actuală. în mai multe rânduri, am lucrat împreună cu Sue la **mai** multe proiecte.
„Te rog să-i vorbeşti despre mântuire, dar şi despre viaţa de după moarte. Am convingerea că o discuţie personală cu Charles îi va face acestuia foarte mult bine".
îl cunoşteam personal pe Charles, aşa că am bănuit imediat că se teme că nu este suficient de bun pentru Dumnezeu, din cauza trecutului lui. De aceea, am fost de acord sa vorbesc cu el.
M-am înţeles imediat cu Charles, care era foarte sociabil şi foarte cumsecade. I-am promis că îl voi vizita regulat. Ori de câte ori veneam, Sue îşi cerea scuze şi ne lăsa singuri *si* discutăm.
Deşi starea de sănătate a lui Charles se deteriora de la o zi la alta, nu l-am văzut niciodată afişând vreo stare de supărare sau de depresie. Am discutat despre foarte multe lucruri cu el, inclusiv despre necesitatea de a depinde de ceilalţi în privinţa funcţiilor intime, cum ar fi urinatul, defecatul sau îmbăiatul.
La cea de-a patra vizită pe care i-am făcut-o, Charles şi-a deschis în sfârşit inima: „Sunt foarte speriat. îmi doresc să ajung în Rai, dar am nevoie de o asigurare. Vreau să fiu sigur că atunci când voi muri, voi ajunge în Rai."
în timp ce îmi vorbea despre viaţa lui, îmi era limpede câ relaţia lui cu Dumnezeu era una autentică. Aşa cum se întâmplă adeseori, în anii de dinainte de căsătoria cu Sue, el nu 1-a urmai cu credinţă pe Hristos. Am fost nevoit să îi reamintesc de câteva ori de versetele biblice care promit Raiul tuturor

credincioşilor indiferent când s-au convertit aceştia.

„Ştiu, ştiu, mi-a spus el. înainte să fiu mântuit, ştiam că nu pot ajunge în Rai, ci doar în iad. Doresc însă să fiu absolut sigur că voi ajunge în Rai."
Când i-am descris mai detaliat Raiul, mi-a spus: „Da, da, acolo doresc să ajung."
în timpul unei alte vizite, mi-a zâmbit şi mi-a spus: „Mă simt pregătit. Mi-am găsit în sfârşit pacea. Am ajuns să cred că voi ajunge în Rai."
La ultimele două vizite pe care i le-am făcut, Charles mi-a spus de fiecare dată: „Mai spune-mi o dată cum este Raiul."
I-am povestit de fiecare dată ce dorea să audă, deşi nu mai aveam nimic nou de adăugat. Se pare că de fiecare dată când îi vorbeam, credinţa lui creştea proporţional.
Cu puţin timp înainte de a muri, Sue 1-a internat pe Charles în Centrul Medical din Houston, la doar câteva uşi de salonul în care am fost eu însumi spitalizat atât de mult timp.
în ultima zi a vieţii sale pe Pământ, Charles i-a spus lui Sue: „O să fie bine. Voi trece de la durere la pace. Va veni un moment în care vom fi din nou împreună."
Când Sue m-a sunat şi m-a anunţat de moartea lui Charles, ea a adăugat: „A murit fără să se teamă deloc."
Acceptarea şi seninătatea lui Charles au ajutat-o inclusiv pe Sue să treacă mult mai uşor peste pierderea ei. Ea mi-a povestit că cu numai câteva săptămâni înainte de a muri, Charles i-a spus că ascultarea experienţei mele şi felul meu pozitiv de a privi lucrurile l-au ajutat să creadă şi să se liniş-tească. „Acum sunt sigur, i-a spus el. Nu mai am nicio îndoială că voi ajunge într-un loc mai bun."
în timp ce îmi povestea despre Charles, Suc **a începui** sa râdă şi mi-a spus: „Nu ţi se pare că sunt norocoasă? (aiul **îmi** va sosi timpul, ştiu că mă vor aştepta în Rai **doi** bărbaţi. îi voi ţine pe fiecare de mână şi vom intra împreuna în oraşul **CU străzile** de aur, ca foşti soţi care sunt acum fraţi întru **I iristOS."**

44
±

Când Joe, unul din băieţii mei gemeni, a ajuns la vârsta adolescenţei, ne-am decis să îi cumpărăm o maşină la mâna ;i doua. Joe îşi dorea o camionetă, aşa că am căutat până când am găsit modelul pe care şi-1 dorea: un Ford Ranger model 1993.
Numele dealerului de maşini era Gary Emmons. Acesta avea de mult timp afacerea cu maşini în această zonă. Când ne-am decis pentru camioneta pe care şi-o dorea Joe, am **intrai** în biroul lui Gary pentru a negocia preţul. Domnul Emmons ne-a oferit un preţ foarte bun, aşa că Joe s-a ales cu **maşina** dorită.
în urma experienţei, între familia noastră şi Gary Emmons s-a stabilit o prietenie strânsă. De altfel, am mai cumpărat trei sau patru maşini de la el ulterior.
Gary aflase ce mi s-a întâmplat, dar nu ştia foarte mu Iu-detalii. Pe lângă maşini obişnuite, el vindea inclusiv maşini de curse. Auzind de povestea mea, a rămas fascinat. De aceea, mi-a spus că ar dori să o asculte cândva în toate detaliile, dar fie **era** prea ocupat, fie eu eram acela care se grăbea.
într-o zi, Joe s-a dus la el să plătească o rată pentru maşina lui. Gary i-a spus: „Nu ai să crezi niciodată ce mi s-a întâmplat ieri."
„Ce ţi s-a întâmplat?" 1-a întrebat Joe.
„Am fost să verific o maşină pe care tocmai am achiziţionat-o. Am intrat în maşină şi am început să îi verific toate funcţiile, ştii, cum se procedează. Am apăsat pe **toate** butoanele, ca să văd dacă funcţionează, am ascultat motorul, să aud dacă nu are cumva defecte, am verificat aerul condiţional, radioul etc. Cu această ocazie, am constatat că fostul proprietar uitase în casetofon o casetă. Am apăsat pe butonul de scoatere."
Gary a făcut o pauză de efect şi a zâmbit: „Pun pariu că nu ştii ce era înregistrat pe casetă."
„Habar nu am", i-a răspuns Joe.

„Era povestea tatălui tău. Am cumpărat maşina la o licitaţie, aşa că nu cunoşteam adresa fostului proprietar, ca sa

i-o pot înapoia. De aceea, am luat caseta şi am ascultat-o. Singurul lucru care mi-a trecut prin cap în timp ce o ascultam era cuvântul: *uluitor!"*
Eu însumi am rămas uimit. Gary şi-a dorit într-adevăr să asculte povestea vieţii mele, dar nici eu, nici el nu am reuşit să ne facem timp pentru acest lucru.
„Ce probabilitate era să particip la o licitaţie la care sunt puse în vânzare sute de maşini, i-a spus Gary lui Joe, şi să cumpăr singura maşină în casetofonul căreia se afla o casetă cu povestea tatălui tău?"
Zile la rând, Gary nu a mai povestit nimic altceva celor cu care se întâlnea decât despre accidentul meu.
Aşa cum spuneam, şi eu am rămas uimit de revelaţia sa. De altfel, am auzit de la foarte mulţi oameni cât de des s-a folosit el de povestea mea.
în timp ce am început să predic la Biserica First Baptist din Pasadena, am înregistrat într-adevăr o casetă audio în care mi-am relatat experienţa şi i-am făcut câteva mii de copii, pe care le-am distribuit doritorilor. La rândul lor, mulţi dintre aceştia au făcut copii pe care le-au dat mai departe prietenilor lor. Cunosc oameni care mi-au comandat nu mai puţin de 20 de casete de-a lungul timpului.
Aceste casete audio au circulat multă vreme, fiind copiate şi date mai departe celor care sufereau din cauza unor traume fizice sau care au pierdut pe cineva apropiat.
Nu pot decât să trag concluzia că Dumnezeu a avut intenţia ca Gary Emmons să asculte mărturia mea şi s-a asigurat că acest lucru se va întâmpla cu orice preţ.
într-o zi, pe când intram în biserica First Baptist Church din Pasadena, o femeie m-a oprit. Acest lucru nu este deloc neobişnuit. Soţia mea chiar face glume pe acest subiect, spunând că mie îmi trebuie întotdeauna 30 de minute ca să fac 20 de paşi, pentru că întotdeauna se găseşte cineva care să îmi

spună sau care să mă întrebe ceva. La urma urmelor, congregaţia noastră numără nu mai puţin de 10.000 de membri. Asta înseamnă ceva!
„O, reverend Piper, mi-a spus femeia. Chiar pe dumneavoastră doream să vă văd! Doresc să vă spun ceva important, ceva ce cred că trebuie să ascultaţi cu orice preţ."
De regulă, atunci când cineva începe o conversaţie cu aceste cuvinte, el continuă cu expresia: „Este pentru **binele** dumneavoastră", după care urmează un mesaj pe care nu-mi face nicio plăcere să-1 ascult. în cazul de faţă, eram însoţit de mai multe persoane, aşa că nu prea ştiam cum să reacţionez.
Ani privit-o pe femeie şi am constatat că avea un anumit licăr în priviri. Mă privea intens şi am văzut în ochii ei că situaţia **era** urgentă. De aceea, m-am întors către ceilalţi şi le-am spus: „îmi îngăduiţi câteva clipe?"
Au fost amabili şi m-au lăsat singur cu femeia.
„Sunt o asistentă medicală licenţiată, mi-a spus femeia, şi nu o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat."
„încearcă-mă, i-am răspuns eu. Mie însumi mi s-au **întâmplat** foarte multe lucruri greu de crezut."
„Povestea s-a întâmplat la spital. O femeie a cărei mania era foarte bolnavă, fiind internată în spitalul nostru, a ascultai caseta dumneavoastră, iar acest lucru i-a schimbat viaţa."
Mai auzisem astfel de poveşti, dar îmi făcea de fiecare dată plăcere să le ascult. De aceea, am îndemnat-o: „Spune **mai** departe."
„Cineva a adus această casetă la spital, dar femeia respectivă nu era credincioasă. Persoana care a adus-o îşi dorea însă cu orice chip ca ea să asculte caseta. Prietenii ei au încercai să îi vorbească de Dumnezeu, i-au dat o Biblie, tot felul de cărţi şi de broşuri pe teme religioase, dar nimic nu i-a putut schimba hotărârea femeii. Ea le spunea tuturor: ‚Nu vreau sa aud nimic de Dumnezeu, de religie sau de mântuire.' Deşi se afla întru fază terminală a bolii, ea nu era deschisă în faţa niciunui mesaj referitor la eternitate."

Femeia a făcut o pauză ca să îşi şteargă o lacrimă din ochi, după care a continuat: „Cineva i-a adus această casetă, respectiv caseta dumneavoastră cu experienţa pe care aţi trăit-o în Rai, şi a întrebat-o dacă doreşte să o asculte. ‚S-ar putea să o găseşti utilă, i-a spus persoana. Este povestea unui bărbat

care a murit, a ajuns în Rai, după care s-a întors din nou la viaţă.'"
Asistenta mi-a povestit mai departe că femeia s-a gândit puţin, după care i-a răspuns persoanei că s-ar putea să asculte caseta. După ce prietena ei a plecat, caseta a rămas pe noptiera bolnavei, neascultată. în scurt timp, sănătatea femeii s-a deteriorat atât de tare încât medicii i-au spus fiicei sale că mama ei nu mai are de trăit decât o săptămână, maxim două.
Fata, care era credincioasă, îşi dorea cu disperare ca mama ei să asculte mărturia mea. Caseta audio conţine două mesaje. Prima parte vorbeşte despre miracolele care s-au succedat pentru ca eu să rămân în viaţă, inclusiv despre rugăciunea colectivă făcută pentru ca eu să trăiesc, adică despre ce am scris mai devreme în această carte. Partea a doua vorbeşte despre Rai. Am intitulat caseta: „Remediu pentru vindecarea inimii." Tocmai de aceea îşi dorea fata femeii cu atâta disperare ca mama ei să asculte caseta.
Femeia a continuat însă să refuze cu încăpăţânare: „Nu vreau să ascult asemenea prostii."
Au trecut astfel mai multe zile, iar starea bătrânei s-a înrăutăţit. Asistenta care îmi relata povestea şi care era ea însăşi creştină şi-a dat seama ce se întâmplă şi şi-a propus să aibă o discuţie cu bolnava despre suflet, lucru pe care nu 1-a făcut niciodată până atunci cu pacienţii. Ea s-a gândit că, uneori, este mai uşor să asculţi o persoană străină decât un membru de familie vorbindu-ţi despre acest subiect delicat.
După ce şi-a încheiat tura, asistenta a intrat în salonul femeii şi a întrebat-o: „Pot să iau loc şi să vorbesc cu tine pentru câteva momente?"
Muribunda a acceptat dând din cap.
160
161
~L

90 DE MINUTE ÎN RAI
Cu blândeţe şi cu delicateţe, asistenta i-a vorbit atunci despre credinţă şi despre pacea lui Dumnezeu. I-a povestit cal de mult s-a transformat propria ei viaţă după ce 1-a acceptat pe Tisus Hristos.
în tot acest timp, femeia nu a spus nimic.
în treacăt, asistenta i-a vorbit şi despre casetă. „Ani ascultat-o eu însămi şi sunt de părere că ţi-ar folosi să o asculţi. Eşti de acord să o pun în casetofon?"
Femeia a aprobat din nou din cap, aşa că asistenta a pus caseta în casetofon şi i-a dat drumul, după care a plecat.
A doua zi, femeia aflată pe patul de moarte le-a spus fiicei sale şi asistentei că a ascultat integral caseta: „Mi s-a părul foarte interesantă, a adăugat ea. Mă gândesc cu toată seriozitatea să devin creştină."
Deşi atât fata ei cât şi asistenta s-au bucurat peste măsură, ele nu au încercat să facă presiuni asupra femeii. Au mai trecut astfel două zile, după care femeia le-a spus: „Am devenit credincioasă."
Ulterior, indiferent cine intra în camera ei, femeia îi spunea: „Am devenit creştină. L-am acceptat pe Iisus Hristos ca Mântuitor, aşa că voi ajunge în Rai."
La numai câteva ore după recunoaşterea publică **a** convertirii sale, starea femeii s-a deteriorat brusc. Ea a început să îşi piardă din ce în ce mai des conştienta. A doua zi, când asistenta şi-a început tura, ea a aflat că bătrâna a murit cu câteva minute mai devreme.
După ce mi-a povestit toate aceste lucruri, asistenta **a** continuat: „Nu o să vă vină să credeţi ce i s-a întâmplat femeii în acele ultime momente de dinainte de a muri."
înainte de a-mi exprima curiozitatea, ea a continuat: „Casetofonul se afla pe noptiera de lângă patul ei. Fiica ei a pus partea a doua a casetei, cea în care descrieţi Raiul, şi i-a **dai** drumul să meargă. în timp ce viaţa ei se stingea, ea a ascultai relatarea dumneavoastră referitoare la Rai. Ultimul lucru pe care 1-a auzit înainte de a părăsi această viaţă şi de a pleca la Dumnezeu a fost descrierea Raiului către care se îndrepta."
162
INFLUENŢAREA VIEŢII ALTOR OAMENI
Deşi am încercat să îmi păstrez calmul, ochii mi s-au umplut de lacrimi.
„Mi-am zis că trebuie neapărat să vă povestesc toate

acestea."
„Foarte bine ai făcut, i-am spus eu. îţi mulţumesc pentru această poveste. M-a încurajat foarte mult să continui.
în timp ce femeia le-a povestit o parte di[n] cele relatate mai sus şi însoţitorilor mei, i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru că mi-a permis să mă întorc pe Pământ. „O, Doamne, înţeleg în sfârşit de ce m-ai trimis înapoi pe Pământ. îţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să ascult această poveste."
Odată, pe când predicam la Chocolate Bayou Baptist Church, o biserică situată la sud de Houston, membru congregaţiei mi-au cerut să le povestesc istoria rrforţn şi urcării mele în Rai.
Timp de câteva clipe, mi-am adunat gându^le. De regula, în bisericile baptiste există un solist sau un cor care **cântă** anumite melodii religioase înainte ca un oaspete invitat sa ia cuvântul. De aceea, o femeie care nu ştia despreţ ce urmează sa vorbesc a intrat pe o uşă laterală şi a început să c^[nte]-
Avea o voce minunată şi a cântat un imn intitulat „Spart şi aruncat". Cuvintele imnului descriu vasul de alabastru pe care 1-a folosit femeia care i-a spălat picioarele lui Iis^s.
Când femeia a terminat de cântat, m-am ridicat in picioare şi am început să povestesc despre accident. Nu am făcut nicio conexiune între cântec şi mesajuC meu, dar am observat că unii membri din public se încruntau fa femeie.
După predică, am auzit pe cineva **mustram-o P[e]** femeie: Ai făcut o alegere foarte *interesantă,* să cânţi despre ceva spart şi aruncat înainte ca Don să ia cuvântul!" în **m#od** evident, prin *interesantă* dorea să spună *lipsită de bun simţ.*
„O!", a exclamat femeia. Şocul de pe faţ;» ei mi-a dat de înţeles că nu ştiuse despre ce urma să vorbesc. Mai mult, ea nu a făcut legătura nici după aceea.
163
.1
90 DE MINUTE ÎN RAI
Privirile noastre s-au încrucişat, şi femeia a început J plângă: „Vai, îmi pare rău... îmi pare rău."
„Stai liniştită, i-am răspuns eu. Nu a fost nicio problemă." După care m-am pregătit de plecare.
„Spart şi aruncat, a spus cineva din public. Exact asta ţi s-a întâmplat, nu-i aşa, Don?" Cel puţin zece oameni au tacul remarci similare. Câţiva au crezut chiar că am aranjat dinainte cu femeia să cânte acest cântec.
M-am oprit din mers şi am privit în spate. Solista stătM aşezată lângă pian şi plângea. M-am întors la ea şi i-am spus „A fost un cântec minunat, despre o experienţă sublimă. Tu nu ştiai despre ce urmează să vorbesc, şi oricum nu ai greşit cu nimic. Pur şi simplu nu-mi pot imagina un cântec mai potrivii pentru a-mi prefaţa discursul."
Femeia mi-a zâmbit cu recunoştinţă şi a început din nou să se scuze. „Este în regulă. Sincer." Am asigurat-o eu.
în timp ce plecam, m-am gândit că poate chiar am **foi** spart şi aruncat. Dar un nou gând m-a făcut să zâmbesc: *Am fost lipit la loc!*

16

GĂSIREA SCOPULUI

Eu sunt convins de aceasta, aşa că voi continua alături de voi pentru ca şi voi să creşteţi şi să găsiţi bucuria credinţei.
Filipeni 1:25
164
Brad Turpin, un ofiţer de poliţie pe motocicletă din Pasadena (o suburbie a Houstonului) aproape că şi-a pierdut un picior. Motocicleta lui a intrat în spatele unui camion şi s-a făcut ţăndări. Şi-ar fi pierdut tot sângele pe asfalt dacă medicii de pe ambulanţă nu i-ar fi aplicat imediat un garou pe picior.
Sonny Steed, fost responsabil cu educaţia în cadrul bisericii noastre, îl cunoştea personal pe Brad, aşa că m-a rugat să îi fac o vizită. „Sigur că da", m-am grăbit să îi răspund, mai ales după ce am auzit că lui Brad i-a fost aplicat pe picior un fixator. Nu ştiu de ce, dar înainte de a pleca am luat cu mine fotografiile care mi-au fost făcute în timpul accidentului şi al perioadei mele de recuperare.
165

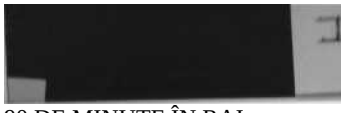

Sonny m-a condus cu maşina până la casa ofiţerului. Când am intrat împreună cu el în casă, am recunoscut imedial propriul meu mod de viaţă cât timp am stat în sufrageria casei transformată în salon de spital. Brad zăcea într-un pat similar cu al meu, având agăţat deasupra un trapez. Aparatul pe care ii purta era de asemenea foarte asemănător cu cel pe care ii avusesem eu, dar nu chiar identic, întrucât în cei 12 ani **care** s-au scurs, i s-au mai adus îmbunătăţiri.
în încăpere se mai aflau şi alţi oameni, aşa că m-am aşezat şi m-am alăturat conversaţiei generale. Brad a fosl amabil, dar eram conştient de faptul că era obosit şi că şi-ar fi dorit să rămână fără vizitatori. Când a plecat şi ultimul dintre aceştia, i-am spus: „Ai obosit de atâţia vizitatori, nu-i aşa?" Brad mi-a confirmat din cap.
„Te înţeleg perfect. Te simţi de parcă ai fi un exponat. Telefonul nu încetează niciodată din sunat şi toată lumc;i doreşte să vină şi să te vadă."
A dat din nou din cap şi mi-a spus: „Apreciez sincer faptul că vin să mă vadă, dar mi-ar plăcea să am parte de puţină linişte."
„îmi cer scuze pentru că îţi tulbur liniştea, dar Sonny m-a rugat să te vizitez, şi oricum doream să îţi spun la ce să te aştepţi în continuare. Am arătat către Ilizarov şi am adăugal: „Am avut şi eu un fixator extern."
„O, da?"
I-am arătat fotografiile, începând chiar cu cea făcută imediat după ce mi-au aplicat aparatul Ilizarov. Fiecare foto grafie arăta un anumit progres. Brad s-a uitat cu atenţie la **poze** şi şi-a dat seama că eu am fost într-o stare mai gravă ca a lui.
„Şi totuşi, ţi-ai revenit, nu-i aşa?"
„Aşa este, i-am răspuns eu. Şi la fel o să-ţi revii şi tu."
„Mă bucur că ai trecut cu bine peste asta, dar eu nu cred că voi reuşi. Nimeni nu îmi poate garanta că o să-mi păstixv piciorul. Medicii sunt destul de pesimişti, fapt care înrăutăţeşte şi mai mult situaţia pentru mine."

„Păi, aşa sunt medicii, i-am răspuns, amintindu-mi de sentimentele mele din zilele când eram imobilizat la pat. Ei adoptă întotdeauna poziţia cea mai conservatoare şi încearcă să nu ne dea foarte multe speranţe. Ei ştiu că oricând se poate întâmpla să faci o infecţie şi să îţi pierzi piciorul, chiar dacă totul a mers bine până atunci."
„Exact asta spuneam şi eu. Nu sunt singur că merită să suport toată această durere."
„Partea bună este că durerea se va diminua pe măsură ce vei începe să te vindeci."
în timpul conversaţiei noastre, soţia lui Brad a intrat în cameră şi a început să asculte discuţia noastră.
„Sunt atât de obosită de această lipsă de progres, a spus ea, şi nimeni nu ne spune nimic. Suntem pe punctul de a schimba echipa de
medici."
„Este posibil să găsiţi un medic mai bun, i-am răspuns eu, dar eu zic să mai aşteptaţi puţin. Aveţi răbdare. Sunt convins că medicul vostru face tot ce îi stă în puteri."
Le-am povestit apoi de momentul în care am ajuns eu însumi la capătul răbdării mele:
„Când medicul a venit să mă vadă în acea zi, scoteam fum pe nări!
‚Stai jos!' am ţipat la el.
M-a ascultat, după care m-am plâns timp de cinci minute de tot ce mă deranja. în timp ce îi priveam faţa, mi-am dat seama că l-am rănit. Desigur, nu mă gândisem nicio clipă la el. Nu contam decât eu: aveam dureri foarte mari, nu puteam dormi şi doream răspunsuri precise. ‚Am obosit de toată această orbecăială prin întuneric. Ori de câte ori te întreb cât timp va mai trebui să port chestia asta, îmi răspunzi: „Poate încă o lună. Poate două luni. Poate trei luni.'" Nu m-am oprit însă aici. Eram încă furibund, aşa că am izbucnit din nou, plângându-mă de tot şi de toate. în cele din urmă, am încheiat cu cuvintele: ‚De ce nu-mi dai un răspuns precis?'

.1

Medicul şi-a aplecat privirea şi mi-a răspuns cu blândeţe: ‚Fac tot ce îmi stă în puteri. Nu cunosc aceste răspunsuri. **Daca** le-aş cunoaşte, ţi le-aş da'.
‚Nu vreau decât...'
‚Ştiu ce vrei, dar medicina nu este o ştiinţă precisă. Noi reinventăm practic roata. Nu avem deloc experienţă în acest domeniu, iar această tehnologie este nouă pentru noi. Facem şi noi ce putem.'
După ce i-am povestit lui Brad şi soţiei sale despre acest incident, am adăugat: „De aceea, vă rog să aveţi răbdare cu medicul vostru. El nu vă dă răspunsurile pe care le aşteptaţi de la el pentru că nu deţine aceste răspunsuri. Oricum, vă va da o mulţime de sfaturi şi de medicamente, iar pe Brad îl va pune sa facă foarte multă terapie fizică. Va trebui să vă obişnuiţi cu toate acestea."
„Da, ştiu, mi-a răspuns Brad, dar pur şi simplu nu-mi mai pot controla emoţiile. Sunt poliţist, aşa că am văzut destule lucruri oribile la viaţa mea, dar acum simt că îmi pierd controlul. înţelegi ce vreau să spun?"
„Sigur că da. Tot ce te pot sfătui este să accepţi această situaţie. Te asigur că se va mai repeta."
„Pur şi simplu, simt că mi-e imposibil să mă mai controlez."
„Asta pentru că într-adevăr ai scăpat de sub control."
Brad s-a uitat lung la mine.
„Gândeşte-te puţin. Ce anume mai poţi controla în situaţia de faţă? Nimic."
„Nu pot nici măcar să mă şterg singur."
„Aşa este. Eşti complet neputincios. Nu mai poţi face nimic de unul singur."
„înainte de toată povestea asta făceam culturism. Nu **ţi-ar** fi venit să crezi ce corp aveam."
„Te cred." îmi dădeam seama privindu-1 că fusese un bărbat foarte puternic. „Cine ştie? Poate cândva vei avea din

nou un astfel de corp atletic. Oricum, fii pregătit pentru schimbare. Incapacitatea de a mai face foarte multe lucruri pe care înainte le puteai face te va sili să te schimbi. Vei pierde foarte multe kilograme, iar muşchii ţi se vor atrofia. De aceea, nu îţi vei mai putea controla corpul la fel ca altădată."
Soţia lui Brad era în mod evident foarte stresată, şi era pe punctul de a izbucni în lacrimi. „îl doare atât de tare, cu toate medicamentele pe care le ia. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac."
„îţi pot sugera câteva lucruri: mai întâi de toate, gestionează mai bine vizitele şi telefoanele. Nu trebuie să le permiţi tuturor să vină oricând doresc. Fii fermă. Dacă vei mai continua multă vreme cu aceste vizite, vei sfârşi prin a te epuiza complet tot încercând să fii amabilă. Te asigur că prietenii voştri
vor înţelege."
Apoi m-am întors către Brad: „Pregăteşte-te sufleteşte pentru terapia care va urma. Vei fi nevoit să faci tot felul de lucruri dificile. Dacă vrei să ajungi să mergi din nou, străduieşte-te să le faci. Fii răbdător, întrucât procesul va dura multă vreme. Nu încerca să devii un lup singuratic. Acesta este cel mai bun sfat pe care ţi-1 pot da." Am făcut o pauză scurtă, aproape zâmbind, întrucât îmi aminteam perfect cum m-am simţit eu la vremea respectivă. „Spune-le oamenilor ce te doare, astfel încât să te poată ajuta. îndeosebi celor în care ai încredere. Spune-le precis ce aşteptaţi de la ei. Lasă-i să se roage pentru tine. Am văzut că te vizitează foarte mulţi oameni cumsecade. Fiecare doreşte să îţi aducă o prăjitură, ceva de mâncare, sau să facă ceva pentru tine. Lasă-i să îşi exprime prietenia şi iubirea."
După ce am mai vorbit câteva minute, m-am ridicat să plec. I-am scris lui Brad numărul meu de telefon şi i-am spus: „Sună-mă. Dacă nu poţi dormi la ora 3:00 dimineaţa sau dacă te lupţi cu furia, dă-mi un telefon. Fii sigur că te voi asculta. Eu te voi înţelege, pentru că eu *pot* înţelege prin ce treci. Suntem o frăţie mică, la care nu ne-am alăturat de bunăvoie."
înainte de a pleca, Brad mi-a spus: „Nu-ţi pot spune cât de mult apreciez faptul că ai trecut să mă vezi. Simplul fapt că

44

am primit vizita unui om care ştie ce înseamnă durerea mi-a fost de mare folos. Tu eşti prima persoană pe care am cunoscut-o care ştie ce înseamnă să trăieşti cu durerea 24 de ore pe zi."

„Nu mi-am propus cu tot dinadinsul să vizitez oameni care se află în situaţia în care am fost şi eu, dar sunt oricând dispus să o fac. Doresc să îţi fiu de folos, dar va trebui să **faci** efortul de a mă suna. Reţine: nu trebuie să duci această povara de unul singur."
Soţia lui Brad m-a însoţit la maşină şi mi-a spus: „Avea nevoie de aşa ceva. în faţa celorlalţi încearcă să dea dovadă **de** putere şi să pară pozitiv, dar când rămâne singur devine frustrai şi emotiv, după care se prăbuşeşte. Câteodată sunt **foarte** îngrijorată pentru el. Nu l-am văzut niciodată în acest fel **de-a** lungul vieţii noastre împreună."
„Acest lucru îmi aminteşte de soţia mea, care muncea toată ziua la şcoală, după care venea să îşi petreacă seara alături de mine. încearcă să rezişti. Te asigur că se va face mai bine."
I-am povestit apoi de un moment în care Eva a încercat să mă încurajeze spunându-mi ceva de genul: „Acordă-ţi timp. Sunt sigură că te vei simţi mai bine."
Am explodat atunci de frustrare şi de mânie: „Ce te face să crezi că mă voi simţi mai bine? Care sunt şansele să mă fac vreodată bine? Nimeni nu îmi poate promite acest lucru. Nimeni nu mi-1 poate garanta."
Spre cinstea ei, Eva nu mi-a ripostat. S-a mulţumit **doar** să mă îmbrăţişeze. Am plâns atunci în braţele ei. Până atunci, nu am mai plâns niciodată în prezenţa ei.
După ce i-am relatat această poveste soţiei lui Brad, am adăugat: „Pregăteşte-te pentru multe schimbări în viaţa ta şi ;i lui. Gândeşte-te că Brad nu îşi mai poate controla emoţiile. De aceea, nu considera izbucnirile lui de mânie nişte atacuri hi adresa ta. Ele nu fac decât să îi exprime frustrarea şi durerea. Nu au nimic de-a face cu tine." I-am strâns mâna şi i-am **mai** spus: „Şi pentru numele lui Dumnezeu, sunaţi-mă, dacă aveţi nevoie de mine. Spune-i lui Brad să mă sune."
GĂSIREA SCOPULUI
După această vizită, l-am mai văzut pe Brad de patru sau de cinci ori. Câteva săptămâni mai târziu, când a început să umble cu fixatorul încă prins de picior, l-am văzut într-un restaurant. M-am dus imediat la masa lui şi m-am aşezat. „Ce mai faci?" l-am întrebat.
„Fac foarte bine. Sincer." Mi-a mulţumit din nou pentru faptul că l-am vizitat atunci când îi era mai rău. încă nu se simţea la apogeu, dar se vedea că se însănătoşeşte. Mi-a luat apoi mâna în mâna lui şi mi-a strâns-o multă vreme. Am ştiut atunci că aceasta este maniera sa de a-şi manifesta aprecierea pe care nu o putea exprima în cuvinte.
îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că mi-a permis să îl ajut pe Brad într-unui din cele mai dificile momente ale vieţii lui.
La circa doi ani după accident, am auzit că Chad Vowell a suferit un accident grav de maşină. Chad a fost membru în echipa noastră de tineri de la South Park, iar părinţii lui au fost printre cei mai activi în cadrul bisericii noastre. Mama lui Chad, Carol, s-a aflat în comitetul care s-a reunit de câteva ori în salonul meu de spital pentru a planifica întâlniri pentru tineri. La vremea aceea nu le-am fost foarte util, dar aceasta a fost maniera lor de a-mi da sentimentul că sunt util şi necesar.
Chad a fost un jucător de fotbal de excepţie şi a făcut parte din grupul nostru de tineret circa un an înainte de a pleca la colegiu.
Când am sunat-o pe mama lui, aceasta mi-a spus că l-au transportat cu elicopterul pe Chad la Spitalul John Sealey din Galveston. Nu am aflat cât de grav a fost accidentul până când nu mi-a spus: „Are gamba complet zdrobită şi medicii i-au prins un fixator."
Când am auzit cuvântul „fixator", am ştiut că trebuie să-i fac o vizită. Oricum m-aş fi dus, întrucât era membru al congregaţiei mele, dar cuvântul *fixator* m-a făcut să urgentez lucrurile.
170
171
-LI

Când am intrat în camera lui, Chad arăta deprimat. în mod evident, nu dorea să vorbească cu nimeni. Nu mai era acel Chad pe care îl cunoscusem pe vremuri. înainte s-ar fi bucurat să mă vadă, iar faţa i s-ar fi luminat imediat. De data aceasta mi-a recunoscut prezenţa, dar nu a făcut nici cel mai mic efort să discute cu mine.

„Te simţi bine? Crezi că o să te faci bine? l-am întrebat. Văd că ţi-au prins un fixator."

„Mda", mi-a răspuns el.

„Chad, îţi mai aduci aminte când am suferit eu accidentul de maşină? Şi eu am avut un fixator atunci."

„Chiar?" Pentru prima dată, Chad a dat unele semne de interes. Nu-mi dau seama dacă nu m-a văzut niciodată cu fixatorul, sau dacă pur şi simplu nu-şi mai aducea aminte de acest lucru. M-am apropiat şi mai mult de el şi i-am spus: „Eu ştiu perfect ce înseamnă să porţi un astfel de aparat pe picior."

Chad era rănit la gambă. Dat fiind că la acest nivel există două oase, gamba este mai uşor de vindecat. De altfel, din câte mi-au spus medicii înainte de a pleca, prognoza în cazul lui era foarte bună.

Din fericire, am putut vorbi cu acest băiat, l-am putut ţine de mână şi m-am putut ruga alături de el într-un fel care 1-a ajutat să înţeleagă că mă identific perfect cu durerea lui. Pentru prima dată, ştia la ce trebuie să se aştepte. înainte de vizita mea, nimeni nu i-a putut oferi lui Chad informaţii specifice. De aceea, la fel ca şi mine la vremea mea, s-a simţit şi el furios şi deprimat.

„Durerea va dura multă vreme, iar recuperarea ţi se va părea interminabilă, dar te asigur că te vei face bine. Nu uita niciodată ce îţi spun acum: te vei face bine!"

Şi s-a făcut.

Cancerul a răpit-o dintre noi pe Joyce Pentecost cu o săptămână înainte ca aceasta să împlinească 39 de ani. Am ţinui

foarte mult la Joyce, cumnata mea. Ea a fost măritată cu fratele Evei, Eddie, şi a lăsat în urma ei doi băieţi minunaţi cu părul roşu: Jordan şi Colton.

Joyce a fost nu doar una dintre cele mai pline de viaţă persoane pe care le-am cunoscut în viaţa mea; a fost şi o cântăreaţă cu o voce sublimă, şi putea lumina o cameră prin simpla ei prezenţă. Nu se mulţumea niciodată să cânte un singur cântec; trecea cu uşurinţă de la unul la altul, după tradiţia lui Ethel Merman.

Am fost onorat să iau cuvântul la slujba memorială ţinută pentru ea la First Baptist Church din Forrest City, Arkansas. Sala a fost înţesată de oameni. Au participat nu mai puţin de 600 de persoane. Joyce a înregistrat câteva CD-uri cu muzică religioasă, pe care le-am pus în acea după-amiază însorită. Am ascultat-o atunci pe Joyce cântându-şi propria binecuvântare.

După ce am ascultat muzica lui Joyce, tatăl ei, reverendul Charles Bradley, ne-a transmis tuturor un mesaj de speranţă şi de mântuire. El a început astfel: „Cu ani în urmă, am făcut o înţelegere cu Joyce. Dacă eu voi fi primul care mă voi stinge, ea va cânta la funeraliile mele. Dacă ea va fi prima care se va stinge, eu voi vorbi la funeraliile ei. Astăzi îmi îndeplinesc promisiunea făcută scumpei mele fetiţe."

Nu am să uit niciodată acel moment. Pe feţele oamenilor au înflorit zâmbete melancolice, mulţi ochi s-au umplut de lacrimi, dar nu cred că cineva a simţit o stare de mânie sau de lipsă de speranţă.

După ce tatăl lui Joyce şi-a încheiat discursul, a urmat
rândul meu.

„Unii s-ar putea întreba: ‚Cum a putut să moară tocmai Joyce?' Eu vă spun altceva: o întrebare chiar mai bună este: cum a trăit ea? A trăit frumos, în iubire. Da, a trăit într-adevăr foarte frumos."

Le-am spus apoi ascultătorilor că Joyce a fost ca o cometă cu părul roşu care a trecut fulgerător pe scena vieţii, că a trăit numai pentru a iubi şi pentru a-i face pe ceilalţi fericiţi, că

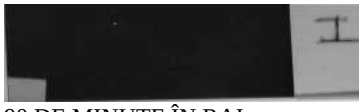

a fost o prietenă devotată, o fiică ideală, o mătuşă blândă, o soră dulce, o mamă plină de iubire şi o soţie minunată. Am recunoscut că nu deţin răspunsul la întrebarea pe care şi-o pun foarte mulţi dintre cei de faţă: de ce?
„Chiar dacă nu deţinem răspunsuri, noi ne putem găsi mângâierea. Joyce credea cu tărie că dacă va muri, va ajunge drept în Rai şi că va fi lângă Dumnezeu. Era la fel de convinsă că dacă va trăi, Dumnezeu va fi alături de ea. Acesta a fost principalul ei motiv de a trăi. Tot el poate fi şi motivul nostru pentru a ne vedea mai departe de viaţă."
Am încheiat împărtăşind asistenţei un moment personal. Ultima conversaţie mai lungă pe care am avut-o cu Joycc înainte de a se întoarce acasă de la spital a fost despre Rai. Joyce nu obosea niciodată să mă asculte vorbind despre Raiul pe care l-am vizitat, iar atunci şi-a dorit să mai asculte o dală povestea mea. I-am povestit despre îngeri, despre poarta Raiului şi despre cei dragi (mama lui Joyce a murit la rândul ei de cancer). Joyce insista de fiecare dată să îi descriu muzica celestă; aşa s-au întâmplat lucrurile şi acum.
„Cu doar câteva zile în urmă, le-am spus eu celor adunaţi la priveghi, eu cred că Dumnezeu stătea în spatele acelei porţi şi le-a spus îngerilor săi: ‚Avem nevoie de o soprană cu părul roşcat.'
‚Cea mai potrivită ar fi Joyce Pentecost!' i-au răspuns într-un glas îngerii.
Atunci, Dumnezeu a trimis după Joyce, iar ea a răspuns apelului său. La ora actuală cântă cu siguranţă în mijlocul corului angelic. Ea a plecat din acest corp, dar este prezenţii alături de Domnul."
Ultimele mele cuvinte adresate congregaţiei au constai într-o întrebare: „Cum poţi considera că ai pierdut pe cineva atunci când ştii unde se află?"
Eu aveam 38 de ani când am fost ucis în accidentul de maşină. Joyce avea aceeaşi vârstă atunci când a primit fatalul diagnostic. Eu am supravieţuit încercării mele. Joyce nu. Un

lucru îmi este însă limpede: datorită vizitei pe care am făcut-o în Rai, eu am putut-o pregăti pe ea şi pe cei apropiaţi ei pentru încercarea lor. Iar acum te pregătesc şi pe tine.
De multe ori după accident mi-am dorit să primesc la spital vizita unei persoane care a purtat cândva un fixator. Sunt ferm convins că dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, m-aş fi eliberat de o mare parte din anxietatea mea.
De aceea, ori de câte ori aud de cineva care poartă un fixator, încerc să iau legătura cu el. Atunci când vorbesc cu persoane care se confruntă cu o boală pe termen lung, încerc să fiu cât se poate de sincer. Procesul de recuperare este lent şi dificil, iar aceşti oameni trebuie să ştie dinainte acest lucru. Dat fiind că am trecut eu însumi prin această experienţă, le pot spune bolnavilor (care mă ascultă de fiecare dată cu acelaşi interes) că deşi procesul va fi de durată, mai devreme sau mai târziu se vor face bine. Le descriu de asemenea câteva din problemele pe termen scurt cu care se vor confrunta.
Vizitele pe care le-am putut face lui Chad, Brad şi alţii îmi reamintesc de fiecare dată că Dumnezeu are un scop pentru mine aici, pe Pământ. în timpul lungii mele perioade de recuperare, mi-a fost extrem de dor de Rai. La ora actuală, privind retrospectiv lucrurile, îmi dau seama că principalul motiv pentru care Dumnezeu m-a trimis înapoi pe Pământ a fost acela de a le putea împărtăşi altora experienţa pe care am trăit-o, ajutându-i în acest fel să treacă mai uşor peste încercările lor personale, similare cu a mea. „Când Dumnezeu va dori să mă ia la el, mă va elibera cu siguranţă", am ajuns să îmi spun. Până atunci, fac tot ce îmi stă în puteri pentru a alina durerea altora.
La fel ca şi mine, atunci când alte victime se trezesc cu fixatorul ataşat de picior, dar mai ales atunci când încep să experimenteze durerea şi incapacitatea de a se mişca asociate cu acesta, ele cad pradă depresiei. Nu au nicio idee ce se va întâmpla în continuare. Deşi medicii încearcă să le dea asigurări

u

că se vor vindeca, suferinţa lor este prea intensă pentru simţi alinare la auzul acestor cuvinte.
Au fost însă şi pacienţi care mi-au spus: „Mă voi face bine în scurt timp", ignorând astfel adevărul.

Am preferat de fiecare dată să îi aduc cu picioarele pe pământ, spunându-le: „Probabil că te vei face bine, dar acest lucru nu se va întâmpla în scurt timp. Procesul de recuperare este de durată şi este imposibil să îl scurtezi. Când te confrunţi cu răni de o asemenea amploare, nu e uşor să faci faţă. Eşti nevoit să trăieşti cu ele pentru o perioadă.
Aş putea să vă povestesc şi alte întâmplări, dar aceste experienţe sunt acelea care m-au ajutat să trec prin una din cele mai întunecate perioade ale mele. Mi-am descoperit din nou un scop în a fi în viaţă. încă mai aştept să mă întorc în Rai, însă deocamdată mă aflu pe Pământ, aşa că trebuie să-mi îndeplinesc menirea în acest plan.

17

DORUL DE CASĂ

... Din pricina nădejdii care vă este păstrată în ceruri şi despre care aţi auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei.
Coloseni 1:5
Una din poveştile mele preferate se referă la o fetiţă care a plecat de acasă, iar mama ei nu ştia unde se afla. Mama s-a speriat, crezând că fetiţei sale i s-a întâmplat ceva rău. Ea a ieşit pe verandă şi şi-a strigat cu voce tare fetiţa de câteva ori.
Aproape imediat, aceasta a ieşit din casa vecină. Mama ei a îmbrăţişat-o, i-a spus că a fost îngrijorată şi a întrebat-o:
„Unde ai fost?"
„Am stat cu vecinul, cu domnul Smith."
„De ce te-ai dus la el?"
„Pentru că i-a murit soţia şi este foarte trist."
„O, îmi pare rău, i-a spus mama. Nu am ştiut. Şi tu ce ai
făcut?"
„L-am ajutat să plângă."
într-un fel, la fel procedez şi eu. împărtăşirea experienţei mele este maniera mea de a plânge alături de alţi oameni aflaţi în durere.
176
177

u

90 DE MINUTE ÎN RAI
Unul din motivele care mă ajută să aduc alinare oamenilor care se află în faţa morţii sau care au pierdut pe cineva drag este că am trecut eu însumi prin această experienţă. De aceea, le pot da asigurări că Raiul este un loc al bucuriei supreme, care nu are echivalent pe Pământ.
Eu ştiu dincolo de orice îndoială posibilă că Raiul *este* real. Experienţa pe care am trăit-o în el a fost mai reală decât orice altă experienţă terestră. Uneori le spun oamenilor: „Gândeşte-te la cea mai frumoasă experienţă pe care ai trăit-o vreodată, la experienţa cea mai teribilă şi la toate experienţele intermediare. Ei bine, Raiul este chiar mai real decât aceste experienţe."
După întoarcerea mea pe Pământ, am devenit extrem de conştient de faptul că suntem cu toţii într-un fel de pelerinaj. La sfârşitul acestei vieţi fizice, indiferent unde vom merge, în Rai sau în iad, viaţa ni se va părea mai reală decât cea pe care am trăit-o pe Pământ.
înainte de accident nu priveam lucrurile în acest fel. Raiul nu era decât un concept în care credeam, dar la care nu mă gândeam foarte frecvent.
în anii de după accident, m-am gândit adeseori la ultima noapte pe care Iisus a petrecut-o împreună cu ucenicii săi înainte de a fi trădat şi crucificat. Cu numai câteva ore înainte de a-şi începe propria călătorie către Rai, el a stat cu ucenicii săi în camera de sus. Le-a cerut acestora să nu se simtă tulburaţi de moartea lui şi să aibă încredere în el. Apoi le-a spus că pleacă şi a adăugat: „în casa Tatălui meu sunt multe încăperi. Dacă nu ar fi fost aşa, v-aş fi spus. Eu plec acum acolo pentru a vă pregăti încăperile voastre. După ce le voi pregăti, mă voi întoarce şi vă voi lua cu mine, pentru ca şi

voi să fiţi unde sunt eu." (Ioan 14:2-3).
Până recent nu am remarcat niciodată faptul că Iisus foloseşte de două ori cuvântul „încăperi", adică locuri. Nimeni nu se gândeşte la acest lucru, dar eu o fac frecvent: Raiul este un

loc precis, iar eu ştiu acest lucru, întrucât am fost acolo. De aceea, ştiu că Raiul este real.
După accidentul meu, percepţiile mele au devenit mai intense şi mai profunde decât oricând înainte. Un an petrecut în spital ar ascuţi aceste percepţii în cazul oricărui om, dar în cazul meu a fost ceva mai mult decât atât. Cele 90 de minute pe care le-am petrecut în Rai mi-au lăsat o impresie atât de profundă încât nu am mai fost niciodată cel de dinainte. Nu voi mai putea fi niciodată pe deplin mulţumit în această lume, deoarece trăiesc tot timpul anticipând ceea ce va urma.
Am trăit mai multă durere decât am crezut vreodată că poate fi îndurată de un om, dar totuşi am supravieţuit şi am putut să îmi povestesc experienţa. în pofida tuturor încercărilor pe care le-am îndurat în timpul acelor luni de dureri necontenite, încă mai simt realitatea Raiului, mult mai intens decât întreaga suferinţă care a urmat.
Dat fiind că sunt o persoană hotărâtă şi greu de strunit, am simţit întotdeauna nevoia de a le explica oamenilor de ce nu pot face anumite lucruri. Când sunt îmbrăcat, oamenii nu-şi pot da seama din exterior că sub hainele mele se ascund răni atât de grave. De aceea, când trebuie să fac ceva, iar acest corp reconstruit nu poate îndeplini respectiva sarcină (care poate fi uneori incredibil de simplă), obţin adeseori reacţii ciudate din partea celor din jur.
„Pari sănătos, mi s-a spus nu o dată. Care este problema ta?"
Uneori, când trebuie să cobor nişte trepte - o experienţă la fel de dificilă pentru mine şi astăzi - îmi aud genunchii pocnind şi scârţâind. Persoana care mă însoţeşte se întoarce atunci către mine şi mă întreabă: „Tu ai scos acel zgomot oribil?"
„Da, îi răspund eu zâmbind. Nu-i aşa că pare ridicol?"
Mobilitatea mea aparentă este înşelătoare. Chiar dacă mă descurc mai bine decât şi-ar fi imaginat vreodată cineva (în perioada cât am stat la pat), eu ştiu foarte bine cât de limitate îmi sunt în realitate mişcările. Pe de altă parte, încerc din

u

l

răsputeri să merg cât mai corect, întrucât nu doresc să atrag atenţia asupra mea. Am avut parte de destule priviri şocate pe vremea când purtam fixatorul...
încercarea mea de a arăta normal şi de a-mi forţa limitele este maniera mea de a mă descurca cu propriile infirmităţi. între timp am învăţat că dacă sunt extrem de ocupat, îndeosebi cu ajutarea celor din jur, eu uit de durere. într-un fel ciudat, durerea mea reprezintă propria mea terapie. De aceea, intenţionez să merg până la capăt, adică până atunci când nu voi mai putea avansa.
Noi suntem atât de fascinaţi de conceptul de timp încât gândim întotdeauna din perspectiva temporală. Aceasta este natura umană. De aceea, mă simt adeseori tentat să mă întreb ce mai face comitetul de primire care m-a întâmpinat în Rai; cu ce s-au ocupat prietenii mei în toţi aceşti ani cât am stat din nou pe Pământ.
Tot reflectând la această întrebare, am ajuns la concluzia că aceştia nu s-au plâns de faptul că nu am rămas cu ei, dar mă aşteaptă în continuare la poarta Raiului. La urma urmelor, pentru ei timpul nu curge deloc. Ei trăiesc într-un prezent etern, care nu poate fi descris în cuvinte pământeşti. Chiar dacă ar mai trece încă 10 ani, sau chiar 30, pentru ei nu va trece decât o singură clipă.
Faptul că am ajuns în Rai în acea dimineaţă de ianuarie nu a fost alegerea mea. Adevărata mea alegere s-a produs cu mult timp înainte, când m-am orientat către Iisus Hristos şi l-am acceptat ca Mântuitor al meu. Deşi sunt atât de nevrednic, el mi-a permis să fac o vizită în Rai, iar acum am convingerea că data viitoare când voi ajunge acolo, îmi va permite să rămân.
Nu sunt genul suicidal, dar ori de câte ori mă gândesc la întoarcerea acasă, îmi este dor de lumea de dincolo. Nu am nici cea mai mică îndoială că acest lucru se va întâmpla, atunci când Dumnezeu va

dori. Sincer să fiu, de-abia aştept acel moment. De aceea, nu mă tem deloc de moarte. La urma urmelor, de ce

m-aş teme? Experienţa nu are nimic urât; dimpotrivă, nu conduce decât la o bucurie nesfârşită.
Aşa cum am mai povestit, atunci când m-am trezit din nou pe Pământ, m-am simţit cumplit de dezamăgit. Nu mi-am dorit să mă întorc, dar nu am avut de ales.
Foarte mult timp, am refuzat să accept faptul că Dumnezeu m-a trimis înapoi pe Pământ. Cu toată dezamăgirea mea, am ştiut însă că Dumnezeu a avut un scop în tot ce s-a întâmplat. A existat un motiv precis pentru care am ajuns atunci în Rai, şi unul la fel de precis pentru care m-am întors pe Pământ. în cele din urmă, am înţeles că Dumnezeu mi-a oferit o experienţă specială şi un crâmpei din eternitatea care va urma.
Deşi mi-e dor de căminul meu celest, sunt pregătit astăzi să aştept până când îmi va suna ceasul. Cele 34 de operaţii chirurgicale prin care am trecut şi numeroşii ani de dureri intense m-au ajutat să înţeleg adevărul cuvintelor scrise de Pavel în Epistola către Corinteni: „Binecuvântat să fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei care se află în necaz." (2 Corinteni 1:3-4).
Atât timp cât mă aflu pe Pământ, Dumnezeu are un scop pentru mine. Faptul că ştiu acest lucru mă ajută să îndur durerea şi să fac faţă handicapurilor mele fizice.
în momentele mele cele mai grele, îmi aduc întotdeauna aminte de un vers dintr-un imn vechi: „Atunci când îl vom vedea pe Iisus, vom ajunge la concluzia că toate aceste încercări au meritat." Nu am nici cea mai mică îndoială în această privinţă.

18

ÎNTREBĂRI CARE ÎNCEP CU *DE CE?*

Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea faţă în faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte deplin, cum am fost cunoscut şi eu pe deplin.
1 Corinteni 13:12

Am ascultat mulţi oameni pe care i-am văzut la televizor vorbind despre experienţele lor de moarte clinică. Am fost întotdeauna fascinat, dar şi sceptic în faţa acestor experienţe. De fapt, am fost extrem de sceptic, gândindu-mă în sinea mea: *„Probabil că au avut un fel de halucinaţie mentală, sau poate că existau anumite elemente în banca lor de date şi au retrăit experienţa respectivă. "* Nu m-am îndoit niciodată de sinceritatea lor. Am fost întotdeauna convins că aceşti oameni cred în ceea ce au trăit.
Am privit multe talk-show-uri şi am citit multe cărţi despre victimele care au murit, după care au fost readuse la viaţă. Descrierile încercărilor prin care au trecut mi s-au părut

însă întotdeauna regizate şi supărător de similare, ca şi cum acestea s-ar fi inspirat unele de la altele. De pildă, o persoană care pretinde că a fost moartă timp de 24 de ore a scris o carte în care afirmă că a stat de vorbă cu Adam şi cu Eva. Multe din lucrurile pe care i le-au spus cei doi (primul cuplu pământesc) nu corespund deloc afirmaţiilor biblice.
în pofida scepticismului pe care îl mai am încă şi astăzi (referitor la multe din aceste mărturii), nu mi-am pus niciodată la îndoială propria moarte. De fapt, experienţa a fost atât de intensă şi mi-a schimbat într-o asemenea măsură viaţa încât nu am putut vorbi cu nimeni despre ea, până când i-am povestit lui David Gentiles ce s-a întâmplat, la doi ani după accident.
De-a lungul anilor care au urmat, am studiat intens fenomenul experienţelor din apropierea morţii (EAM) şi am reflectat adeseori la el.
In luna decembrie 2001, revista *Lancet* a Societăţii Medicale Britanice a făcut public un raport

ştiinţific referitor la EAM. Mulţi oameni de ştiinţă şi numeroşi experţi respinseseră până atunci acest gen de experienţe, considerându-le simple acte de imaginaţie ale unor creiere aflate în deficit de oxigen.
Studiul a fost realizat în Olanda şi este considerat unul dintre cele mai bine argumentate studii de acest fel din punct de vedere ştiinţific. în loc să îi intervieveze pe cei care pretind că au trăit EAM, autorii studiului au căutat personal sute de pacienţi care tocmai au trecut printr-o moarte clinică în urma unui atac de cord, adică după ce inimile lor s-au oprit din bătut. Cercetătorii au pornit de la premisa că documentarea experienţelor la scurt timp după producerea lor le va oferi o documentare mai precisă şi mai corectă din punct de vedere ştiinţific, prin comparaţie cu amintirea unor evenimente petrecute adeseori cu mult timp înainte de interviu.
Iată care sunt rezultatele studiului: circa 18% dintre pacienţii intervievaţi şi-au amintit de perioada în care au fost declaraţi morţi din punct de vedere clinic. între 8-12% au descris experienţe EAM clasice, cum ar fi vederea unei lumini,

trecerea printr-un tunel, sau chiar intrarea în Rai şi discuţiile cu rudele şi cu prietenii decedaţi. Cercetătorii au tras concluzia că experienţa vieţii de după moarte nu este decât „o experienţă pe care ne dorim cu disperare să o credem adevărată".
Alţi cercetători au studiat 344 de pacienţi (cu vârste cuprinse între 26 şi 92 de ani) care au fost resuscitaţi. Mulţi dintre ei au fost intervievaţi în primele cinci zile care s-au scurs după experienţa prin care au trecut. Aceiaşi oameni au fost contactaţi apoi de cercetători peste doi ani, şi a treia oară la opt ani de la evenimentul petrecut.
Cercetătorii au descoperit cu această ocazie că experienţele respective nu se corelează cu parametrii psihologici, fiziologici sau medicali măsuraţi. Altfel spus, experienţele pe care le-au trăit aceşti oameni nu s-au corelat cu procesele biologice specifice unui creier care moare. Foarte mulţi pacienţi îşi mai aminteau încă extrem de viu experienţa prin care au trecut, fapt care nu confirmă ideea că aceste amintiri ar fi fost
false.
Dar cel mai important aspect din punctul meu de vedere este acela că toţi aceşti oameni şi-au transformat profund personalitatea în urma experienţei prin care au trecut. De pildă, ei şi-au pierdut complet orice teamă de moarte. Toţi au devenit mai plini de iubire, de compasiune şi de generozitate.
în sine, studiul nu a dovedit în niciun fel realitatea experienţelor EAM. La fel ca înainte de apariţia acestor studii, anumiţi oameni de ştiinţă au continuat să creadă că experienţele EMI nu sunt altceva decât stări psihologice specifice procesului morţii, în timp ce alţi savanţi au susţinut că dovezile ştiinţifice atestă validitatea experienţelor de moarte clinică şi că ştiinţa ar trebui să îşi regândească teoriile care contestă experienţele
extracorporale.
Personal, nu am intenţia să trag o concluzie definitivă în ce priveşte această controversă. Tot ce pot face eu este să povestesc ceea ce mi s-a întâmplat mie. Orice mi-ar spune alţi savanţi, eu *ştiu* că am fost în Rai.

u

Mi-am petrecut foarte mult timp gândindu-mă nu atât la *ce* s-a întâmplat, cât întrebându-mă *de ce* s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Am ajuns astfel la o singură concluzie solidă: înainte de a fi ucis în accidentul de maşină, eram sceptic în ceea ce priveşte experienţele din apropierea morţii. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina cum poate muri cineva, cum poate ajunge el în Rai şi cum se poate întoarce apoi pe Pământ pentru a povesti ce i s-a întâmplat. Nu m-am îndoit niciodată de existenţa Raiului sau a vieţii de după moarte, dar am avut îndoieli serioase referitoare la descrierile experienţelor din apropierea morţii. Toate aceste poveşti sunau prea asemănător şi mi se păreau regizate dinainte. Apoi am murit eu însumi, am ajuns în Rai şi m-am întors pe Pământ. Tot ce pot face astăzi este să povestesc ce mi s-a întâmplat mie. Nu am crezut nicio clipă că experienţa mea a fost o simplă viziune mentală, o încrucişare a sinapselor mele sau un rezultat al poveştilor pe care le-am

citit. *Eu ştiu* că Raiul este real. Am fost acolo şi m-am întors înapoi.
Am ajuns astfel la următoarea concluzie: până când cineva nu va muri o perioadă suficient de lungă de timp, după care se va întoarce la viaţă aducând dovezi de necontestat referitoare la viaţa de după moarte, astfel de experienţe vor continua să rămână o simplă chestiune de credinţă.
Odată, mi-am împărtăşit experienţa unei mari congregaţii, în rândul căreia se aflau şi părinţii soţiei mele, Eldon şi Ethel Pentecost. în timpul îndelungatei mele perioade de recuperare fizică, aceştia ne-au sprijinit foarte mult şi au făcut mari sacrificii de dragul nostru.
După slujba religioasă, ne-am dus acasă la ei. La un moment dat, am rămas singur cu Eldon, care mi-a spus: „Prima dată când ai vorbit public despre vizita ta în Rai, am fost foarte furios pe tine."
Până atunci, nu-mi spusese niciodată acest lucru.
„îmi amintesc că ai spus atunci că nu ţi-ai dorit nicio clipă să te întorci pe Pământ."

I-am confirmat din cap, neştiind unde vrea să ajungă.
„La acea vreme, nu am înţeles acest lucru, dar între timp mi-am schimbat părerea. La ora actuală, atunci când te ascult vorbind despre frumuseţea Raiului, încep să înţeleg de ce ţi-ai dorit să te desparţi pentru o vreme de soţia şi de copiii tăi. Ştiai - nu-i aşa? - că şi ei te vor urma cândva?"
„Fără nicio îndoială."
Revelaţia lui Eldon m-a luat pe nepregătite. Avea dreptate, desigur. Eu am avut privilegiul aparte de a-mi boteza proprii copii şi de a asista la botezul soţiei mele. Ştiam cât de autentică este credinţa lor. De aceea, nu am avut niciodată vreo îndoială că vor ajunge cândva în Rai. Faptul că eram despărţit de ei nu mi-a trecut nicio clipă prin minte cât timp m-am aflat în Rai. Pur şi simplu, cine se află în Rai nu are conştiinţa faptului că cineva *nu* se află acolo. El ştie doar cine urmează să ajungă în Rai.
Chiar şi astăzi, nu pot să nu recunosc cu sinceritate că aş fi preferat să rămân în Rai, dar recunosc că nu-mi sunase încă ceasul. Dacă aş fi ştiut în clipa când am părăsit Raiul că voi fi nevoit să petrec două săptămâni la reanimare, un an imobilizat într-un pat de spital şi că voi suferi 34 de operaţii chirurgicale, cu siguranţă că m-aş fi simţit extrem de deprimat. Oricum, nu a fost alegerea mea, aşa că am fost nevoit să mă întorc şi să ascult vocea care se ruga pentru mine, sunetul cioburilor de sticlă strivite sub încălţările celor din jurul meu şi zgomotele produse de descarcerarea pe care o executau cei de la *Jaws of Life.*
O singură întrebare continuă să mă tulbure şi astăzi: *de ce?* Aceasta ia multe forme:
De ce am murit în acel accident de maşină?
De ce am avut privilegiul unic de a ajunge în Rai?
De ce am apucat să văd un crâmpei din Rai numai **pentru a** mă întoarce apoi pe Pământ?
De ce aproape că am murit în spital?
De ce m-a lăsat Dumnezeu să trăiesc într-o **durere** continuă începând din acea zi de 18 ianuarie 1989?

u

Pe scurt, răspunsul este acelaşi: nu ştiu. Şi totuşi, aceste două cuvinte, *de ce,* continuă să mă macine şi astăzi. Curiozitatea face parte integrantă din natura umană. Cu toţii dorim să înţelegem.
Chiar şi astăzi, atâţia ani mai târziu, încă nu îmi este deloc uşor să povestesc ce mi s-a întâmplat atunci. Am încercat de mai multe ori să scriu această poveste, dar nu am reuşit. De aceea l-am rugat pe prietenul meu Cec Murphey să mă ajute cu această carte. Dacă ar fi fost după mine, nu aş fi scris niciodată această carte. Trauma emoţională a retrăirii acestor evenimente este pur şi simplu prea dureroasă pentru mine. Dacă nu s-ar fi găsit altcineva care să scrie cartea, mi-ar fi fost imposibil să trec din nou prin toate aceste încercări dureroase.
Nici astăzi nu înţeleg de ce se întâmplă astfel de lucruri.
Tot ce ştiu este ca Dumnezeu mă însoţeşte în permanenţă, chiar şi în cele mai întunecate momente ale vieţii mele.
Pe lângă întrebările care încep cu *„de ce",* mai sunt şi altele care mă preocupă, şi pe care le consider chiar mai importante decât primele.
Oare şi-a dorit Dumnezeu ca eu să cunosc ce înseamnă adevărata durere numai pentru a putea înţelege mai bine durerea altor persoane?

Şi-a dorit El ca eu să aflu mai întâi ce înseamnă Raiul?
Ce şi-a dorit Dumnezeu ca eu să învăţ din experienţele mele, din moartea prin care am trecut şi din lungul proces de recuperare care a urmat?
Ce pot face pentru ca alţi oameni să profite în urma experienţelor mele?
După toţi aceşti ani, încă nu deţin răspunsul la majoritatea acestor întrebări. Desigur, am înţeles câteva lucruri şi am acceptat faptul că Dumnezeu are motivele Lui să mă menţină în viaţă pe Pământ. S-ar putea însă să nu aflu niciodată motivele Lui, iar El nu are în niciun caz obligaţia să mi le explice. Chiar dacă nu deţin toate răspunsurile la întrebările mele, mă simt împăcat. Am convingerea că mă aflu exact acolo unde doreşte Dumnezeu să fiu. Ştiu că fac ceea ce Dumnezeu doreşte să fac.

ÎNTREBĂRI CARE ÎNCEP CU *DE CE?*

Adeseori, îmi găsesc alinarea într-una din istoriile relatate în Evanghelia lui Ioan. Un bărbat născut orb îl întâlneşte pe Iisus şi este vindecat de acesta. Ulterior, el laudă încontinuu slava şi mila lui Dumnezeu, dar vindecarea lui îi stânjeneşte pe liderii religioşi, care încercau să îi aţâţe pe oameni împotriva lui Iisus. De aceea, ei îl interoghează pe fostul orb, încercând să îl facă să recunoască faptul că Iisus este un păcătos (adică un şarlatan).
Omul le răspunde însă cu înţelepciune: „Nu ştiu dacă este un păcătos sau nu. Tot ce ştiu este că înainte eram orb, iar acum pot vedea!" (Ioan 9:25). în mod similar, poate că unii cititori nu vor crede povestea mea. Poate că ei vor crede că vizita mea în Rai a fost doar un vis care îmi îndeplinea dorinţele cele mai intime şi pe care l-am experimentat în timpul severei traume prin care am trecut. Nu consider că trebuie să mă justific în vreun fel în faţa acestor oameni.
Eu ştiu ce mi s-a întâmplat. Cei care cred cu convingere în realitatea Raiului nu au nevoie de dovezi. *Eu ştiu prin ce am trecut.*
Convingerea mea este că Dumnezeu mi-a oferit un crâmpei din experienţa pe care o voi trăi cândva în Rai, de-a pururi.
Cred, de asemenea, că principalul motiv pentru care mai sunt astăzi în viaţă este că oamenii s-au rugat pentru mine. Dick Onerecker m-a readus la viaţă prin rugăciunea lui, ajutându-mă nu doar să trăiesc, dar şi să nu sufăr de leziuni cerebrale. David Gentiles şi ceilalţi credincioşi ai bisericii mele s-au rugat pentru ca Dumnezeu să nu mă ia încă înapoi la El.
Dacă sunt încă în viaţă, acest lucru se datorează faptului că scopul lui Dumnezeu pentru mine nu era îndeplinit în momentul morţii mele. Când acest scop va fi pe deplin îndeplinit, mă voi întoarce cu siguranţă acolo unde îmi doresc cu atâta ardoare să ajung. Eu mi-am rezervat locul în Rai şi intenţionez să mă întorc cândva acolo, pentru totdeauna.
Speranţa mea este să te întâlnesc acolo şi pe tine.

188
189

Don Piper a fost consacrat pastor în anul 1985 şi a slujit în diferite funcţii în cadrul bisericii baptiste, inclusiv timp de şase ani ca pastor principal. El locuieşte împreună cu soţia sa Eva în Pasadena, Texas. Cei doi sunt părinţii a trei copii adulţi. Don a apărut în cadrul multor emisiuni de televiziune şi programe de radio. S-au scris de asemenea foarte multe articole despre el, care au apărut în ziare şi reviste. Are el însuşi o rubrică săptămânală în cadrul unui ziar. Predică în fiecare săptămână la biserica sa. Susţine conferinţe pretutindeni în Statele Unite şi în străinătate. Don poate fi contactat la adresa donpiperministries@yahoo.com